

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

15-16 Haziran 'Büyük İşçi Direnişi'
İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNDE YAŞIYOR

★★★

Uluslararası Marksist Leninist Hareketin Birliği Üzerine

★★★

Tasfiyeci MK Hizibi Marksizm-Leninizm'i Nasıl' Düzeltiyor'?

TEMMUZ 1981

12/2

İçindekiler

Bu sayımız:

Değerli okuyucu ;

Bu sayımızın ağırlığını Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği sorununa ayırdık. Uluslararası Marksist-Leninist Hareket içinde birlik konusunda çeşitli görüş ve çabaların olduğu bu dönemde, bu konudaki gelişmeler hakkında okuyucularımızı bilgilendirmeyi; ve bu konuda Marksist-Leninist tavrın propa - gandasını yapmayı görev bildik.

Bu konu ile ilgili olarak bu sayımızda Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına tavrımızı belirleyen bir yazıyı yayınlıyoruz.

Bu yazıya ek olarak 13 parti ve grubun Sonbahar 1980 de yaptık ları bir Konferansın yaptığı çağrıyı;
Bu Konferansa ABD-Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu detaylı bir yazının tarafımızdan yapılmış özetini;
Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komi tesi'nin imzaladığı 13'lü çağrıya getirdiği eleştiriyi;
ABD-Devrimci Komunist Partisi ve Şili Devrimci Komunist Partisinin Taslağı ile Açıklama arasındaki farkları;
Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ve Batı Ber - linli Komünist'in Konferans için ABD-Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu açıklama taslağı- na getirdiği eleştiriyi belge olarak yayınlıyoruz.

Bu sayımızda da TKP/ML içindeki ayrılık noktaları uzerine bil- gi vermeye, belge yayınlamaya devam ediyoruz.

Bununla ilgili olarak Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 32/4 No lu sayısından 15-16 Haziranla ilgili değerlendirmeyi yayın- lıyoruz. Bu yazı Bolşeviklerin işçi sınıfı hareketini nasıl de ğerlendirdiklerini göstermesi, ve TKP/ML in bugune kadarki res mi 15-16 Haziran değerlendirmesini eleştirmesi açısından önem- li, incelenmesi, üzerinde durulması gerekli bir belgedir.

Ayrıca Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 33/5 No'lu sayısını olduğu gibi yayınlıyoruz. Bu yazı, TKP/ML Yurtdışı Bürosu adı- na çıkartılan Mayıs 1981 Özel Sayı İşçi Köylu Kurtuluşu'nda Bolşeviklere getirilen suçlamalara cevap niteliğini taşımakta- dır.Bir kez daha "devrımci durum" "partı inşası" vb. sorunlara

açıklık getirmektedır.

Bunun dışında, Bolşevik Partizan'ın birıncı sayısına gelen bir eleştırıyi ve ona verılen cevabı yayınlıyoruz.

Bunların yanında Stalin'ın "İKTİDARI ELE GEÇİRMEDEN ÖNCE VE SONRA PARTİ" ve "RUS KOMÜNİSTLERİNİN STRATEJİ VE TAKTİK SORUNU ÜZERİNE" adlı ıkı onemli makalesıni yayınlıyoruz. Bu makaleler den bırıncısinde Stalin, parti ınşasının aşamaları üzerinde durmaktadır. Bu aşamaların Rusya Sosyal Demokrat İşçı Partisi (daha sonra Rusya Komünist Partisı(Bolşevik), Sovyetler Bırlığı Komünist Partisı(Bolşevik) içinde nasıl yaşandığını ortaya koymaktadır. Stalın'in burda özetledıgı,Sovyetler Bırliğı Komünist Partısı'nin inşa tecrubesinden çıkardığı dersler, bugün "Partızan"cıların uluorta iddia ettiği gıbı, yalnızca Rusya ıçin değıl; tüm Bolşevik tipte partiler içın geçerlılığe sahip olan derslerdır.

İkıncı makalede ise Stalin her turden oportunist tarafından utanmazca çarpıtılan ve ıçınden çıkılmaz hale getirilen strateji ve taktık konusunda açıklık getirmektedır.

Oportunızme karşı mücadelede bu makaleler Marksist-Lenınist'lerin elinde guçlü silahlardır. Tüm Marksist-Leninist'ler ve devrımciler bu makaleleri derınlemesine incelemelidir.

Yazı Kurulu

Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği Üzerine

Mayıs 1979 da, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) birinci Merkez Komitesi Dünya Komünist(Marksist-Leninist) hareketinin durumunu değerlendirirken şu tespiti yapıyordu:

"ULUSLARARASI PLANDA -HER TÜRLÜ BURJUVA DÜŞÜNCESİNİN ÖZELLİKLE DE HER RENKTEN MODERN REVİZYONİZMİN MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRDIĞI VE AĞIR TAHRİBATA YOL AÇTIĞI- KARGAŞA RÜZGARI ESTİRDİĞİ BİR DÖNEMDEN GEÇMEKTEYİZ." (Merkez Komitesi 7.Toplantı Raporu, s.1)

Merkez Komitesi devamla şunları söylüyordu :

"Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde bu ideolojik-siyasi kargaşanın gelişmesine kabaca bir göz atarsak şunları görürüz:

1917 Ekim Devriminden sonra 2. Enternasyonal oportunizmine karşı mücadele içinde, Lenin önderliğinde Komintern (3.Enternasyonal) kuruldu. Komintern, tüm dünya Komünist Partılerini bağrında toplayan bir örgüttü. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin tüm can alıcı sorunları bu merkezi örgüt içinde sürdürülen açık ideolojik mücadele ve tartışma ile çözülüyor; dünya Marksist-Leninist hareketinin çizgisi sürdürülen tartışma ve mücadeleler içinde şekilleniyor, ortaklaşa tespit ediliyordu. Komintern üyeleri (seksiyonları) ortaklaşa hazırlanan genel çizgiyi kendi ülkelerinin somut pratiğine uyguluyorlar; bu uygulama Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu (KEYK) tarafından denetleniyordu. Bu dönem, Dünya Komünist Hareketinin ideolojik-siyasi birliğinin en sağlam olduğu ve bunun merkezi bir örgüt yapısında örgütsel planda da yansıdığı bir dönemdi.

Komintern ikinci dünya savaşı içinde dağıtıldı. Fakat Komintern dağıtılmasından sonra da uluslararası Marksist-Leninist hareket içindeki Komünist Partıler arasında ilişkiler sürdü. 1947 de başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi(Bolşevik) (SBKP(B)) olmak üzere bazı Komünist Partiler bir araya gelerek Kominform'u oluşturdular. Kominform, o dönemde Yugoslavya da gelişen Tito-Kardelyi revizyonizmine karşı mücadelede önemli bir rol oynadı. Stalin'in ölümünden sonra Kominform da dağıldı. Böylece Dünya Komünist Hareketi içinde yeniden sağlanmaya çalışılan örgütsel birlik, gelişemeden dağıldı.

SBKP 20. Parti Kongresinde Kruşçev modern revizyonistleri, Marksizm-Leninizme karşı büyük bir ideolojik-siyası saldırıya giriştiler. Marksizm-Leninizmin birçok temel tezinin "eskimiş" olduğu, "yeni şartlara uymadığı" safsatalarını yaydılar. Marksizm-Leninizmi en temel noktalarda revizyondan geçirdiler. Kruşçev revizyonistleri daha sonra 20. Parti Kongresinin revizyonist platformunu uluslararası komünist

hareketin genel hattı olarak dayatmaya kalktılar.

Bunu gerçekleştirmek için 1957 de sosyalist ülkelerin Komunist Partilerinin temsilcileri ile; 1960 da ise tum dunya Komunist ve İşçi Partileri ile ortak toplantılar düzenlediler. Bu toplantılarda Kruşçev modern revizyonistleri ile 20. Parti Kongresinin çizgisine karşı direnen Marksist-Leninistler arasında önemli mucadeleler oldu. Ancak Marksist-Leninistler "birliği korumak" adına çok önemli tavizler verdiler. İşte 1957 ve 60 deklarasyonları bu şartlar altında ortaya çıktı. '57 ve '60 deklarasyonları gerek modern revizyonistlerin, gerekse Marksist-Leninistlerin dünya komunist hareketinin ortak belgeleri olarak nitelendirdiği belgeler oldu. Görünurde "Birlik" kurtarılmıştı. Ama gerçekte birlik yoktu.

Modern revizyonist SBKP yoneticileri uluslararası planda dikensiz gül bahçesi yaratmak amacında oldukları için '60 toplantısından sonra Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partısi (AEP)ni dünya Marksist-Leninist hareketi içinden tecrit etmek için saldırıya geçti. ÇKP ve AEP bu saldırı karşısında, uluslararası planda "Buyük Polemik" olarak adlandırılan bir mücadeleye giriştiler. Bu mücadele içinde ÇKP'nın 1963/64 yıllarında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği 9 mektup ve 1963 de yayınlanan "Dünya Komunist Hareketinin Genel Hattı Hakkında Teklif" adlı yazısı (•), bütun dünya Marsist-Leninist hareketinin tartışmasız doğru olarak kabul ettiği ve temel aldığı belgeler oldu. Dünya Marksist-Leninist Hareketi, ideolojik ve siyası yönden bu belgeler temelinde yeniden şekillendi. Bu belgeler temelinde birçok Komunist Partısi bölündü. Marksist-Leninist güçler bu belgeler temelinde yeni Komünist Partileri oluşturdular. Örgütsel planda bu partıler ÇKP ve AEP etrafında birleştiler.

1970 lere gelindiğinde, "Dünya Marksist-Leninist Hareketi" dendiğinde akla hemen ÇKP/AEP etrafında birleşen, Kruşçev modern revizyonizline karşı mücadele eden, bu mucadelede "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve diğer "Polemik" yazılarını kendine temel alan partıler ve gruplar geliyordu. Dışardan bakıldığında bu birliğin gayet sağlam ve yıkılmaz bir birlik olduğu sanılıyordu.

Bunun böyle olmadığı daha sonraki pratik içinde ortaya çıktı. Önce Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele edenlerin oluşturduğu Marksist-Leninist hareket içinde, 1970 lerde yeni bir modern revizyonist akım şekillenmeye başladı. 3 Dunya Teorisi denilen tezler üzerinde yukselen bu modern revizyonist akım, ozde Kruşçev modern revizyonizminin ikinci bir

---

(•) Doğrusu: ÇKP Merkez Komitesinin 1963 Hazıranında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve 1963 Eylulü ile 1964 Temmuzu arasında yayınlanan 9 yorumdur.

baskısı idi. Bu akım dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde kısa zamanda yaygınlaştı. Ve hakım hale geldi. 1974 de Teng Hsiao Ping tarafından kesin olarak formüle edilen 3 Dünya Teorisine karşı, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde bir direnme başladı. Önce üstü örtülü olarak getirilen eleştiriler, 1976 Ekiminde yapılan AEP 7.Parti Kongresinde açık olarak ortaya kondu. AEP, 7. Parti Kongresi "3 Dünya Teorisi"ne karşı açık mücadelenin başlangıç işareti oldu. Ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde," 3 Dünya Teorisi"ni savunma ya da karşı olma temelinde yeni bir saflaşma başladı. "3Dünya Teorisi"ne karşı çıkan partiler, örgütsel planda AEP etrafında toplanırken, bunu savunan partiler ÇKP çevresinde kaldılar.

1978 Şubatında Partimiz 1.Konferansı, modern revizyonist 3 Dünya Teorisinin "kökten reddi" kararını aldı. Bu anlamda biz bu tarihten itibaren, Dünya Marksist-Leninist hareketinden yalnızca "3 Dünya Teorisi"ni reddeden parti ve grupları anlamaya başladık. Ancak bu hareket içinde de çeşitli konularda görüş ayrılıkları olduğu çıplak gözle görülen bir gerçekti.

AEP'nın de içinde olduğu bir dizi parti, "3 Dünya Teorisi"ni reddederken, görüşümüze göre "3 Dünya Teorisi"ni köklü bir şekilde reddetmiyor, yalnızca bu teorinin göze batan "aşırı" tezlerini reddetmekle yetiniyordu. Bu partiler mesela "3 Dünya Teorisi"nın temel tezlerinden biri olan "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini, "gelişmekte olan ülkeler" vb. kavramları aynen savunmaya devam ediyordu.

İçine bizim de dahil olduğumuz "3 Dünya Teorisi"-nı reddeten partilerin azınlıktaki bir diğer bölümü ise, bu tavrı eleştiriyor; "3 Dünya Teorisi"nin tüm yönleri ve tezleri ile ve kökten reddedilmesini, "3 Dünya Teorisi"ne karşı mücadelenin derinleştirilmesini, modern revizyonizmin köküne inilmesini talep ediyordu. Bu partiler ayrıca "kol kırılır yen içinde " siyasetini reddediyor, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde açık bir ideolojik mücadele istiyorlardı

AEP ve çevresindeki partiler ise, dünya Marksist-Leninist hareketinin içindeki çelişmelerin "uluorta" tartışılmasına karşı çıkıyor; sorunların partiler arasında ikili görüşmelerle halledilmesinin Marksist Leninist ilke olduğunu savunuyor; bu konuda da '57 ve '60 deklarasyonlarında tespit edilen kuralları şahit gösteriyorlardı.

Yani toparlarsak "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde yeniden şekillenen dünya Marksist-Leninist hareketi, dışa karşı sağlam bir birlik imiş gibi görünüyorsa da, içinde bir çok çelişmeyi barındıran bir birlikti. Çelişmeler üzerinde açıkça tartışma red edildiği için de kof, yıkılmaya mahkum bir birlikti.

Nitekim öyle de oldu. Var olan çelişmelere,1978 Ekiminden itibaren çok önemli bir yenisi eklendi. AEP ve çevresindeki bazı partiler, '78 Ekiminde yapılan bir "Bilimsel Konferans"ta, '78 başından itiba-

ren uluslararası planda yaygınlaştırmaya çalıştıkları "Mao Zedung hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır", "Mao önderliğindeki ÇKP hiç bir zaman Komünist Partisi olmamıştır" şeklindeki tezleri resmileştirdiler. Mao Zedung'un toptan reddi ile birlikte bir dizi konuda da Marksist-Leninist teorilerin revizyonist teoriler olduğunu savunmaya başladılar.

Bu durumda "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde birleşen dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yeni bir saflaşma başladı. Bizim de dahil olduğumuz bazı partiler, Mao Zedung'un toptan reddedilmesine karşı çıktı. Bu konuda AEP ve çevresindeki bazı partilere karşı tavır aldı. Mao'yu savunup savunmama temelinde yeni bir ayrışma başladı. Bugün bu yeni ayrışma süreci henüz başlangıçta bulunmaktadır. Ayrışma her ne kadar Mao'yu savunup/savunmama şeklinde bir ayrışma olarak görünüyorsa da, bu genel ayrışma da içinde alt ayrışmaların tohumunu barındırmaktadır. Mesela Mao'nun reddine karşı çıkanların bir bölümü, Mao'nun hatasız olduğu görüşünü savunurken diğer bir bölümü Mao'nun önemli hataları olduğunu, bunların araştırılması gerektiğini savunmaktadır. Bir bölümü 57/60 deklarasyonlarının uluslararası Marksist-Leninist hareketin platformu olabileceğini savunurken, bir bölümü bu belgelerin çok ağır hatalar taşıdığını ve platform olamayacağını savunmaktadırlar, vs.

İşte bugünkü kargaşa kabaca bir şekilde ortaya çıkmıştır. AEP ve çevresindeki bazı partiler (bunlar çoğu yeni kurulmuş olan toplam 16 partidir !) bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamankinden daha güçlü olduğu tespitini yapmaktadırlar. Onların bu tespiti objektif gerçeklerle taban tabana zıt, kendini kandırma, moral verme anlamına gelen bir tespittir. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ DEDİĞİMİZ HAREKET, KENDİ İÇİNDE PARÇALANMIŞ, İDEOLOJİK, SİYASİ, ÖRGÜTSEL KARGAŞA İÇİNDE BULUNAN BİR HAREKETTİR EN ZAYIF DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMİ AŞMANIN TEK BİR YOLU VARDIR: DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN TEMEL SORUNLARI ÜZERİNDE AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE VE BU YOLLA İDEOLOJİK BİRLİĞİN SAĞLANMASI. BU MÜCADELE, DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN REVİZYONİZME VE MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE TECRÜBELERİNİ DEĞERLENDİRMELİ; HATALARI BULUP ARINDIRMALI; VE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ MARKSİST-LENİNİST PLATFORMU ORTAYA ÇIKARMALIDIR. DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMANIN TEK YOLU, AKTİF, AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELEDEN GEÇER. " (TKP/ML, 1. Merkez Komitesi, 7. Toplantı Raporu, s.1-2)

Bu tespitler dünya Marksist-Leninist hareketi dediğimiz hareketin içinde bulunduğu "kargaşayı", kargaşanın nedenini ve bu kargaşadan çıkış yollarını doğru bir şekilde ortaya koyan tespitlerdi. 1979 da yapılan bu tespitler, yapıldıktan iki yıl sonra, bugün de geçerliliğini korumaktadır.

BUGÜN DE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ İÇİNDE İDEOLOJİK-SİYASİ-ÖRGÜTSEL HER ALANDA "KARGAŞA" SÜRMEKTEDİR.

1978 Kasımından sonra "3 Dünya Teorisi"ni çeşitli ölçülerde reddeden güçler arasında; Mao Zedung'a karşı takınılan tavır noktasında açıkça başlayan ayrışma; bugün gelinen aşamada iyice derinleşmiştir.

Mao'yu"Çin'in Kruşçev'i" , "köylü, küçük burjuva devrimcisi olarak değerlendiren AEP ve çevresinde kalan partiler, bu konuda görüşlerini iyice sistemleştirmiş durumdadır. (Ülkemizde AEP cı olma yarışında "şampiyon"luğu Halkın Kurtuluşu kazanmış aynı konuda kendisi ile yarışan Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu ve Devrimci Proletarya'yı bu yarışta saf dışı bırakmıştır.)

AEP'nin Mao'ya getirdiği eleştirilere karşı çıkarken, Mao'nun hatalarına sarılanlar, Mao'yu, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'le aynı düzeyde ele alanlar; onu Marksizm-Leninizmin klasikleri arasında görenler kendi aralarında birlik oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu yönde 1980 Sonbaharında ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komunist Partisi önderliğinde yapılan bir Konferans önemli bir adım olmuştur. Bu Konferans öncesi ve sırasında geliştirilen tezler; bu akımın Marksist-Leninistlerin gerçek birliğinin sağlanması için ideolojik mücadele ile yıkılması gerekli olan önemli bir akım olduğunu göstermiştir. (Bu akımın ülkemizdeki temsilciliğini TKP/ML in 2.Konferansında merkezi ele geçiren tutucu Merkez Komitesi hizibi yapacaktır. Çünkü savundukları görüşler özde aynıdır.)

(Bunların Konferansının açıklamasına Merkez Komitesi hizibinin resmen katılması; bu açıklamayı imzalaması da muhtemeldir.)

Son dönemde gelişen bir başka akım: Stalin'in ölümünden sonra Marksist-Leninist bir şey kalmadığını iddia eden inkarcı bir akımdır. Kanada'da Bolşevik Birlik adlı grubun başını çektiği bu akım da çevresini genişletmeye çalışmaktadır.

Gerçek Marksist-Leninistler uluslararası planda da; tek tek ülkelerde de, 1914 de Bolşevikler gibi, bugün küçük bir azınlığı oluşturmaktadırlar. Ancak gerek şimdiye kadar sosyalist devletlerin çok büyük çoğunluğunun yozlaşmasının işçi sınıfı ve emekçiler arasında yarattığı düş kırıklığı ve inançsızlık; gerekse sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında otoritesini kabul ettirmiş Lenin gibi önderlerin, Bolşevik Parti gibi yetkinleşmiş partilerin eksikliği; bugünkü Bolşeviklerin önünde duran dünya Marksist-Leninist hareketinin Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde önce ideolojik ve siyasi, giderek örgütsel birliğini sağlama görevinin başarılmasını büsbütün güçleştirmektedir. Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin sağlam temeller üzerinde birleştirilebilmesi için çok yönlü mücadele görevleri Marksist-Leninistlerin önünde durmaktadır. Nedir bu görevler ?

Önce karşı devrimden Marksizm-Leninizme gelen saldırılar geri çevrilmek zorundadır. Bugün tüm dünyada emperyalist burjuvazinin ünlü "teorisyen"leri Marksizm-Leninizmin "imkansızlığı"nı, komünizmin "hayal" olduğunu yaymaya çalışıyorlar. Bunlar Komünizmin "insan tabiatı"na aykırı olduğu; "iktidarın kişileri yozlaştırdığı"; "bunun kaçınılmaz" olduğu şeklinde safsatalar yayıyorlar. Yozlaşan Sovyetler Birliği'ni, Çin Halk Cumhuriyeti'ni gösterip "işte gördünüz-her şey boşuna" diyorlar. Burjuvazinin bu ideolojik saldırıları işçi sınıfı içinde ve devrimci saflarda da etkisini gösteriyor. Komunizm davasına olan inanç sarsılıyor. Emperyalist burjuvazinin bu ideolojik saldı-

rılarını geri çevirmek; devrimci saflarda, özellikle uluslararası işçi sınıfı içinde burjuva safsatalarını teşhir etmek bugün önemli bir görevdir.

Karşı devrimin Marksizm-Leninizme yönelttiği ideolojik saldırılar yalnızca açık anti-komunizm olarak gelmiyor. İdeolojik saldırının açık anti-komünizmden daha tehlikeli olanı; Marksizm-Leninizm maskesi altında geliyor.

Bugün, Kruşçev tipi modern revizyonizm , son on yıllar için de Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizme karşı girişilmiş en kapsamlı saldırı ve kendini izleyen bütün revizyonist akımların ve sapmaların dayanağı ve kökü olma niteliğini koruyor.

Şurası herkesin görmesi gereken açık bir gerçektir ki, Kruşçev revizyonizmine karşı verilen ideolojik mücadelede belli başarılar elde edilmesine rağmen; bu mücadele yetersiz kalmış; Kruşçev revizyonizmi tam olarak mahkum edilmemiştir. Kruşçev tipi revizyonizm bugün hala uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde hakimiyetini sürdürmektedir; ve genelde ideolojik alanda Marksizm-Leninizmin baş düşmanı olma durumunu korumaktadır.

Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde ortaya çıkan yeni tip bir modern revizyonizm de "3 Dünya Teorisi" adı altında Marksist-Leninist saflarda ağır tahribat yapmıştır. Bu tip modern revizyonizmin tezlerinin önemli bir bölümü, "3 Dünya Teorisi"ni red ettiğini söyleyen bir dizi partide varlığını hala sürdürmektedir. Bu tip revizyonizme karşı mücadele; özellikle bu "teori"nin Kruşçev modern revizyonizmi ile ortak yönlerinin ve köklerinin ortaya konması; bugünkü Marksist-Leninist hareketin önemli görevlerinden biri olma niteliğini sürdürmektedir.

Gerek Kruşçev tipi modern revizyonizm, gerekse "3 Dunyacı" modern revizyonizm, kendini Marksizm-Leninizm maskesi altında gizlemeye çalışmaktadır. Özellikle '70 li yıllarda moda olan, yine Kruşçev tipi modern revizyonizm çıkışlı "Avrupa Komünizmi tipi revizyonizm ise artık lafta da Leninizmle bağını kesti. Bunlar Leninizmin "despotik" olduğu , yalnızca Çarlık Rusya'sına uygun olduğu; Leninist tipte parti örgutlenmesinin kaçınılmaz olarak bürokratizme yol açtığı vb. tezlerle, Marksizmin Leninizm tarafından gerçekleştirilen tüm gelişmelerini açıkça ve de resmen reddediyorlar ve 2. Enternasyonal oportunistlerinin, bugün iktidardaki bir çok sosyal demokrat parti tarafından savunulan reformist tezlerine sarılıyorlar. Bunlara karşı mucadele de önemli bir görev olarak Marksist-Leninistlerin önunde duruyor.

Kruşçev tipi modern revizyonizmin özellikle pasifist görüşlerine tepki olarak doğan ve bir çok konularda bizzat modern revizyonizmin tezlerine sarılan ve onlardan etkilenen "sol" akımlar da vardır. Bu akımların en yaygını Castrist-Gueveraist fokocu çizgidir. Özellikle gençlik hareketi içinde yaygın olan bu akım modern revizyonizmin "suni denge","üçüncü bunalım dönemi", "emperyalistlerarası yeni bir paylaşım savaşının imkansızlığı" gibi tezlerini aynen savunmaktadır. Bu akımın eylem çizgisi iyi eğitilmiş silahlı küçük grupların (foko) "oligarşiye karşı öncü savaşı"dır. Bu akımlara karşı mucadelenin önemi de ortadadır.

Çin'deki geri dönüş: ardından AEP'nin çizgisinin revizyonistleşmesi, ve AEP ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC) için yozlaşma tehlikesinin çok somut olarak gündeme gelmesi; Troçkizmi de güçlendirmiş; Troçkizm yeniden "ilgi" bulmaya başlamıştır. Bugün ülkemizde açıkça Troçkist olduklarını

ılan eden gruplar ortaya çıkmıştır. Bugün ve önümüzdeki dönemde Troçkizme karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin hakim kılınması mücadelesinin bir görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Görev bir yandan modern revizyonizmin her türüne ve Troçkizme karşı mücadele ederken; diğer yandan bunların Marksist-Leninist yansımalarına karşı da amansız bir mücadele yürütmek; ve Marksizm-Leninizmin saflığını korumaktır.

Marksist-Leninistlerini birliğini sağlamak için, özellikle revizyonizmin her türünün Marksist-Leninist saflardaki yansımalarına karşı mücadele etmek; mücadele içinde Marksizm-Leninizmden sapmaları Marksist-Leninist saflardan temizlemek şarttır. Birlik, Marksist-Leninistlerin, Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birliği olmalıdır. Uluslararası işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu, proleter dünya devrimini gerçekten zafere götürecek; devrimi nihai hedefi Komünizme yönlendirebilecek biricik birlik, Marksist - Leninist ilkeler temelindeki birliktir. Bunun dışında her birlik, kof dağılmaya mahkum bir birliktir.

Bugün dünya Marksist-Leninistlerini birleştirme görevine sıvanan bir dizi akım vardır. Marksizm-Leninizm adına konuşan, ama açıkça karşı devrim saflarında olan Kruşçev tipi modern revizyonistler; "3 Dünyacı" modern revizyonistler ve açık troçkistlerin belli ölçülerde var olan ve pekiştirmeye çalıştıkları enternasyonal birlikler üzerinde durmuyoruz.

Bizi asıl ilgilendiren, bu güçler dışındakilerin Marksist - Leninistlerin birliği sorununa nasıl yaklaştıkları; bu alanda neler yaptıkları sorunudur. Bu yazıda esas olarak bu sorun üzerinde duracağız:

Bu güçler içinde üzerinde kısaca durup geçmemiz gereken en önemli yanlış tavır AEP ve çevresindeki tavrıdır. AEP 'ne (ve çevresine) göre "Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamankinden güçlüdür." "Dünya Marksist-Leninist hareketinin bir buhran içinde olduğunu söyleyenler burjuvalar, revizyonistlerdir." Aslında bütün önemli sorunlar çözülmüş durumdadır. AEP yöneticileri, başta Enver Hoca olmak üzere bugün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde var olan sorunların üzerini örtme konusunda birbiri ile yarışıyor; ve özellikle bugün ağır zarar veren teori düşmanlığını yapmada baş çekiyorlar. Enver Hoca , ÇKP revizyonistleri ile girdiği polemikte şöyle diyor : "Devrimci durum, kapitalist ve revizyonist ülkelerin çoğunu sarmıştır ya da sarma sürecindedir. Dolayısı ile bu durum devrimi gündeme getirmiştir." (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim, s.110) "Çin revizyonistlerine göre, proleter devrimi ve ulusal kurtuluş devrimi sorunu çağımızda hiçbir biçimde güncel değildir. Çünkü diğer nedenlerin yanı sıra, onlara göre dünyanın hiç bir yerinde devrimci durum yoktur. Bu nedenle, proletaryaya kutuphaneye kapanıp "teoriyi" incelemesini öğütlüyorlar, çünkü devrimci eylemlerin zamanı henüz gelmemiştir." (age, s.119)

Aslında Enver Hoca ve AEP yönetimi burda "semeri dövüp, eşeği kastetme" yöntemini kullanmaktadır. "Çinli revizyonistler"in önemli bir özelliği teori düşmanlıklarıdır. Çünkü proletaryanın Marksist-Leninist teoriyi incelemesi ve kavraması onların ömrünün kısalması demektir. Bu yüzden de hiç bir yerde "Çinli revizyonistler" "proletaryayı kutuphaneye kapanıp" (Enver Hoca da aynı bizim teori düşmanlarımız gibi teorik çalışmayı sınıf mücadelesinden kopmak olarak kavrıyor! Enver Hoca i-

çin de teorik çalışma kutuphaneye kapanmak demektir ! Burda bizim "teori" duşmanı dar deneycılerımızle, onların öfke ile saldırdıkları Enver Hoca'nın bu noktada nasıl bırleştıklerı gorülüyor!) (?) "teori"yi ıncelemesı yonunde bır çağrı yapmamışlardır. Buna rağmen Enver Hoca boyle bır çağrıyı yapmış gıbı gösterip, kendı yarattığı yel değirmenine saldırıyor. Amaç bellidır : Bugün ıçınde bulunulan ıdeolojik keşmekeşten cıkış yolunu Marksızm-Lenınızmın ılkelerıne sarılmakta bulan; bugun teorik çalışmanın onemını vurgulayanları yaralamak. Enver Hoca Emperyalızm ve Devrım kıtabında, bir başka bağıntıda Marks'dan "gerçek bir hareket tarafından atılan her adım onlarca programdan daha önemlıdir " alıntısını yapıyor. Aynı alıntıyı 1902 de, teorik karmaşanın ıyıce yaygın olduğu bır ortamda yapan Raboçeyo Delo'dan oportunıstlere karşı Lenın şunları soyluyordu :

> "Gerçek bır hareket tarafından atılan her adım onlarca programdan daha önemlıdir.' Bu sözleri teorik karmaşanın hukum sürduğu bır ortamda tekrarlamak; bır cenaze torenınde, cenaze sahıbıne "Gozunuz aydın.Butun gunlerınız böyle mutlu olsun" demeye benzemektedir. " (Lenın, Ne Yapmalı,c.5,s.379)

Bugün dunya Marksıst-Leninist hareketının durumu ortada iken, revızyonıstlerın ıhanetı sonucu Marksızm-Lenınızmın teorık olarak ve pratik olarak çozmuş olduğu bir suru sorun,bugun yenıden "sorun" olarak karşımıza dikildığı bır ortamda; Marksızm-Lenınızmın temel ılkelerının utanmazca çarpıtıldığı bir ortamda; gerı donuşun nedenlerının ıyice araştırılması gorevlerinin önumuzde durduğu bır ortamda; teorık karmaşa ortamında Enver Hoca, aynı Rusya'dakı oportunıstler gıbı davranıp, sorunların ustunu ortme yolunu tutuyor.

Enver Hoca ve AEP yonetıcılerı için Marksıst-Lenınıstlerın bırlığıni sağlamak ıçin yapılacak bır tek şey vardır: AEP'nın bugun savunduğu revizyonıst çızgıyi Marksist-Lenınıst çizgi olarak kabul etmek ve AEP etrafında kenetlenmek. Bunu yapmayanlar, AEP'nın çızgısine kamu oyu önunde en küçük bır eleştırı getırenler "aforoz" edılmektedir. AEP ve çevresi hatalarının ve sapmalarının kamu oyu onunde eleştırilmesinden korkmaktadır Bunun çozum yolu olmadığı, Marksizm-Leninizmden biraz haberi olan herkes için ortadadır.

Enternasyonal Marksıst-Lenınist hareketın bırlığıni sağlamak ıçin bır başka oneri Kanada'da In Struggle adlı gruptan gelmektedır. Bu grup aslında AEP ıle, bugun AEP'nın Mao'yu ve Çın devrımının kazanımlarını kokten reddeden revızyonist çizgisıne karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayın edıcı olarak gormemekte, hem AEP ve çevresındekilerin, ve hem de bu çızgiye karşı olanların bıraraya gelebileceğini, gelmesi gerektığını savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'nı eleştırmesine rağmen, genel planda merkezci pozisyonlarda durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal bir bırlık de başından itıbaren koftur.

Bır başka girışim Kanada'da Bolşevık Birlik adlı gruptan gelmektedır. Bu grup bırliğın çıkış noktası olarak emperyalıst bır dunya savaşı tehlıkesine karşı tavrı temel almayı önermektedır. Bu anlayışa uygun olarak emperyalist savaşı devrımle önleme, emperyalıst savaş çıkması halinde iç savaşa dönüştürme şeklınde, aslında herkesin imzalayabıleceği bir ortak açıklama onerisi yapmışlar; bunu ımzalamayanın oportunist olduğunu ılan

etmışlerdir.(Ağustos 1980, International Correspondence 2) Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bır genel çağrı,Marksist Leninistleri, oportunizmden ayırmak için bir kıstas olamaz.Bunun örneği 1912 Basel Konferansında görülmüştür. Orda bütün sosyal demokrat partiler böyle bir genel çağrıya imza atmışlardır. Ama savaş patlak verdiğinde işler değişmiştir. Böyle bir genel çağrı bugün "birleşebilmek için ve birleşmeden önce" gerekli olan "ayırım çizgilerinin en kesin hatları ile ortaya konması" görevinin önünü karartır; olmayan bir birliği varmış gibi gösterir. Kurulan dıştan bakıldığında sağlam görülen birlik, gerçekte içi kof bir birlik olur. Dünya Marksist-Leninist hareketinin bugünkü ihtiyacı böyle ne iduğü belirsiz kof birlikler değil; sağlam bir platform temelinde kurulacak sağlam bir birliktir. Görev bunun için çalışmaktır.

1980 başlarında ABD/Devrimci Komunist Partisi(ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komunist Partisi (ŞDKP) işte böyle bir görev yönünde bir adım atmak iddiası ile ortaya çıktılar; ve bir enternasyonal Konferans önerisi getirdiler. Çeşitli belgelerini bu sayımızda yayınladığımız bu Konferans üzerinde biraz detaylı olarak durmak istiyoruz. Çünkü bu Konferans, bugün AEP'ne duyulan tepki temelinde gelişmeye açık olan bir başka önemli sapmayı enternasyonal planda örgütlemeye, güçlendirmeye yönelen bir Konferans olmuştur ve devrimci ve Marksist-Leninist saflar içinde bu Konferansın görüşlerinin yayılmasının ortamı vardır. Bu Konferansın görüşlerinin ve yönetmelerinin eleştirisi, aynı zamanda bizim dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğinin nasıl sağlanabileceği, görevlerin ne olduğu konusundaki görüşlerimizin de ortaya konması demektir.

•••••••

- -

Dipnot 1. Burda TKP/ML ,1.Merkez Komitesinin uluslararası Marksist-Leninist hareketinin birliği konusunda başına sonuna dek berrak ve doğru görüşler savunduğunu söylemek istiyoruz. 1.Merkez Komitesinin belgelerinin tümü incelendiğinde bu konuda Merkez Komitesinin ve partinin homojen olmayan yapısından kaynaklanan "zik zak"lı bir çizgi izlediği görülebilir. Ancak Merkez Komitesinin 7.Toplanti Raporunun yukarıya aldığımız bölumünde görülebildiği gibi; 1.Merkez Komitesi döneminde gelişme, en azından Merkez Komitesinin 7.Toplantısına kadar; sorunların derinliğini süreç içinde görme, ve aşmaya çalışma yonunde olumlu bir gelişme idi. Merkez Komitesi 8.Toplantısından itibaren gelişmenin yönü olumsuzlaştı. İçinde bir dizi eklektik nokta barındıran Parti çizgisi ile Marksizm-Leninizmin çatıştığı; çeliştiği noktalarda Parti çizgisi adına anti-Marksist-Leninist görüşlerin savunulması tercih edilmeye; ilkeleştirilmeye başlandı. Bu olumsuz gelişme 2.Konferansta tasdik edildi. Hala da sürmektedir.)

Dipnot 2. Bizim "teori düşmanlarımız"; bugün teorik sorunların çözüldüğünü; İbrahim Kaypakkaya'nın "5 Temel Belgesi"nin Marksizm-Leninizm demek olduğunu iddia edenlerdir.

KONFERANSIN HAZIRLIĞI

1980 yılı başlarında ABD Devrimci Komunist Partısı(ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komunist Partısi (ŞDKP) çeşitli partı ve gruplara bir mektup göndererek "Marksist-Leninist hareketin birliğini yeniden kurma" yönünde bir adım atmak için bir Konferans düzenleyeceklerini bildirdiler. Bu mektupta Konferansa katılma konusunda şunlar söyleniyordu :

"Partılerımız aşağıdaki kıstaslara uyan partı ve orgütleri bu toplantıya çağırmıştır :

1- Çinli revizyonistlerle ve onların emperyalizme teslimiyet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağlarını koparmış olan ve Sovyet tipi modern revizyonizme karşı çıkmaya devam edenler. (abç)

2- Mao Zedung'un, Marksizm-Leninizme yaptığı buyük katkılarını -onun proletarya diktatorluğu altında devrimin surdurülmesi uzerine olan öğretilerini ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübeleri de dahil olmak üzere- savunanlar.

3- Kendi gerici hakim sınıflarının devrilmesi için aman - sız mucadele veren partiler ve orgutler. Bu özellikle emperyalist ülkelerde sosyal şovenizmin her turünü red etmeyi ve Lenin'in emperyalist savaş durumunda proletaryanın emperyalist "anavatan"ı savunamayacağı, tersine kendi burjuvazisinin yenilgisi için çaba sarfetmesi gerektiği şeklindeki oğretisini savunmayı gerektirmektedir.

4- Teoride ve pratikte dunyanın dört yanında proletarya - nın mucadelesini destekleyen, ve var olan, var olmuş yerlerde ve gelecekte nerede kurulursa kurulsun sosyalizmi savunanlar." (ABD/DKP ve ŞDKP'nin Çağrı Mektubu)

1980 yılı başlarında, "dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini yeniden sağlama" yönunde adımlar atma iddiası ile yola çıkma; ve fakat bu birliği sağlamak için duzenlenen toplantıya katılacaklar için yukardaki kıstasların getirilmesi yanlış idi. Çünkü yukardaki kıstaslar içinde yer alan ikinci kıstas, Mao Zedung'u savunma adına, onun hatalarını savunmayı Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya koyan bir kıstastı. Burada Mao Zedung'un a) proletarya diktatörluğü altında devrimin surdurulmesi üzerine öğretisi Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya konuyordu. Bu tavır yanlıştı, çunku Mao Zedung'un bu konuda "teoriye katkı" olarak propagandası yapılan görüşleri; ozellikle "Çin şartlarında burjuvazinin bir kesiminin sosyalist inşaya katılacağı" şeklindeki görüşu Marksizm-Leninizmi değil; Marksizm-Leninizmden bir sapmayı temsil ediyordu. Daha önce Lenin ve Stalin tarafından değinilen "yeni burjuvazi" ve ondan kaynaklanan "geri dönüş tehlikesi" konusunda da Mao Zedung Marksist-Leninist teoriyi belli olçülerde ilerletmesine rağmen, teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamış, bu sorunu tam olarak çözmemişti. b) Büyük Proleter Kultür Devriminin tecrubelerinin savunulması Marksist-Leninist olmanın kıstası olarak getiriliyor; ama bundan ne anlaşıldığı belirtilmiyordu. Bu tavır da yanlıştı. Çünkü, birçoklarının iddiasının tersine, Buyuk Proleter Kultür Devrimi, modern revizyonistlerin partı ve devlet içinde iktidarı ele geçirdiği şartlarda açık

modern revizyonist unsurlara karşı gerçekleştirilen bir siyasal devrim hareketi olmasına rağmen önemli hataları da içinde barındırıyordu. Mesela bu devrim hareketi içinde geçmişin tutarlı bir özeleştirisi yapılmamıştı. Çin'deki biçimi ile gerçekleşen Kultür Devrimi, birçoklarının iddiasının tersine evrensel geçerliliğe sahip değildi.

Bu konular, 1980 yılı başlarında dünya Komunist haraketi içinde tartışılan sorunlardı, ve bu tartışma henüz başlangıcında idi. (Bugün de bu tartışma henüz yeterince ilerlememiş, bu konudaki ayırım çizgileri tam olarak kesinliğe kavuşmamıştır) Böyle bir ortamda, bu kıstasları "Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama yonunde" yapılacak bir toplantıya katılabilmek için kabul edilmesi zorunlu kıstaslar olarak koymak; daha en başından; Mao'yu önemli hata ve sapmaları olan bir Marksist-Leninist olarak değerlendirenleri dıştalamak anlamına geliyordu.

Boylece, toplantıyı duzenleyenlerin gerçek amaçları da ortaya çıkıyordu. Onlar, gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama adına, Mao Zedung'u " onemli hata yapmamıştır" şeklinde değerlendirenlerin birliğini sağlamak istiyorlardı. Onların dünya Marksist-Leninist hareketini birleştirmeye çalıştıkları temel Marksizm-Leninizm değil; onların "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Duşuncesi" diye adlandırdıkları şeydi.

Toplantıyı düzenleyenler, toplantıya katılmak için gerekli olarak **koydukları** birinci kıstasta "Çinli revizyonistlerin... emperyalizme teslimiyet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağını koparmış" olmayı öne sürüyorlardı. Gerçekten de bu(üçüncü ve dördüncü kıstaslar da!) doğru bir kıstastı. Ama duzenleyenlerin bu mektuba ek olarak gonderdikleri " ortak açıklama taslağı" incelendiğinde ve özellikle bu iki partinin hazırladığı detaylı açıklama incelendiğinde (Bkz. Belge ..) bu açıklamanın özetidir.); onların elinde bu kıstasın da açıklanmaya muhtaç haline geldiği goruluyor. ABD/DKP ve ŞDKP nın bağın kesilmesini talep ettiği"emperyalizme teslimiyet teorisi" "Üç Dunya Teorisi" idi. Ama birçok Marksist-Leninist ve devrimci grup gibi bu teori ile bağın kesilmesini toplantıya katılmak için kıstas olarak ileri süren ABD/DKP ve ŞDKP de, hala "Üç Dünya Teorisi" ile bağlarını radikal bir şekilde kesmemiştir.Ve onlar hala "Üç Dünya Teorisi"nın en önemli çıkış noktalarından biri olan, "Birinci Dunya" dan başka bir şey olmayan "İki süper güç" anlayışını savunuyorlardı.

Böyle bir temel uzerinde yükselen bir Konferans dunya Marksist-Leninistlerinin değil; ama, çoğu hala dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yer alan Mao'yu Marksizm-Leninizmin klasikleri içinde gören bir sapmayı da savunan parti ve grupların bir adımı olabilirdi. Nitekim oyle de oldu.

KONFERANSIN HAZIRLIK AŞAMASINDA KULLANILAN YÖNTEMLER MARKSİST-LENİNİST DEĞİLDİ :

Konferansın hazırlık aşamasında kullanılan yöntemler yalnızca orgutsel sorunlarda değil; ideolojik sorunlarda da idari tedbir ve gizlilik yöntemleri idi.

İdari tedbir, konulan ' katılma kıstasları' ile ; Mao konusunda ayrı duşünenleri daha başından "dunya Marksist-Leninist hareketi dışında" ilan etme; onlarla Konferans öncesi ve sonrasında açık ideolojik mucadeleden kaçma şeklinde kendini gosterdi.

İdeolojik konularda gizlilik ise kendini; hazırlanan karar taslaklarının ve detaylı açıklamanın dünya Marksist-Leninist

hareketının tümünden gızli tutulması; sadece katılması ıstenen parti ve gruplara ulaştırılması şeklinde kendini gösterdi.Halbukı taslakta ve detaylı açıklamada tartışılan ıdeolojık ve siyası konular, bütun dunya Marksist-Leninıst hareketının üzerinde uzun suredır tartışma yürütttuğü konulardır. Bu konularda "dunya Marksist-Leninıst harekıtin birleştirme" ıddiası ile yola çıkanların, dunya Marksıst-Leninıst hareketini birleştirmek içın sundukları platform önerisi tum dunya Marksist-Leninıstlerıne ve tum devrımcilere açması, kamu oyu önunde açıklaması, tum Marksıt-Lenınıstlerın denetim ve eleştirısıne sunması; bu taslaklar üzerıne kamu oyu önünde açıkça tartışılması; kuşku - suz "birleşmeden önce ve birleşebilmek ıçın en kesin hatları ıle belırlenmesi gereken ayırım çizgılerinin "berraklaşmasına katkıda bulunurdu. Taslakların kamu oyuna açılması aynı zaman da Marksıst-Leninıstlere ; taslak ıle kabul edilen metın ara - sındaki farkları gormelerıne de yardımcı olurdu. Düzenleyen partıler bu farkların nedenlerıni, bu konuda yürütülen ıdeolojık siyasi tartışmayı ve mücadeleyı de kamu oyuna açmak zorunda kalırlardı. Böylece devrımci kitleler gerçekte olmayan "sağlam birlık" nınnıleri ile uyutulmaz; gerçek durum, partıler ve gruplar arasında görüş ayrılıkları ve ıdeolojık mücadele olduğunu görürlerdi ve herhangi bır parçalanmada takım tutma yerıne bilerek bır yanda yer alma imkanı verılmış olurdu.

Dünya Marksist-Lenınist hareketi içinde var olan görüş ayrılıklarını gizleme; ıdeolojık tartışma ve mucadeleyi kapalı kapılar ardında yurütme; Kruşçev revızyonıstlerının dunya Mark - sist-Lenınıst hareketi içıne soktuğu (ve 1957/1960 da Marksıst Lenınıstlere de kabul ettirdiğı) mutlaka yıkılması gerekli revızyonist yöntemlerdir. Revizyonıstlerin açık ve kamu oyu onunde yürutülecek ideolojik mücadeleden çekınmesi, korkması nor - maldir. Çünku kamu oyu onünde yurutelecek açık ideolojık mucadele, uzun süreçte onları ışçi sınıfının ve devrımci kıtlelerin öncü unsurları içinden tecrit eder. Onlar bu yuzden"kâh birlık, kah guvenlık"vb. gerekçelerle kamu oyu önünde açık mucadeleden kaçarlar. (Ancak artık kaçmak ımkanı olmayan nokta - larda açık ideolojık mücadeleyi kabul ederler.) Marksıst-Leninistler ıse ıdeolojık konulardaki ayrılıklarda mümkün olan en geniş kamu oyu önünde mucadeleyi yöntem olarak seçerler. Çünkü hem partiyi ve hem de devrımcı kitleleri eğitmenin tek doğru yolu budur. Revızyonist görüşlerle açık ve kamu oyu önundeki mucadele; partiye ve partililere doğru görüşlerini yanlış ile mücadele içinde ve pratik içinde sınama imkanını verir partıyi geliştirır. Revizyonist görüşlerle Marksist-Lenınıst görüşlerin kamu oyu önünde açık mücadelesi, devrımcı kitlelere doğru görüşleri bizzat yanlış gorüşlerle çatışma, mücadele pratiği içinde tanıma; doğru ıle yanlışı birbirınden ayırma yönünde ılerleme, eğitim görme ımkanını verir; devrımci kitleyi ılerletır.

"Marksist-Lenınıstlerin birlığını sağlama" yönunde ıleri adım atma adına ortaya çıkanların, ideolojık konularda "kapalı kapılar ardında" ve yalnızca kendine yakın gördukleri ıle tartışma yöntemını seçmesi; onların savundukları görüşlerden duydukları kuşkuların bır ürunüdür. Bu konuda revizyonıst yönte - mın seçilmesi başka türlü açıklanamaz.

Bizler, bugüne kadar pratiğimizde, açık ideolojik mücadeleden kimlerin kaçtığını gördük, yaşadık. Mesela Arnavutluk Emek Partisi(AEP), 1978 de yaptığı ve Mao'yu toptancı bir şekilde

red ettiği "Bilimsel Konferans"a kardeş partilerinden bazıları nı -mesela Avusturya Marksist Leninist Partisi (AMLP)- çağırmadı. Çünkü; AEP, AMLP'nin bu konuda kendinden ayrı düşündüğünu, AMLP'nin bu toplantıya katılması halinde kendi görüşlerini savunacağını biliyordu. AEP'nin uyguladığı bu yöntem revizyonist, açık ideolojik mücadeleden korkan, kaçan bir yöntemdi.
Mesela 1979 Ağustos'unda AEP çevresindeki partiler tarafından yapılan enternasyonal gençlik kampına bir dizi Marksist-Leninist ve demokratik orgutun temsilcileri alınmadı (TKP/ML,ATÖF, ATİF); bazı orgutlerin temsilcileri ve sempatizanları kamptan çıkarıldı -Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komunist (WBK), Kıbrıs KP/ML-ÖK, bazı örgutlere kendi göruşlerini yayma fırsatı verilmedi (AMLP) (ŞDKP) ve en sonunda SDKP'nın temsilcilerine şiddet uygulanmaya kadar varıldı. Enternasyonal gençlik kampının düzenleyicileri, TKP/ML, ATÖF, ATİF'li komünist ve devrimcilere karşı faşist İspanya polisiyle işbirliğine bile girmekten çekinmediler. Neden? Çunkü, her ne pahasına olursa olsun açık ve kamuoyu önünde ideolojik mucadeleyi engellemek istiyorlardı. Kullandıkları yöntem revizyonist bir yöntemdi.
Şimdi; Kruşçef modern revizyonistlerinden devralınan bu yöntemleri, Mao'yu 'en tutarlı savunanlar' 'Büyük Proleter Kultür Devrimi'nı en tutarlı savunanlar olarak ortaya çıkanlar da kullanmaktadır. ŞDKP ve ABD DKP'nin düzenledikleri konferansın hazırlığında kullandıkları yontem bunu açıkca göstermektedir. Bu onların aynı zamanda; savunduklarını söyledikleri Kultur devriminin en önemli dersini, revizyonizme karşı kitleler içinde, kitleler önunde açık ideolojik mücadele dersini anlamadıklarını da gostermektedir.
Konferansı duzenleyenler, yalnızca Konferansa hazırlık belgelerini kamuoyuna sunmamak, gizlemek konusunda degil, davet siyasetinde de AEP ve çevresinin de kullandığı revizyonist yontemi kullandılar. Bu yöntem kendini, işine gelmeyenleri, görüşu ayrı olduğu bilinenleri yapılan toplantıya çağırmama, onları dıştalama yontemidir. Bunun en kolay ve en emin yolu, katılması istenmeyenin kabul etmeyeceği önceden belli olan 'kıstas'lar koymaktır. Konferansı duzenleyenler böyle davranmışlardır. Onlar boylece kendileri için esas sorunun, var olan ideolojik ayrılıklar üzerine yürütulecek ilkeli bir mucadele sonucu sağlam bir birliğe varmak değil; kendilerinin tespit ettikleri kıstasları kabul edenlerle, zaten var olan birliği -ya da var olduğu varsayılan birliği- bir ortak açıklama ile ilan etmek olduğunu da göstermiştir.
Konferansı düzenleyenlerin şiddetle! eleştirdiklerini iddia ettikleri AEP ve çevresinden 'ödunç aldıkları' yöntemler bu kadarla da kalmamaktadır. Onlar bunun ötesinde, aynı Stalin yılı dolayısı ile 18 partinin yaptığı ortak açıklama öncesinde Almanya Komünist Partisi/Marksist Leninist (AKP/ML) ve İspanya Komunist Partisi/Marksist Leninist (İKP/ML) revizyonist yöneticilerinin yaptığı gibi, kendi kendilerini 'merkez' 'toplantının duzenleyicisi' ilan etmişler; katılmayı kabul eden tüm parti ve grup temsilcilerinin katıldığı bir ön toplantı yapıp; tüm grupların eşitlik temelinde seçerek oluşturduğu bir düzenleme komitesi kurma yonüne gitmemişlerdir.
Onlar katılacak gruplar hakkında; çağrılanlardan gelmeyenlerin hangi gerekçelerle gelmediği konusunda, belli grupların neden çağrılmadığı vb. konularda da açık tavır takınmamışlardır.
Butun bunlar, konferansın hazırlık aşamasında kullanılan

yöntemlerin revizyonist yöntemler olduğunu gösteren verilerdir. Aynı yöntem konferans sonrasında da sürdürülmüş; konferansta sürdürülen tartışmalarda ortaya çıkan görüş ayrılıkları; konferansa katılıp da açıklamayı imzalamayan partilerin gerekçeleri taslak ile açıklama arasındaki farklılıkların sebepleri vb. kamuoyuna açıklanmamıştır. Yöntem ideolojik ayrılıkların üzerine gitme; onlar üzerine kamuoyu önünde yürütülen açık mücadele yöntemi değil; var olan ayrılıkları gizleme yöntemidir.

KONFERANSIN "BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİSTLERİNE, İŞÇİLERİNE VE EZİLENLERİNE" YAPTIĞI ÇAĞRININ ÇİZGİSİ İKİ ÖNEMLİ SAPMA ÜZERİNE İNŞA EDİLMİŞTİR:

Konferansın yaptığı çağrının üzerinde yükseldiği iki temel sapmadan biri "Mao Zedung düşüncesi" ile ilgili olanıdır. Bilindiği gibi "Mao Zedung düşüncesi" kavramı özellikle Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra yaygınlık kazanan; ve dün Marksist-Leninist hareketi içinde içeriği Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında doldurulduğu biçimde kavranan bir kavramdır.

"Biz bugün dünya devriminin yeni bir çağı içinde bulunuyoruz. (abç) ... Emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin dünya çapındaki eğilimi artık geri dönülemez bir eğilim haline gelmiştir. (Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemli belgeleri. Alm. Pekin 1970 s. 186/187 ÇKP 8. MK 11. Toplantısının 12 Ağustos 1966 da yaptığı açıklamadan)

Yoldaş Mao Zedung zamanımızın en büyük Marksist-Leninistidir. Dahilere yaraşır bir yaratıcılıkla yoldaş Mao Zedung Marksizmi Leninizmi tam olarak devralmış onu savunmuş ve geliştirmiştir. Mao Zedung Marksizm Leninizmi yepyeni bir basamağa yükseltmiştir.

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, EMPERYALİZMİN TOPTAN ÇÖKÜŞE -SOSYALİZMİN DÜNYA ÇAPINDA ZAFERE İLERLEDİĞİ ÇAĞIN MARKSİZM LENİNİZMİDİR. (agy. s. 194)

Aynı görüşler Kültür devriminin hemen bütün belgelerinde; **Kızıl Kitabın ikinci baskısının önsözünde;ÇKP 9.Parti Kongresine** sunulan ve oybirliği ile kabul edilen raporda; ÇKP 9. Parti Kongresinde değiştirilen ÇKP tüzüğünün genel program bölümünde vs. yer almaktadır.

Özellikle Lin Biao tarafından en açık şekli ile "Mao Zedung düşüncesi" anlayışı; içinde yaşadığımız çağın (Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının) değiştiğinden; yeni bir çağın başladığından (Emperyalizmin toptan çöküşü - sosyalizmin dünya çapında zafer çağı) bu yüzden de Leninizmin bir çok ilkesinin artık eskidiğinden; ve Marksizm-leninizmin yeni çağın gereklerine uygun olarak geliştirilmesi; yepyeni bir basamağa yükseltilmesi gerektiğinden, bunu da Mao Zedung'un yaptığından yola çıkmaktadır. Bu anlayışa göre, artık yalnızca Marksizm-Leninizmden söz etmek yeterli değildir. Artık "Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesi"nden söz etmek gerekir.

ÇKP 9. Parti Kongresinde kabul edilen ve ÇKP'nın bu arada onu izleyen bir dizi Marksist-Leninist partinin (TKP/ML'nın de) çizgisine yansıyan bu anlayış; ÇKP'nın 10. Parti Kongresinde en azından bir noktada (özeleştiri yapılmadan!!!) değiştirilmiş ve içinde yaşadığımız çağın 'Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağı' olduğu; Leninizmin eskimediği ve hala 'pratiğimize yol gösteren teorik temel olduğu vurgulanmıştır.

ÇKP 10. Partı Kongresı sorunu böyle ortaya koyduktan sonra; birçok 'Mao Zedung düşüncesi' savunucusu tavrını yeniden göz - den geçirmiş; kimi Mao Zedung düşüncesi kavramının her şekli - nın Leninizmin reddi ile olan bağını ortaya koyarak; bu kavramı kullanmayı red etmiş (Bkz. TKP/ML özeleştirisi) kimi ise (ŞDKP ve ABD DKP'nın ve onlar etrafında şekillenen akımın yaptığı gibi) "Mao Zedung düşüncesini" Leninizmle 'uyumlu' hale getirmeye çalışarak savunmaya devam etmişlerdir. Bu konuda getirilen eleştiriler onları, kullandıkları Mao Zedung düşüncesi kavramının içeriğini yeniden doldurmaya zorlamıştır.
Bu zorlamanın sonucu Konferansın belgelerinde görülmektedir. ABD DKP ve ŞDKP'nın Konferansa sunduğu açıklama taslağında bu konuda şunlar söylenmekteydi·

"Mao Zedung düşüncesı Marksizm-Leninizmden başka bir şey değil dir. Mao Zedung düşüncesi, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı dışında bir başka yeni çağın Marksizm-Leninizmi de değildır. Mao Zedung düşüncesı bir çok cephede Marksizm-leninizmın ilerletilmesini ve zenginleştirilmesini ve proleter devriminin son on yıllardakı tarihı tecrubelerinin teorik yoğunlaştırılması temsil etmektedir." (Taslak 11/4)

Şimdi, bu görüşleri savunanlara şu soruyu sormak gerekır: Eğer gerçekten "Mao Zedung düşüncesi" Leninizmden başka bir şey değilse; neden ille de "Mao Zedung düşüncesi" kavramı kullanılmak ihtiyacı duyuluyor? Bu görüşü savunanlar, bu soruya tezlerinin devamında cevap veriyorlar:

"Son on yıllarda proleter devrimin tarihi tecrübelerinın teo - rık yoğunlaşması ve Marksizm-Leninizmin ilerletilmesı ve zen - ginleştirilmesi" Mao Zedung düşüncesidir. Yani bunu açarsak; son on yılların proleter devriminin tarihı tecrübeleri, bu dönemde ortaya çıkan sorunlar artık Leninizm ile, Leninizme dayanarak yeterli bir şekilde çözülemez hale gelmiştir; teorinin bu sorunları çözmek için ilerletilmesı gerekmiştir; Mao Zedung düşüncesı işte bunu gerçekleştirmiştir. İşte ABD DKP ve ŞDKP' nin Leninizmın geçerliliğini red etmek için, Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesini" geçirmek için gerçekleştirdiği operasyon, yaptığı orijinal 'katkı' budur. Ama ister Lin Biao'nun yaptığı gibi olsun, isterse ABD DKP ve ŞDKP'nin yaptığı gibi olsun "Mao Zedung düşüncesi" savunulmasının özü aynıdır: Leninizmin inkarı; bugünün sorunlarının da Leninizme dayanılarak; Marksizmin-Leninizmin klasiklerinin eserlerine, Marks Engels Lenin Stalin'in eserlerine dayanılarak çözülebileceği ve çözülmesi gerektiği gerçeğini red etmek.

Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesi" nin 'son on yılların tarihi tecrübesine dayanarak' geçirilmesi; son yıllardaki olumsuz gelişmelerin sebebini Leninizmde, onun yanlışlığı veya yetersizliğinde aramak demektir. Halbuki son on yıllardaki olumsuz gelişmeler, Leninizmin evrensel ilkelerinin yetersizliği ya da yanlışlığı sonucu değil; tam tersine Leninizmin en genel evrensel ilkelerinin çiğnenmesi; onların yeni şartlar safsatası ile reddi; onlara ihanetin sonucudur. Tam da son on yılla - rın 'tarihi tecrubesi' sorunları çözmek için Leninizme, Leni - nizm ilkelerine dayanmanın gerekli olduğunu çok açık bir biçimde göstermiştir. Bu tarihi tecrübeler göstermiştir ki, Marksizm Leninizm zafere; ondan her sapma -ister sağ olsun ister 'sol' olsun- yenilgiye götürür.

Marksist-Leninistlerin görevi; Marksizm-Leninizmin eskidiği düşüncesi ve anlayışı ile, Leninizme alternatif olarak ortaya

atılan "Mao Zedung Düşüncesi"ni yeniden cilalayıp piyasaya sürmek değil; Leninizmin, üzeri her türlü revizyonizm tarafından örtülmeye çalışılan ilkelerini savunmaktır. ABD ve Şili Devrimci Komünist Partileri bu görevi yerine getirmemektedirler.

Sorun Marksizm-Leninizmin belli ölçülerde geliştirilmesi değildir. Her devrim hareketi son çözümlemede Marksist-Leninist teorinin gelişmesine katkıda bulunur. Teori bütün ülkelerin işçi sınıfının deneyidir. Bu anlamda her devrim hareketi teoriyi ilerletir, ona belli ölçülerde katkıda bulunur. Çin Devriminde de böyle olmuştur. Çin Devriminin Mao Zedung tarafından özetlenen deneyimleri, Marksist-Leninist teoriyi ilerletmiştir. Özellikle Çin'de gerçekleştirilen Demokratik Halk Devriminin deneyimleri Marksist-Leninist teoriyi ilerleten bir tecrübe hazinesidir. Aynı şekilde bütün hata ve eksikliklerine rağmen, revizyonistlerin iktidarına karşı bir ayaklanma olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin olumlu ve olumsuz deneyimleri de Marksist-Leninist teoriyi ilerleten ve ilerletecek olan bir hazinedir. Ama "Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları böyle bir 'ilerletme' ve 'zenginleştirme'yi kastetmiyorlar. Eğer bunu kastetseler, o zaman neden mesela "Dimitrov Düşüncesi" "Enver Hoca Düşüncesi" ya da "Stalin Düşüncesi" (kaldı ki, Stalin'in Marksist-Leninist teoriye yaptığı katkılar diğerleri ile, bu arada Mao'nunkilerle karşılanmayacak kadar büyüktür) demedikleri anlaşılmaz olur. Onların "Mao Zedung Düşüncesi"nden anladıkları, Mao Zedung'un özellikle sosyalizmde geri dönüş konusunda, Marksist-Leninist teoride daha önce olmayan 'katkıları'dır. Onlar, Mao'nun bu konuda Stalin'in "hata"larını düzelttiği anlayışındadırlar. İşte onları "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmaya iten anlayış budur.

Bu konuda ABD/DKP ve ŞDKP'nin düzenlediği Konferansın sonunda 13 parti ve grubun imzaladığı açıklamada söylenenler gayet açıktır. "Mao Zedung Düşüncesi" tanımlanırken orda şöyle deniyor :

" Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşamaktayız. AYNI ZAMANDA ŞUNU VURGULARIZ Kİ, MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, MARKSİZM-LENİNİZMİN GELİŞMESİNDE <u>YENİ BİR AŞAMADIR</u>." (Bkz. Belge 1)

Burda, ABD/DKP ve ŞDKP'lerinin sunduğu taslaktan bir adım daha ileri(!) gidilmiş; bir adım daha Lin Biao'nun anladığı şekilde "Mao Zedung Düşüncesi"ne yaklaşılmış; ve "Mao Zedung Düşüncesi"nin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde <u>yeni bir aşama</u> " olduğu ilan edilmiştir. Görünen odur ki, bu, <u>diğerlerini "AEP'</u>den etkilenmekle suçlayan Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist-Yeniden İnşa Komitesi'nin eleştirisi sonucu yapılan bir "düzeltme"dir. "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde <u>yeni bir aşama</u> " olduğunu iddia etmek; Leninizmin eskidığını <u>ilan etmekten</u> başka bir şey değildir. Bunu Lin Biao açıkça söylemişti; şimdi onun izleyicileri, üstünü çeşitli kılıflarla örterek söylüyorlar. Ama sorunun özü değişmiyor.

"Mao Zedung Düşüncesi" ve Mao Zedung'la ilgili tavır konusunda Ortak Açıklamada şunlar söyleniyor :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savun-

mama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung, sosyalızme göturen anti-emperyalıst demokratik devrim, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektığın ozu olan çelişkılerın tahlili ve bılgi teorisi ve onun pratıkle ve kıtle çızgisiyle bağları üzerıne önemli katkılar yapmıştır), üstyapının devrimcıleştırılmesi ve proletarya dikta - torluğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revızyonızme karşı pratık ve teorık cephelerde mucadelede Marksizm-Lenınizmi önemlı ölçude geliştırdi. Bu yuzden bu mesele, Marksizm-Lenınızmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmın nıcel ve nıtel gelişımini ve son bırçok on yıl zarfında proleter devrımının tarihı tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."(Bkz.Belge 1,Bölüm 3)

Görulduğü gıbi burada açıklamayı yapanlar, önce Mao Zedung-un Marksizm-Lenınizm bilimine katkılarda bulunduğunu kendi değerlendırmelerine göre açıklıyorlar. Onlara göre Mao Zedung, Marksizm-Lenınizme şu konularda katkılarda bulunmuştur:

1- Sosyalizme göturen anti-emperyalist demokratık devrim

(Bu konuda Mao Zedung, Lenın, Stalin ve Komintern tarafından ortaya konan doğru tezleri Çin Devriminın somut pratiği ile doğru bir bıçimde bırleştırmiştir. Çın Devriminın deneyimlerinı özetlemıştir. Bu anlamda Marksıst-Leninıst teoriyi ilerletmıştir. Anti-emperyalist demokratik devrim konusunda Lenin, Stalin ve Komıntern'in sorunları teorik olarak çözdüğünü tespit etmemek, bu konuda Mao'nun katkılarını abartmak demektir.)

2- Halk Savaşı ve genelde askeri strateji

(Gerçekten de devrımin, belli şartlarda, kırlardan şehırlere doğru gelışebileceğı tezı, Çin Devrımının deneyımleri içinde ortaya çıkmış, ve esas olarak Mao Zedung tara - fından geliştirılmiştır. Mao Zedung'un askeri yazıları, Marksizm-Leninizmin bu konudaki teori hazınesine önemli katkılardır.)

3- Felsefe

(Mao Zedung'un bu konudaki yazıları Marksist-Leninıst felsefeyı Çin Devrimının somut pratiğının sorunları ile kaynaştırmaya çalışan yazılardır. Bu yazılarda yer yer şematizme kaymalar vardır. Sorunlar "basıtçe" aktarılmaya çalışılırken yer yer şemalaştırmalar vardır. Bu konuda Mao Zedung, "Mao Zedung Düşüncesı" savunucularının aksine; Marksist-Leninıst felsefeye önemlı katkılarda bulunmamıştır.)

4- Üst yapının devrımcileştirilmesi

("Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının iddiası, bu konuda ilk defa Mao Zedung'un görüşler getirdiğidir. Bu yan - lıştır. Gerek Lenin, gerekse Stalin, sosyalist alt yapı - nın kurulmasının yeterli olmadığını; üst yapının da dev - rimcileştırılmesının gerektiğinı defalarca vurgulamış; bu yönde Sovyetler Birliği'nde çok somut adımlar atılmıştır)

5- Proletarya diktatörlüğü altında devrimın sürdürülmesi

("Mao Zedung Duşuncesi" savunucularının iddiasına gore, Mao Zedung'dan önceki Marksist-Leninistler proletarya diktatörluğu altında devrimin surdurulmesi sorununu çözmemişlerdir. Bu konuda sorunu Mao Zedung çözerek, Marksizm-Leninizme katkıda bulunmuştur. Bu iddia da ayakları havada bir iddiadır. Marks, Engels, Lenin, Stalin çeşitli yazılarında "proletarya diktatörlüğunün "Komunizme geçiş için gerekli bir ara aşama olduğunu; devrimin sonu değil; başlangıcı olduğunu, devrimin kesintiye uğratılmadan surdürulmesi gerektiğini belirtmişlirdir. Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin döneminde "proletarya diktatorluğu şartlarında da devrim surdürülmüştür. Mao, bu konuda Marksist-Leninist teoriye yeni bir şey getirmemiştir. Onun bu konuda yeni olan, "Çin şartlarında" burjuvazinın bir kesimini de "proletarya diktatorluğu içinde" görme tavrı, Marksizm-Leninizme katkı değil, Marksizm-Leninizmden sapmadır. Mao'nun yeni burjuvazi ile ilgili görüşleri de; Lenin ve Stalin'de nüve halinde olan düşüncelerin Sovyetler Birliği ve Çin pratiğinden yola çıkarak belli ölçülerde geliştirilmesidir. Bu düşunceler de yeni olan düşunceler değildir.)

6- Revizyonizme karşı mücadele

"Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları bu konuda da Mao'nun " "katkı"larını abartmakta; onun hatalarının üstunü örtmektedirler. Mao onderliğindeki Çin Komunist Partisi(ÇKP)nin Kruşçev modern revizyonizmine karşı mucadele ettiği tarihi bir gerçektir. Ama bu mücadele içinde a) ÇKP'nın bizzat kendisinin bazı noktalarda revizyonist sapmalar içinde olduğu -(Mesela Çin şartlarında sosyalizmin burjuvazinın bir kesimi ile birlikte inşası meselesi) b) Kruşçev modern revizyonizminin sistemli bir revizyonist çizgi olduğunu çok geç gördugü c) Birliği savunma adına bazı ilkesel konularda Kruşçev revizyonistleri ile pazarlığa oturduğu d) Kruşçev revizyonizmine karşı mucadelede önemli başarılar elde edilmesine rağmen, Kruşçev revizyonizminin yıkılmadığı vb. de tarihsel gerçeklerdir. Mao Zedung onderliğindeki ÇKP'nin "revizyonizme karşı mücadelesi" Marksizm-Leninizme yeni bir şey katmamıştır.

7- Proleter devriminin son on yıllarının tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılması

"Mao Zedung Düşuncesi" ni savunanların son on yıllardan kastettiği, herhalde Kruşçev modern revizyonizminin ortaya çıktığından sonraki dönem olsa gerekir. Bu dönemin uluslararası Marksist-Leninist hareket açısından tayin edici önemde dört önemli olayı;Kruşçev tipi modern revizyonizme karşı mücadele; Büyük Proleter Kültür Devrimi; Kültür Devrimi içi ve sonrasında ortaya çıkan "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında Leninizmin eskidiğini iddia eden sapma ve ona karşı tavır;"Üç Dünya Teorisi" revizyonizmi ve ona karşı tavırdır.

Bunlardan Kruşçev tipi modern revizyonizmi ile ilgili olan değerlendirmeyi yukarda yaptık. Bu konuda Mao ve onun önderliğinde ÇKP'nin tarihi tecrübelerden çıkardığı dersler yeterli değildir ve yer yer onemli hatalar taşımaktadır.

Büyük Proleter Kültur Devrimi sorununda da, Büyük Proleter Kültür Devriminin bütün dünya proletaryası açısından onemli olan derslerinin ne olduğu; yine Mao ve onun önderliğindeki ÇKP

tarafından teorik olarak yeterli bir açıklığa kavuşturulmamıştır. Bu devrimin bilimsel bir değerlendirilmesi yapılıp; bütün dunya proletaryasının öğrenmesi gerekli dersler ortaya konmamıştır. Kültür Devrimi ile ilgili değerlendirmeler kısa ajitasyon yazılarından öteye gitmemiştir.

Kultur Devrimi içinde ve sonrasında gelişen anti-Marksist-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi" akımına karşı da Mao Zedung ve onun onderliğindeki ÇKP'nın yeterli bir mucadele yürüttüğünü gosterir bir belge yoktur. Bu görüşlerin bir numaralı savunucusu Lin Biao devrildikten sonra bile, onun teorik görüşleri,Mao onderliğindeki ÇKP tarafından yeterli bir biçimde mahkum edilmemiştir. Bu mucadelenin "tarihi tecrübeleri" Mao tarafından " "teorik olarak yoğunlaştırılmamıştır."

1970 li yıllarda gelişen ve dunya Marksist-Leninist hareketi içinde büyük tahribata yol açan karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne gelince ; bu konuda da ne Mao'nun ve ne de onun sağlığında onun önderliğindeki ÇKP'nın bu karşı devrimci teoriye karşı tutarlı mucadele yürüttüğünü gösterir bir belge yoktur. Tersine, "Üç Dunya Teorisyenleri"nin dayandığı bazı görüşlerin köklerini Mao Zedung'un orijinal yazılarında bulmak mümkündür. "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelede dunya proletaryasının edindiği tarihi tecrübeler de Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP tarafından yoğunlaştırılmamıştır.(1)

Bir butun olarak ele alındığında görülür ki; "Mao Zedung Duşüncesi" savunucularının Mao Zedung'un "Marksizm-Leninizmi geliştirdiğini" "yeni bir aşamaya yükselttiğini ", bu yeni aşama için Mao Zedung Düşüncesi kavramının kullanılmasının doğru olduğunu ispatlamak için ileri sürdüğü iddialar içi boş, ispatlanamaz iddialardır. Mao Zedung'u abartan; yer yer onun hatalarını küçümseyen ve hatta bazan hataları katkı olarak gösteren bir anlayış ve yaklaşımın ürunüdür.

Onlar, Mao Zedung'u yanlış bir biçimde Marksizm-Leninizmi yeni bir aşamaya ulaştıran bir onder olarak değerlendirdikleri için şu yanlış sonuçlara da varmaları da kaçınılmazdır :

"...Bu yüzden bu mesele (Mao Zedung'u ABD/DKP ve ŞDKP nin değerlendirdiği gibi değerlendirme ve savunma meselesi-YN) Marksizm-Leninizmi savunma meselesinden daha az bir şey değildir."

"... Mao'nun katkılarını (hangi'katkıları'nı kastettiklerini yukarda gördük-YN) savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir." (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi, açıklamayı imzalayanlar çok berrak bir şekilde Marksizm-Leninizm ile "Mao Zedung Düşüncesi" dedikleri şeyi eşitlemektedirler. Biz bu "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının tersine; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Marksizm-Leninizmin bir ve aynı şey olmadığını; dün olduğu gibi bugün de esas görevin -Marksist-Leninistler açısından -Marksist-Leninist ilkelerin her türlü saldırı ve çarpıtmaya karşı savunulması olduğunu; Mao'nun teori ve pratiğinin de ancak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında ona dayanarak değerlendirilebileceğini söylüyoruz. Revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak için "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi değil; Marksizm-Leninizmi savunmayı, ona dayanmayı gerekli görüyoruz.

Mao'nun Marksizm-Leninizmi nitel olarak geliştirdiği tezi -

nin yanlış bir tez olduğunu söylüyoruz.

Açıklamayı yapanlar, Mao Zedung ile "Mao Zedung Düşüncesi" ni de bır ve aynı şey olarak göstererek de sorunu çarpıtmaktadırlar. "Mao Zedung Düşüncesi" dıye piyasaya sürülen şey, her ne kadar Mao Zedung'un görüşlerine dayanmakta, ondan yola çıkmakta ise de; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Mao'nun görüşleri bir ve aynı görüşler değildir. Bugün Mao Zedung konusunda doğru tavır, onun Marksızm-Leninızme gerçek katkılarını savunmak, hatalarını eleştirip reddetmektir. Bugün bu konuda görev hem Mao'-da doğru hıç bır şey olmadığını; onun bir Marksist-Leninist olmadığını söyleyenlere karşı; hem de Mao'yu savunma adına "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunanlara karşı Mao'yu ayaklarını yere bastırarak doğru bir bıçimde savunmaktır. Bugün en 'tutarlı' Mao Zedung savunucusu olma iddiası ile ortaya çıkan, açıklamayı yapan parti ve gruplar, gerçekte, Mao Zedung'u savunmamakta "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi savunmaktadırlar. Açıklamayı yapanlar aynı paragraf içinde Mao Zedung'un savunulması ile "Mao Zedung Düşüncesi" nın savunulmasını da eşitleyerek, sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir. Bize göre, Mao Zedung'un gerçekten savunulması, anti-Lenınist "Mao Zedung Duşüncesi"nin reddi görevini de içermektedir.

Lenınızmin "emperyalist büyük güçler" anlayışı mı?
Yoksa "Üç Dünyacı"ların "İki Süper Güç" anlayışı mı?

Lenin 1916 da yazdığı "Emperyalizm-Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı kitabında, emperyalizmin bilimsel çözümlemesini yapmış;ve emperyalizmin beş temel özelliğini şöyle tespit etmiştir :

"1- Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bır gelişme derecesine gelmiştir ki, ekonomik hayatta tayin edıcı rol oynayan tekelleri yaratmıştır.

2- Banka sermayesi, sınaı sermayeyle kaynaşmış ve bu 'mali sermaye' temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur.

3- Sermaye ihracı, emtia ıhracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır.

4- Dünyayı aralarında bolüşen uluslararası kapitalist birlikler kurulmuştur.

5- En büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bolüşülmesı tamamlanmıştır." (Emperyalizm,Lenin,c.22,s.271, Bkz. Sol Yayınları,1969,s.111)

Yine aynı eserınde Lenin "emperyalizm için tayin edici olanın" "birkaç büyük gücün hegemonya kurmak ıçin dalaşması" (Lenın,c.22,s.273-Bkz. Sol Yayınları,1969,s.114) olduğunu belirtmektedır.

Lenin yine aynı eserınde, ve aynı dönemde yazdığı çeşitlı yazılarında burda sözünü ettığı "emperyalist büyük güç" kavramının içinı, bu güçlerin "dünyayı toprak bakımından esas olarak bölüşenler" "dünya hegemonyası için dalaşmada pratik olarak öne çıkanlar" "dünya hegemonyası konusunda, dığerleri ile çatıştığı ıçin, emperyalist savaş konusunda da öne çıkanlar" şeklinde doldurmuş; ve böylece "emperyalist büyük güçler" (dünya hegemonyası içın gerçekten dalaşanlar) ile diğer emperyalist güçler (özü ıtibarı ile emperyalist, fakat gücü itibarı ile dünya hegemonyası için dalaşacak durumda olmayan) i birbırinden ayırmıştır.

Aynı Lenin, bu ayrımı yaparken, dünya proletaryasına; prole

ter dünya devrıminın hedefi olarak yalnızca emperyalist büyük güçleri değil; bır bütun olarak emperyalıst sistemi yıkılması gereklı hedef olarak göstermiştir.Bir emperyalist hayduta karşı; diğerini desteklemeyi onunla birleşmeyi ilke olarak reddetmiştir. Bu tek tek ülkelerdekı proletaryanın görevleri açısından kendi ülkelerınde ıktidarı elınde bulunduran gucün vurulması gereken ilk hedef olarak alınması; her ülkede iktidarı elınde tutan kendi burjuvazisine karşı mücadelenin esas alınması gerektiği anlamına gelir. O, 1916 şartlarında İngiliz emperyalizmını, Alman emperyalizmini, Amerikan emperyalizmini, Rus emperyalizmini, Japon emperyalizmini ve Fransız emperyalizmini emperyalist buyuk güçler olarak değerlendirmiş; bunların da her bırının somut özellıklerini ayrı ayrı ele alıp incelemiştir. Mesela bu emperyalist büyük güçler ıçinde "kapıtalizmin yüksek derecede gelışmış olması" açısından "Almanya, İngiltere ve Bırleşik Devletler'ın "Dunyaya hukmettiği"ni söylüyor.(Emperyalızm,s.118 -c.22, s.277)

Sömurgeler açısından soruna yaklaştığında Lenin bu "büyuk güçler" hakkında şınları söylüyor:

" Yukarda sözünü ettiğimiz altı büyük devletin bazıları genç kapitalist devletlerdir (Amerika, Almanya, Japonya) ; bunların gelışmeleri çok hızlı tempo içihde olmaktadır. İkinci olarak gelışim hızları bunlardan çok daha yavaş olan eski kapitalist devletleri görüyoruz : İngiltere ve Fransa. Nihayet ekonomik yönden en geri kalmış bır ülkeye, çağdaş kapitalist emperyalizmin bir kapıtalizm öncesi ağıyla sarılmış bulunduğu Rusya'ya tanık oluyoruz." (Emperyalızm,s.101 -c.22,s.263)

Lenın "kıymetlı evrak" sahipliği konusunda soruna yaklaştığında şunları soylemektedır :

" Kolayca görülebıleceği gibı, bu rakamlar, her biri elinde 100-150 milyarlık kıymetlı evrak tutan en zengin dört kapitalist ulkede belırgin olmaktadır. Bunlardan ikisi -İngıltere ve Fransa, en eskı kapitalıst ülkelerdir ve göreceğımız gibi sömürgecılık yonünden en zengın olanlardır; diğer iki ülke-Birleşik Devletler ve Almanya, gelişme hızı bakımından da, sanayide kapitalist tekellerın genişlık derecesi bakımından da en ilerı gitmiş ülkelerdir. Bu dört ülke toplam olarak 479 milyar franka; yani dünya mali sermayesinin hemen hemen %80 ine sahiptir. Dünyanın öbür ülkelerinın hemen hemen hepsi bu uluslararası banker ulkelerde, dünya mali sermayesinin bu dört "direğine" az ya da çok miktarda haraç vermektedir. "(Emperyalizm,s.76 -c.22,s.244)

Savaş kışkırtıcılığında öne çıkma konusunda ıse somut durumu şöyle tespitlerle ortaya koymaktadır :

"Ganimetten hangi mali haydutlar grubunun -İngilizlerin mi Almanların mı- aslan payını almasını belirlemek için çıkarılmış savaş..." (Fransızca ve Almanca baskıya önsöz, 6 Temmuz, 1920,c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.13)

"Kapitalizm bir avuç 'ıleri ülkenin' dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömürgeci baskı ve mali boğazlama altında tuttuğu bır dünya sistemine dönüşmüştür. Ve bu 'av' bütün dünyayı kendi avlarını paylaşmak için kendi savaşlarına sürükleyen, dişine tırnağına kadar silahlı ve dünyaya hükmeden iki üç haydut (Amerıka, İngiltere, Japonya) arasında pay edilmektedir." (c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.12)

Birinci alıntıda Lenin, somut olarak 1.dünya savaşını çıkartan mali haydutlar grubunun başını çeken (2) emperyalist büyük güçlerin adını veriyor.

İkinci alıntıda ise, 1.dünya savaşından galip çıkan ve şımdi dünyayı kendi aralarında paylaşan emperyalist büyük güçleri adlandırıyor.

Buraya kadar Lenin'den yaptığımız alıntılar göstermektedir ki :

a) Lenin emperyalist güçler arasında ayırım yapmakta; ve emperyalıst büyuk guçleri; diğer emperyalist güçlerden ayrı bir kategori ıçinde ele almaktadır.

b) Lenın emperyalıst buyuk güçlerden "dunya hegemonyası ıçin dalaşabilecek güce sahip olan" emperyalist güçlerı anla - maktadır. Soruna çok yanlı, bütünlük ıçınde yaklaşmaktadır. Bu guçlerı değerlendirirken onlar hakkındaki verılerin bütününu değerlendırıyor.

c) Lenın emperyalist büyük güçlerı de kendı şartları içınde somut olarak incelemekte; bunların arasındakı farkları, ustün ve zayıf yanlarını somut olarak ortaya koymaktadır.

İşte Lenın'in ortaya koyduğu; Leninizmın emperyalızm hakkındaki görüşlerı kısaca böyledir.

"Üç Dünya Teorisyenleri", Lenin'in bu berrak anlayışını çarpıtmışlar; "emperyalist büyuk güç" kategorısinin dışında ve yalnızca ABD ve Sovyetler Bırliği'nı içine alan "Süper Güçler" kategorısını yaratmışlardır. Onlar somut tahlıl, değişen durum vb. maskeler altında artık dunyanın "emperyalıst büyuk güçler" değil; yalnızca "İki Super Güç" arasında paylaşıldığını, yal - nızca bunların dunya hegemonyası için dalaştığını yaymışlar; bunun da ötesınde halklara ve işçı sınıfına "İki Süper Güç" dışındakı emperyalıst büyük guçlerı "dost" ve "muttefik" olarak göstermışlerdır. İki süper güç anlayışı, yalnızca ikı süper guç adı verılen ABD ve Sovyetler Birliği'nı "dünya hegemonyası ıçin dalaşan" güçler olarak gosterme anlayışı; dunya hegemonyası için dalaşabılecek güçte olan ve pratikte de dalaşan diğer emperyalıst buyük güçleri devrımin hedefı olmaktan çıkaran anlayış, "Üç Dunya Teorisi" nın en temel çıkış noktalarından bıri ve onun ayrılmaz bir parçasıdır.

Bugün yalnızca ABD ve Sovyetler Bırlığı'nin dünya hegemonyası ıçın dalaştığını söylemek; bugünun dünya gerçeklerinden habersiz olmak demektir. Mesela bir Batı Alman emperyalizminin bugün iktisadi bakımdan dünyaya yayılma açısından, Sovyetler Birliği'nden ilerde olduğunu görememek demektır. Mesela Japon emperyalızmının elektronik sanayi dalında bütun diğer emperyalist guçlerden ileri olduğunu görememek demektır. Mesela İngılız emperyalızminın hala en büyük sömürge-yarı sömürge ımparatorluklarından biri olduğunu görmemek demektir. Mesela Fransız emperyalizminın hala en büyük tefecilerden,ve yarı-sömürgeleri açısından en güçlülerden birı olduğunu görmemek demektir.

ABD'nın NATO, Sovyetler Bırlığı'nin Varşova askeri paktlarının başını çekmesi de bunları diğer emperyalist büyuk güçler - den ayrı bir kategori içinde ele almayı haklı gostermez. Bu emperyalist büyük güçlerin, bu askeri paktların başını çekmesi olgusu; hiç bir şekılde yalnızca bu emperyalist büyük güçlerın savaşçı ve saldırgan, savaş kışkırtıcısı olduğu; diğerlerınin savaşı kışkırtmadığı anlamına gelmez. Ayrıca bugün var olan paktların yarın gerçek bir savaş içinde bu şekılde kalacağının da hıç bir garantisi yoktur. Her büyük emperyalist guç, bugün emperyalıst dünya savaşını çıkartabilecek güce sahiptir; emperyalist bir dünya savaşının çıkması halinde ise her büyük emperyalist güç; dünya üzerinde mümkünse kendi hakimiyetini tek ba-

şına kurmak; değilse var olan avdan kendisi için en büyük payı almak için savaşacaktır. Hiç bir emperyalist büyük güç,"süper güç" adı takılan bir diğer emperyalist büyük gücün 'hatırı için' onun çıkarları için savaşa girmeyecektir. Emperyalist büyük güçleri diğer emperyalist güçlerden ayıran kıstas; diğer emperyalist güçlerin bugün kendi başlarına bir emperyalist dünya savaşı çıkarıp; sürdüremeyecek durumda olmasıdır. Ancak bunlar da bir emperyalist dünya savaşı çıkması halinde; çeşitli paktlar içinde savaştan en büyük karla çıkmaya çalışacaktır. Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerdeki uşakları da efendilerinin yanında savaşta yer alacaklardır.

"Üç Dünya Teorisi"nın "birinci dünyası"ndan başka bir şey olmayan "iki süper güç" anlayışı savaş konusunda, savaşın yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği tarafından kışkırtıldığı ve çıkartılabileceği; diğer emperyalist büyük güçlerin savaş çıkartamayacağı şeklindeki düşünceleri yayarak; Batı Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi emperyalist büyük devletlerde işçi sınıfını ve emekçileri uyutmaktır.

Bugün yalnızca "iki süper güç" değil; diğer emperyalist büyük güçler de dişine tırnağına kadar silahlıdır. Silahlanma konusunda emperyalist güçler arasında en geri olan Japonya'da bugün bu eksikliğini hızla tamamlamaktadır. Bugün Japonya'daki atom reaktörleri, ve Japon emperyalizminin sahip olduğu yüksek teknik düzeyi, bu emperyalist gücün de atom silahına sahip olmasını kısa süre içinde halledilebilecek bir sorun haline getirmiştir. Diğer emperyalist büyük güçler atom silahlarına zaten sahiptirler. Klasik silahlanmada da, gerek İngiliz, gerek Fransız, gerekse Batı Alman emperyalizmi çok büyük bir güce sahiptir.

TKP/ML 1978 de yapılan birinci Konferansında "süper güç" anlayışını reddetmiş; "süper güç" kavramının ve anlayışının "Üç Dünya Teorisi"nin bir parçası olduğunu açıklamıştı.(Ekz. Avusturya Marksist-Leninist Partisı (AMLP) ile ortak açıklama) (3)

"Üç Dünya Teorisi"ni reddettiğini söyleyen birçok Marksist-Leninist ve devrimci parti ve grup "iki süper güç" anlayışını -iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır tezini savunmaya devam ediyordu. Bunlar arasında "Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama" iddiası ile yola çıkan ABD/DKP ve SDKP de vardı. Ve bunlar gerek bizim tarafımızdan, gerekse AMLP, Akıma Karşı(GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) gibi Marksist-Leninist gruplar tarafından bu noktada eleştirilmişlerdi.

Onlar bu eleştirilere rağmen, belki de bu eleştirilere bir cevap olarak, Konferansın hazırlık aşamasında sundukları ortak açıklama taslağında şunları söylüyorlardı:

> "Bugünkü durumda iki süper güçten söz etmek doğrudur. Bu kavram yalnızca bu iki emperyalist devletin (ABD ve Sovyetler Birliği) bugünün dünyasındaki en güçlü gerici güçler olduğunu belirtmek için değil; özellikle bu iki devletin bugünkü dünya şartlarında (ve yeni bir dünya savaşı sonucu emperyalistler arası yeni bir paylaşım olmadıkça) emperyalist blokların başında, bir dünya savaşı yürütebilecek biricik güçler olduğunu belirtmek açısından kullanılmalıdır." (Taslak I/3)

Görüldüğü gibi bu satırların yazarları için artık "yalnızca iki süper güç" bir dünya savaşı yürütebilecek durumdadır. Batı Almanya, Fransa, Japonya, İngiltere gibi emperyalist güçler,

bugunku şartlarda iki super guç tarafından çıkarılacak yeni bir dunya savaşı durumu değiştirmediği surece !!!- bir emperyalist dunya savaşı yurutemezler ! Bu açık bir şekilde, bugun dünya çapında hegemonya dalaşmasının yalnızca ABD ve Sovyetler birliği arasında yuruduğünü söylemektir; bu ikisi dışındaki emperyalist guçlerin, ikinci dereceden emperyalist güçler oldığu demektir. Leninist kavramlarla konuşacak olursak; bugunku dunyada yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği "emperyalist buyuk guçlerdir ! Batı Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist buyuk guçlerin burjuvazisi, böyle bir Marksist-Leninist tahlil için kendine Marksist-Leninist diyenlere; "dunya Marksist-Leninist hareketinin birleşmesi gerekli ilkeleri ortaya koymak" iddiası ile ortaya çıkanlara teşekkur edeceklerdir. Çunku onlar, bu şekilde, Marksist-Leninistler tarafından, kendi ulkelerinin proletaryasına dunya hegemonyası için dalaşmayan, savaşçı olmayan guçler olarak tanıtılmaktadır. Bu tezi savunanlar, istedikleri kadar "Uç Dunya Teorisi"ne küfur etsinler, onunla bağını kesmemişlerdir. Bu tezi savunanlar istedikleri kadar AEP'ne kufur etsinler; bu konuda AEP ile aynı goruşleri paylaşmaktadırlar.

Taslakta bu kadar açık olan "iki super guç" anlayışı bu şekli ile Konferansa katılan bazı grupları rahatsız etmiş olacak ki (4), Konferans sonrası yayınlanan açıklamada "iki super güç kavramı yer almadı.

Açıklamada bu konuda şunlar soyleniyor

"Dunyanın bugunkü durumunda sadece iki en guçlu emperyalist guç, ABD ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği dunya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist guç aynı zamanda dunyada gericiliğin en guçlü kelelerıdır." (Ekz. Belge 1)

Görüldugu gibi, iki super guç kavramı kullanılmamaktadır; ama anlayış aynıdır, değişmemiştir. Eşek boyanmıştır, at diye yutturulmaya çalışılmaktadır. Bu tespitin hemen ardında yapılan "tum emperyalist guçler de... gerici saldırgan ve dunya proletaryasının ve halklarının düşmanıdır." şeklinde doğru tespit de, Leninizmin "emperyalist büyuk guç" anlayışının çarpıtılmasını ortadan kaldırmamakta; "iki super güç" bir kefeye konmakta; boylece Batı Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist buyük guçlerle ; mesela Avusturya, Hollanda, İsveç, Norveç, Danimarka, Luksemburg vb. ikinci derecede emperyalist güçler arasındaki ayırım çizgileri silinmektedir.

Sonuç olarak "Mao Zedung Duşuncesi" ve "iki super guç' anlayışı şeklinde iki sapma temeli üzerinde yukselen açıklama "uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak; ve bu temelde birleşmek" (Ekz. Ortak Açıklama, Belge 1) yonunde önemli bir adım olmadı; ama bu sapmaları savunan parti ve grupların birliğini sağlama açısından önemli bir ileri adım oldu. Böylece dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini saglama yonünde atılacak adımlarda Marksizm-Leninizmden önemli sapmaları savunan bu akıma karşı ideolojik mucadelenin önemi de bir kez daha ortaya çıktı.

Bugun dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yonunde yapılacak şeyler nedir, atılacak adımlar hangi adımlar olmalıdır ? Bu konuda bize duşen gorevler nedir?

Bu sorulara bizim verdiğimiz cevap şudur

BUGÜN ACİL SORUN ULUSLARARASI PLANDA MARKSİST-LENİNİSTLERİ NİN ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK DEĞİLDİR!

ÇÜNKÜ ÖRGÜTSEL BİRLİK ANCAK İDEOLOJİK - SİYASİ BİRLİĞİN SONUCU OLURSA ANLAMI VARDIR;SAĞLAM BİR BİRLİK OLABİLİR! İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA BİRLİK OLMADAN -GÜÇLÜ GÖRÜNMEK İÇİN- YAPILAN KOKUŞMUŞ -İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE SAĞLANACAK GÖRÜNÜŞTEKİ BİR ÖRGÜTSEL BİRLİK ÇÖKMEYE MAHKUM BİR BİRLİKTİR ! BUNUN ÖRNEKLERİ KOMÜNİST HAREKETİN YAKIN GEÇMİŞİNDE VARDIR.1957-1960 DEKLARASYONLARINDA YAPILAN İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE YÜKSELEN ÖRGÜTSEL BİRLİK- DAHA KURULDUĞU ANDA ÇÖKMEYE BAŞLAMIŞ- VE YALNIZCA MODERN REVİZYONİSTLERE YARAMIŞTIR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN İHTİYAÇ DUYDUĞU BİRLİK BÖYLE BİR BİRLİK DEĞİLDİR.

BUGÜN İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ BİRLİK, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE; HER TÜRDEN REVİZYONİST, OPORTÜNİST SAPMANIN VE ONLARLA UZLAŞMANIN REDDİ TEMELİNDE; MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERİN KAMU OYU ÖNÜNDE SÜRDÜRECEKLERİ AÇIK TARTIŞMA- KARŞILIKLI DAYANIŞMA İÇİNDE ELEŞTİRİ İLE ORTAKLAŞA HAZIRLANACAK BİR PLATFORM TEMELİNDE YÜKSELECEK BİR BİRLİKTİR.

BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE BİRLEŞECEĞİ HAZIR BİR MARKSİST-LENİNİST PLATFORM YOKTUR !

BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK İLKELER MARKSİZM-LENİNİZMİN GENEL İLKELERİ OLMALIDIR. DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİN 1928 YILINDA ORTAK ÇABALAR SONUCU HAZIRLAYIP KABUL ETTİĞİ "KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI" BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA ÖRNEK ALINABİLİR. ANCAK YENİ PLATFORM HAZIRLANIRKEN KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMININ HAZIRLANDIĞI DÖNEMDEN GÜNÜMÜZE KADAR GEÇEN ZAMAN İÇİNDEKİ PROLETARYANIN SINIF MÜCADELESİ DENEYİMLERİ DE GÖZ ÖNÜNE ALINMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR PLATFORM HAZIRLANIRKEN,ÖZELLİKLE İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KOMÜNİSTLERİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELELERİNİN TECRÜBELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİDİR VE BUNLARA DAYANILMALIDIR. KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI -MAO ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN VE ENVER HOCA ÖNDERLİĞİNDEKİ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN VE DİĞER MARKSİST-LENİNİSTLERİN VERDİĞİ MÜCADELE DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİ -BU MÜCADELE HATA VE EKSİKLİKLERİNDEN ARINDIRILMALIDIR. AYNI ŞEKİLDE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ADI ALTINDAKİ ANTİ-MARKSİST-LENİNİST AKIMA VE KARŞI DEVRİMCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI MÜCADELENİN DENEYİMLERİNDEN DE DOĞRU DERSLER ÇIKARILMALIDIR. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI ÇIKAN GÜÇLER İÇİNDEKİ REVİZYONİST SAPMALAR -ÖNCELİKLE ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN BUGÜNKÜ ÇİZGİSİNE KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST-MARKSİST-LENİNİST-DEVRİMCİLER- GÜÇLERİ ORANINDA BU GÖREVLERİN ÇÖZÜLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIRLAR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ PLATFORMU YARATABİLMEK İÇİN- YÖNTEMDE REVİZYONİZM- İDEOLOJİK AYRILIKLARIN ÜZERİNİ ÖRTME YÖNTEMİ TERKEDİLMELİ; SORUNLAR ÜZERİNE KAMU OYU ÖNÜNDE AÇIK İLKELİ BİR MÜCADELE YÜRÜTÜLMELİDİR. BİRBİRİ İLE İDEOLOJİK BİRLİĞE GERÇEKTEN SAHİP OLAN GRUPLAR YAN YANA GELMELİ; PLATFORMU HAZIRLAMA ÇALIŞMASINDA GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMELİDİR. HER GRUP KENDİ GÖRÜŞLERİNİ TÜM DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENETİMİNE VE TARTIŞMASINA SUNMALIDIR. BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN -AYRILIKLAR ÜZERİNE İLKELİ BİR BİÇİMDE GIDILMELİ- AYRIM ÇİZGİLERİ BERRAKLAŞMALIDIR.

ANCAK BU AŞAMA YAŞANDIKTAN SONRA- AYRIM ÇİZGİLERİ EN KESİN HATLARI İLE BERRAKLAŞTIKTAN SONRA, PLATFORM TASLAĞI (YA DA TAS LAKLARI) ÜZERİNE ; PLATFORMUN ÇEŞİTLİ KONULARI ÜZERİNE SÜRDÜRÜ LEN AÇIK İDEOLOJİK TARTIŞMA BELLİ BİR OLGUNLUĞA ERİŞTİKTEN SON RA; DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÇEŞİTLİ MÜFREZELERİ, HAZIRLIĞI DA BERABERCE ÖRGÜTLENEN BİR KONFERANSLA PLATFORMA ORTAKLAŞA SON ŞEKLİNİ VEREBİLİR VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN İLK ADIMINI ATABİ - LİRLER.

BUGÜN BU YÖNDE İLERLEMEK İÇİN HER ÖRGÜTÜN EN BÜYÜK KATKISI PLATFORMLA İLGİLİ KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİNİ BERRAKLIĞA KAVUŞ TURMASIDIR. HER ÖRGÜT -KENDİSİNİN DÜNYA PROLETER HAREKETİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNU KAVRAYARAK -DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PLATFORMU SORUNLARINI- KENDİ ÖZ SORUNLARI OLARAK KAVRAMALI- BU BİLİNÇLE DAVRANMALI; BU KONUDAKİ ÇALIŞMA VE TARTIŞMAYI LÜKS GÖRMEMELİDİR.

SOMUT OLARAK BİZE BU KONUDA DÜŞEN GÖREV- DÜNYA KOMÜNİST HA- REKETİ İÇİNDE TARTIŞILAN KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİMİZİ BERRAK- LIĞA KAVUŞTURMAK ; BUNLARI DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN TARTIŞMA SINA VE DENETİMİNE SUNMAK; İDEOLOJİK BAKIMDAN ARAMIZDA BİRLİK OLAN PARTİ VE GRUPLARLA ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK; GÖRDÜĞÜMÜZ YANLIŞLARA KARŞI GÜCÜMÜZ ORANINDA MÜCADELE ETMEKTİR.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI ANCAK U- ZUN- SABIRLI -TUTARLI BİR ÇALIŞMA SONUCU OLACAKTIR!

BU KONUDA ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLERE DÖRT ELLE SARILALIM !

Dipnot 1

Ortak Açıklamada "Çin'deki revizyonistler...cuhelaya gerıcı "stratejık uç dünya teorisi"ni Mao'nun eseri diye yutturmaya" çalışıyor" denerek;"uç dünya teorisı konusunda Mao'nun her tür lu sorumluluğu göz ardı edılıyor. Bu bir takım gerçeklere göz- lerini kapamaktan; sorunların derinliğini gözlerden gizlemek - ten başka bır şey değildir.
Konferansa katılan partilerin; özellıkle ABD/DKP nin anlayışı, Mao ölene kadar Çin'de her şeyin iyi gittiği şeklindeki anla - yıştır. Bu yaklaşım gerçeklerle bağdaşmayan; sorunların derin- liğini görmeyen veya bilerek gizleyen anti Marksist-Leninist bir yaklaşımdır.

Dipnot 2

Soruna ABD/DKP ve ŞDKP gibi yaklaşılsa 1916 da Almanya ve İn - giltere'nin "ıki super güç" ilan edilmesi gerekirdi.

Dipnot 3

Bu red etme, bugün Bolşevik saflarda olan Marksist-Leninistle- rın zorlaması sonucu olmuştu. Şımdı 2.Konferansın seçtiği Mer- kez Komıtesi "iki süper güç" kavramını kullanmadan, iki süper güç anlayışını yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Bunun en son örneğı Partizan yayınları adına çıkan "Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum" adlı broşürdür. Bu broşürde, dıl ucu ile "emper- yalist sistemin bir bütün olarak savaşın kaynağı olduğu" gerçe ğine değınilmekte; ama "savaş etmenlerinin kızıştığı" her nok ta tek tek ele alındığında dalaşma "ABD ile Sovyetler Birliği" arasında olarak gösterilmektedir.

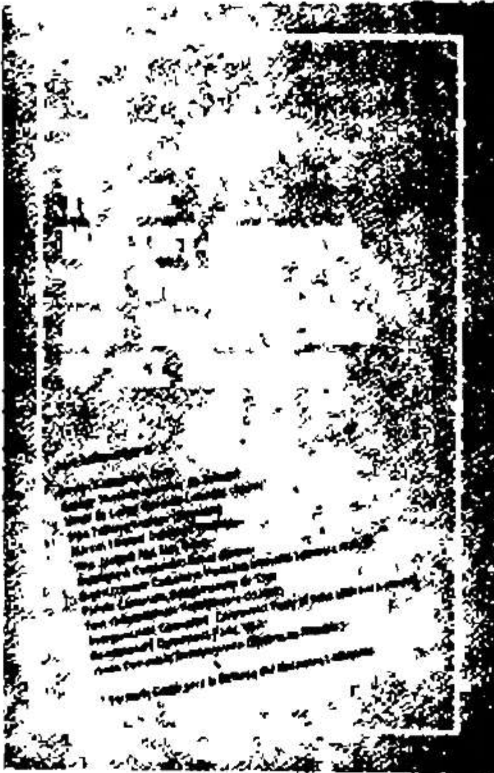
Bu konuda o kadar ileri gidilmektedir ki, Türkiye'de bile esas dalaşma "ABD ile Rus Sosyal emperyalizminin uşakları arasında görülmektedir. Ikinci Merkez Komitesinin süreç içinde "iki süper guç" kavramını da kullanması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Dipnot 4

Konferansa katılanlardan TKP/ML temsilcileri, Konferansta TKP/ML , 1.Konferansının çizgisını savundular ve "iki süper guç" anlayışını eleştirdiler.

••••

BELGELER...BELGELER...BELGELER

belge 1

ABD/Devrimci Komunist Partisi ve Şili Devrimci Komunist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları enternasyonal toplantıdan sonra yayınlanan ortak bildirinin metnidir.

Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine, İşçilerine Ve Ezilenlerine

Bugun dunya çok onemli olayların eşiğindedir. Emperyalist sistemin bunalımı; yeni, uçuncu bir dunya savaşının patlak vermesi tehlikesini olduğu gibi, dunyanın her tarafındakı ülkelerde devrim için gerçek imkanları ilerleten gelişmeyi hızlandırmaktadır. Son bırkaç yılda, stratejik önemi olan bazı yerlerde de devrimci mucadeleler patlak vermiştir. Tüm emperyalist guçler, dunyanın her tarafındaki kâr ve somuru imparatorluklarını korumak ve genişletmek için işçileri ve ezilen halkları eşi gorülmemiş bir kıyıma goturmeye hazırlanıyorlar. Emperyalist guçler ve gerici hakim sınıflar birbirine rakip canı ve kole efendileri çetesinde toplanıyorlar. Birinin başını ABD emperyalistlerinin, diğerininkini ise aynı derece emperyalist Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği(SSCB) nın çektiği iki blokta biraraya geliyorlar. Bu savaş ufukta gözükmektedir ve kitlelerin devrimci mucadelesi, iktidarın işçi sınıfı ve ezilen halk tarafından ele geçirilmesi onu önleyemezse patlak verecektir. Savaş patlak verirse, bu emperyalist sistemin bunalımının uç noktasına kadar yoğunlaşması anlamına gelecek ve devrim mucadelesinin nesnel temelini daha da geliştirecektir. Marksist-Leninistlerin görevi bundan yararlanmaktır.

Fakat işte tam da böyle büyuk tehlikelerin, meydan okumaların ve fırsatların butun ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının önunde olduğu bir dönemde, devrimi yapmada işçi sınıfına ve halklara onderlik etme sorumluluğunu taşıyan Marksist - Leninistlerin saflarında büyuk bir bunalım vardır. SSCB'de Kruşçev'le birlikte revizyonizm açık bir şekilde iktidara geldikten sonra, yoldaş Mao Zedung'un 1976'da olumunden sonra sosyalist Çin'de yeni, karşı-devrimci burjuvazinin iktidarı ele geçirip insanlığın dörtte birini tekrar kapitalist yola sokması ile uluslararası proletarya acı bir yenilgiye daha uğradı. Mao Zedung'un işçi sınıfının devrimci bilimine, Marksizm- Leninizme yaptığı büyük katkılara yapılan saldırılar bu buyük

kaybı daha da büyüttü. Bu saldırılar yalnızca Çin'in yeni gerici yöneticilerinden gelmedi; bunlara devrimci saflardan kaçanlar da katıldı ve şurası açık ki bu saldırılarda bizzat Sovyet revizyonistlerinin de parmağı vardır.

Keskinleşen bir durum karşısında ve bu durumun temsil ettiği büyük meydan okumaya yaraşır olma ihtiyacını da tanıyarak; bir dizi Marksist-Leninist partilerin ve örgütlerin delegeleri bu bunalımdan nasıl çıkılacağını, uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak ve bunun etrafından birleşmek konusunda nasıl ileriye gidilebileceğini tartışmak üzere bir toplantı yaptılar. Toplantının seyri içinde, aşağıdaki noktalarda birlik sağlandı. Aşağıda imzaları olan partiler ve orgütler bu noktaları, böyle bir çizginin geliştirilmesi için önemli noktalar olarak görmektedirler.

1. BUGÜNKÜ DURUM

- Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiği günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusunun sonucu değildir, bizzat emperyalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.
- Dünyanın bugünkü durumunda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB, dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünya gericiliğinin en güçlü kaleleridir.
- Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa itilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanlarıdırlar.
- Büyüyen dünya savaşı tehlikesi karşısında proletarya ve ezilen halklar emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı devrim mücadelesini geliştirmelidirler. Böyle bir savaş patlak verirse,onlar emperyalistler arası savaşı, gerici hakim sınıfların alaşağı edilmesini hedefleyen devrimci bir savaşa çevirmeye çalışmalıdırlar.
- Son birkaç yılda bir dizi ülkede güçlü devrimci hareketler gelişti ve bunlar gerici rejimlere büyük darbeler indirdiler ya da hatta devirdiler ve emperyalist sistemi sarstılar. Bu devrimci hareketlerin hiçbirisi henüz proletarya diktatörlüğüne yol açmamışsa da, bunlar bu imkanın açık işaretidirler. Devrimin nesnel koşulları tüm dünyada olgunlaşmaktadır ve bazı ülkelerde devrim için koşullar şimdiden olgundur. Fakat öznel koşullar, özellikle Marksist-Leninist hareketin gelişimi tehlikeli bir şekilde genel koşulların ardında kalmaktadır.

2. MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ

Revizyonistlerin ve oportünistlerin çarpıtmak ve yok etmek için ellerinden geleni yaptıkları Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini savunmak ve bunlara dayanmak gereklidir.
- Proletarya diktatörlüğü Marksizm-Leninizmin tayin edici temel görüşlerinden birisi olmuştur ve hala da öyledir. Bu ilke de revizyonizm tarafından ayaklar altında çiğnenmiştir.Karl Marks'ın zamanından günümüze kadar proletarya diktatörlüğünü kurmak için ve kurulduğu yerlerde de onu savunmak ve güçlendirmek için mücadele etmek sorunu Marksist-Leninistler için bir denek taşı olmuştur.

Bununla birlikte, proletaryanın bu konuda Ekim Devriminden bu zamana elde ettiği olumlu ve de olumsuz önemli tecrübeyi hesaba katmamak doğru değildir ve bugün özellikle zararlıdır. Özel olarak Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine önemli öğretileri ve onun önderliğini yaptığı Kültür Devriminin tecrübesi can alıcı önemdedir. Yoldaş Mao Zedung şuna doğru bir şekilde işaret etti ki, tüm sosyalizm dönemi boyunca, yani komünizme geçiş dönemi boyunca, sınıflar ve sınıf mücadelesi vardır. O, sosyalizmde burjuvazinin süregiden varlığına ve sürekli yeniden ortaya çıkışına, onun maddi ve ideolojik temeline ve onunla mücadele araçlarına işaret etti. Marksizm-Leninizm biliminin tarihinde ilk kez Mao sosyalist dönem boyunca (mülkiyetin sosyalist dönüşümü esas olarak tamamlandıktan sonra) burjuvazinin elebaşlarının ve en önemli kesiminin Parti ve devlet aracı içinde kapitalist yolu tutan önder kişiler olduğuna açıkça işaret etti. Mao şunu açığa çıkardı ki tüm sosyalist geçiş dönemi boyunca yeni burjuvaziye karşı Kültür Devrimi gibi kitlesel devrimci mucadelelerin tekrar tekrar yapılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi 10 yıl boyunca kapitalist restorasyonu engellemeyi başaran, bugün Çin'de yeni kapitalist yöneticilere karşı mücadele eden devrımci halefleri yetiştiren ve Marksizm-Leninizmın tüm dünyada yayılmasına yardım eden eşi görülmemiş bir kitlesel devrimci hareketti. Son çözümlemede Kültür Devriminin proletarya diktatörlüğünun devrilmesini önleyememesi olgusu hiçbir şekilde ne onun tarihi önemini, ne de dünya proletaryası için önemli derslerini azaltamaz.

- "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla çözümlenmesi devrimin merkezı görevi ve en üst biçimidir." Bu, tüm ülkeler için geçerlı olan evrensel bir gerçektir "Sosyalizme geçışin barışçıl yolu", revizyonist hainlerin bu yola yönlendirdiği kitlelerin sayısız cesetleriyle doludur.

Kitlelerin silahlı mücadelesi ilkesi aynı zamanda onun yerine darbeci tezleri ve pratikleri koyan ya da her türden siyasi ve örgütsel hazırlığı reddeden boş gevezelikleri geçiren revizyonıstler tarafından da terkedilmiştir. Devrımin geçeceği aşamalar ne olursa olsun, siyasal iktidarı silah zoruyla ele geçirme gerekliliği halk kitleleri içinde geniş bir şekilde yayılmalı, Marksist-Leninistler gerekli ideolojik, siyasi ve örgütsel hazırlıkları bu amacı akılda tutarak yerine getirmeli ve şartlar olgun hale gelince iktidar için silahlı mücadeleyi başlatmaya çalışmalıdır. Kısacası, komünistler devrimci savaş taraftarıdırlar.

Silahlı mücadele kitlelerin savaşı olarak verilmelidir ve bu yolla kitleler ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak siyasi iktidarı yürütmek için hazırlanmalıdır.

Devrimci sürecin gerekli biçimleri ve aşamaları ne olursa olsun, esas güvenimiz parti önderliğinde inşa edilen kitlelerin silahlı güçleri olmalıdır. Öte yandan düşmanın silahlı güçleri içinde onların parçalanmasına yardım etmek ve devrimci mücadelenin seyri içinde onların askerlerinin mümkün olduğunca çoğunu tarafımıza kazanabilmek için de siyasi çalışma yapmak gereklidir.

- Proletarya partisinin varlığı ve önder rolü bir başka temel ilkedir. Bu, ifadesini proletaryanın öncü örgütünde bulur. Bu örgüt Marksist-Leninist bir ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgi üzerinde yükselmeli; kendi safları içindeki ve dışındaki tüm burjuva ve revizyonist etkilerle her an mücadele etmeli; sü

rekli eleştiri-özeleştiri yapmalı ve demokrasi üzerinde kurulu merkeziyetçilik uygulamalı; bilinçli bir demir disiplini olmalıdır, böylelikle kitlelerle yakından bağlar kurulsun, onların mücadelelerini, özellikle siyasi mücadelelerini yükseltsin genelleştirsin ve koordine etsin ve hakim sınıflardan iktidarı ele geçirmede onlara önderlik etsin. Bu amaçla, parti, ülkenin somut şartlarıyla ve kitlelerin çıkarları ve onların kendilerini kurtarma arzusuyla uyum içinde, ilkelere göre somut bir strateji, çizgi ve siyaset formüle etmeye büyük önem vermelidir. Parti bağımsızlığını korumak ve kitleleri düşmanlarına karşı mücadelede eğitmek için örgütlenme ve mücadelenin illegal biçimlerine büyük önem vermelidir. Stratejik bakış açısından illegal çalışma biçimleri temeldir. Aynı zamanda burjuva demokratik hayallere kapılmadan ya da bunu yaymadan Parti kendi nüfuzunu genişletmek için gericilerin kaçınılmaz baskılarına hazır olarak legal fırsatlardan yararlanmalıdır.

Parti kitle çizgisini doğru bir şekilde uygulayarak kitlelerin mücadelesinin ve devrimin önderliğini pratikte kazanmalıdır. Parti, kitlelerin ve işçi sınıfının ideolojik, siyasi ve örgütsel seviyesini sürekli olarak yükselerek ve onların devrimin görevlerinin gittikçe artan önemde bir kısmını üzerlerine almasını garantileyerek kendi önder rolünü sürekli güçlendirmelidir. Bu yolla, Parti gerçek bir proletarya diktatörlüğü için ve sonunda giderek sosyal sınıfların sönüp gitmesiyle birlikte partının de nihai olarak sönüp gitmesi için Komünizm için şartları yaratacaktır.

Kapitalizm çok zaman önce onun son aşaması olan emparyalizme ulaşmıştır ve onun en önemli özelliklerinden birisi, tahakküm altındaki ülkelerin talan edilmesi ve ezilen halkların sömürülmesidir. Böyle yapmakla emperyalizm aynı zamanda kendisini devirecek olan mezar kazıcılarını büyük çapta genişletmekte ve güçlendirmektedir.

Lenin'in tahlil ettiği gibi, emperyalizm çağında proleter dünya devrimi, emperyalizme karşı ittifak kuran iki büyük akımdan oluşmaktadır; kapitalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ve emperyalist tahakküm altındaki yarı-feodal, yarı(ya da yeni) sömürge ülkelerde yeni demokratik devrim. Bu iki tip ülkelerdeki devrim arasında birçok ortak özellikler vardır: tüm bunların üstünde, her iki durumda da devrime -her ne aşamadan geçerse geçsin- proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme doğru işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi önderlik etmektedir. Fakat iki tip ülkedeki devrimin yolunda bazı önemli farklılıklar vardır.

sömürge ve bağımlı ülkeler

Yarı-feodal, sömürge, yarı (ya da yeni) sömürge ülkelerde devrim genelde iki aşamadan geçmelidir -ilk olarak proletaryanın önderlik ettiği yeni demokratik devrim ve bunu izleyen sosyalist aşama. Bu aşamayı atlamayı bir ilke haline getirenler ya da eklektik bir şekilde demokratik ve sosyalist devrimi birleştirenler devrime büyük zarar vermektedir.

Herhangi bir ülkede devrimin tam somut seyri orada bulunan somut koşullara bağlıysa da, bu tip ülkelerde Mao Zedung'un uzun süreli halk savaşıyla ilgili öğretileri büyük geçerliliğe sahiptir. Mao'nun şehri kırdan kuşatma teorisine, proletaryanın hegemonyasını garantilemeyi başaramadığı şeklinde saldıranlar ya da dogmatik bir şekilde bu tip ülkelerde şehirlerde

ayaklanmanın iktidarı ele geçirmenin tek biçimi olduğunda ısrar edenler, gerçekte oradaki devrimci mücadeleye saldırmaktadırlar.

Tecrübe göstermiştir ki, proletaryanın önderliği ve gerçek bir Marksist-Leninist çizgi olmadan sosyalist yolda ilerlemek bir yana; bu tip ülkeleri emperyalist esaretten kurtarmak bile imkansızdır. Genel olarak böyle ülkelerde (hatta zaman zaman sömürücü sınıfların kesimlerini bile içine alan) çok geniş bir birleşik cephe inşa etmek mümkün ve gerekli ise de, tecrübe; Marksist-Leninistlerin önderliği ve siyasi ve örgütsel bağımsızlığı korumasının, kitleler içinde sosyalizme ve nihai olarak komünizme ilerlemenin gerekliliği üzerine yaygın bir eğitim yürütmenin, ulusal kurtuluş için mücadele verirken bile dar milliyetçi eğilimlerle mücadele etmenin ve uygun yollarla burjuvaziyi, hatta yabanca emperyalizme ve iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı mücadelede ittifak içinde bulunulan kesimleri bile teşhir etmenin ve onlarla mücadele etmenin önemini vurgulamaktadır.

Emperyalizmin, tahakküm altında bulundurduğu ülkelere kapitalist ilişkilerin önemli unsurlarını sokma şeklinde inkar edilemez bir eğilimi vardır. Belirli bazı bağımlı ulkelerde kapitalist gelişme (kalkınma) o denli ileri gitmiştir ki, onları yarı-feodal olarak karakterize etmek doğru değildir; onları, feodal ya da yarı-feodal üretim ilişkilerinin önemli unsurları ya da kalıntıları ve de bunların üst yapıdaki yansıması hala var olmasına rağmen, kapitalizmin hakim olduğu ülkeler olarak adlandırmak daha doğrudur.

Böyle ülkelerde bu koşulların somut bir tahlili yapılmalı ve (devrimin) yolu, görevleri, karakteri ve sınıf güçlerinin mevzilenmesiyle ilgili olarak gerekli vargılar çıkarılmalıdır. Her halükarda yabancı emperyalizm devrimin hedeflerinden biri olarak kalmaktadır.

emperyalist ülkeler

"Komünist Manifesto"da Marks ve Engels "işçilerin anavatanı olmadığına" dikkat çekmişlerdir. Lenin bunun özellikle emperyalist ülkelerde geçerli olduğunu vurgulamıştır. Bu da onyıllar boyunca uğradığı revizyonist çarpıtmalardan kurtarılması gereken belli başlı Marksist-Leninist ilkelerden birisi olmakla kalmamakta, aynı zamanda üçüncü bir dünya savaşının yaklaştığı bugünkü durumda özel bir öneme bürünmektedir. Komünistler işçi sınıfı ve ezilen halkın diğer kesimleri içinde şovenizmin her biçimiyle mücadele ederler. Bu, proletaryanın çıkarlarını onun "kendi" emperyalist hakim sınıfının sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarını yağmalamasındaki; ya da özellikle bugünkü durumda, burjuvazinin çıkarlarını korumak için savaşa gitmesindeki çıkarlarıyla özdeşleştirilen her eğilime karşı mucadele etmek demektir. Bir üçüncü dünya savaşı patlak verirse, proletarya aktif bir şekilde savaşta kendi burjuvazisinin yenilmesi için çalışmalı, savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya çabalamalıdır.

Ekim Devriminin yolu; silahlı devrimin, proletaryanın öncü partisinin önderliğinin, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin kurulmasının, vb.nin gerekliliği anlamında bütün ülkelerde evrensel olarak geçerlidir. Bunlara ek olarak kapitalist ve emperyalist ülkelerde Ekim Devrimi Marksist-Leninist strateji ve taktikler için temel çıkış noktası olarak kalmaktadır. Marksist

Leninistler her ülkede devrimin özgün biçimler alacağını kabul ederler ve (onlar) bu yüzden somut koşulları tahlil eder ve mücadele içindeki kitlelerin tecrübelerini özetlerken aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirmeye hazırlanmak ve ele geçirmek için gerekli olan siyasi ve örgütsel tedbirlerle ilgili temel Leninist çizgiyi savunurlar. Burada da temel Marksist-Leninist ilkelerin revizyonistler tarafından çarpıtılması ve yadsınması yalnızca tarihi bir olgu değildir, güncel bir problem olmaya da devam etmektedir. Her ülkede somut koşulların somut tahliline dikkat gösterirken; öte yandan Lenin'in işçi sınıfının siyasi bilincini onun tarihi misyonunun seviyesine yükseltmenin ve onun siyasi ve devrimci mücadelesini geliştirmenin önemi üzerine; komünist basının ve kitlelerin yaşam ihtiyaçlarına ve şartlarına dikkat gösterirken ekonomizmin nufuzuyla mücadele etmenin önemi üzerine tezlerini incelemek ve doğru bir şekilde uygulamak gereklidir. Aynı zamanda Mao'nun, kendimize kitlelerin kendilerini kurtarmaya olan derin duygularını temel alma gerekliliği konusundaki öğretisini incelemek ve uygulamak da gereklidir.

3. MARKSİST-LENİNİSTLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Proletarya tarihi olarak insanlığı tum sömürü ve baskıdan kurtarma ve dünyanın her tarafında komünizm çağını getirmede dünya çapında sınıf olarak çıkarı olan tek sınıftır. Bu nedenle proleter enternasyonalizmi Marksizm-Leninizmden ayrılamaz bir şeydir ve bütün ülkelerde işçi sınıfının ve onun Marksist-Lenininist partilerinin sürekli ihtiyacıdır. Bu aşikar fakat aynı zamanda sık sık unutulan gerçeğe ek olarak, güncel durum, eğer karşımıza çıkan sınavları başarı ile vermek ve fırsatlardan yararlanmak istiyorsak, bütün ülkelerde Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin birliğini kurmak için canla başla çabalamayı talep etmektedir. Gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğine olan ihtiyaç yalnızca objektif olarak gerekli olmakla kalmamakta, fakat gittikçe artan bir şekilde dünyanın her tarafındaki devrimciler ve kitleler tarafından talep edilmektedir. Bu süreçte, herşeyde olduğu gibi, ideolojik ve siyasi çizgi tayin edicidir.

Lenin'in vurguladığı gibi, "Birlik büyük bir şey ve büyük bir slogandır. Fakat işçilerin davasının ihtiyacı olduğu şey Marksistlerin birliğidir. Marksistlerle Marksizmin muhalifleri ve çarpıtıcıları arasında birlik değil."

Görüşümüzce birlik ancak revizyonizmin ve oportunizmin bütün biçimleriyle aramıza kesin ve berrak ayırım çizgileri çizme temelinde başarılabilir. Bu ayırım çizgileri gökten zembille inmiş ya da sekterlerin kendi kafalarından ortaya çıkardıkları şeyler değildir; ne de bunlar kısır, akademik tartışmalar için konu olarak ele alınamazlar -onlar dünyada bugün devrimci proletaryanın ve Marksist-Leninist hareketin karşısına çıkan revizyonizmin esas ve tayin edici çatışma noktalarının yansımasıdır.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada söz konusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı

ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda dıyalektiğın özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisı ve onun pratikle ve kitle çizgisıyle bağları uzerıne önemli katkılar yapmıştır), üst yapının devrimcıleştırilmesı ve proletarya diktatörlüğu altında devrımin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratık ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Lenınizm i önemli olçude gelıştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksızm -Leninizmı savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratık önderliği, Marksızm-Lenınızmın nicel ve nitel gelişimini ve son birçok on yıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder.

Biz hala Lenınizm çağında, emperyalizm ve proleter devrımı çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunu vurgularız kı, Mao Zedung Duşüncesi Marksizm-Leninızmin gelişmesınde yenı bir aşamadır. Mao'nun katkılarını savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak revizyonızmi, emperyalızmı ve gericiliğı yenılgıye uğratmak mümkün değıldır.

Çin'de proletarya diktatörlüğünü deviren ve kapıtalizmi restore etmekte olan yeni revizyonıst yonetıcılere canla başla karşı çıkma gerekliliği yukarıdakilere sıkı sıkıya bağlıdır. Onlar emperyalızme tamamıyla teslım olmuşlardır ve bugünkü durumda, cühelaya sahtekarca Mao'nun eseri diye yutturmaya çalıştıkları gericı "stratejik uç dunya teorisi" paravanası altında başkalarının da kendıleri gibı yapmasını talep etmektedırler.

Sovyet revızyonistleri ve tarıhı olarak onlara bağlanan revızyonist partıler uluslararası proletaryanın azılı düşmanları olmaya devam etmektedırler. Son yıllarda Sovyet revızyonistleri batılı emperyalist güçlere karşı daha militan bir tavır takınmıştır. Bu tavır, rakip bir emperyalıst blokun başını çeken büyük bir emperyalist güç olarak onların kendı gereksınimleriyle tutarlılık göstermektedir. Onlar kendi emperyalist tahakkümunu genışletmek içın birçok kez doğrudan bir şekilde askeri yollardan müdahalelerde bulundular ya da kendi bloklarının bir parçası olan Vıetnamlı ya da Kübalı revizyonıstlerı kullandılar. Bu gibı eylemler çoğu zaman "enternasyonalizm" olarak maskelendi. Bazı hallerde, tarihi olarak SSCB'ye bağlanmış olan revızyonist partıler "barışçıl yol" ve "tarihi uzlaşma" gibi karşı-devrimcı çizgıler yaymışlardır. başka bazı hallerde ise bu revızyonist partıler kıtlelerden kopuk askeri darbeler ve silahlı eylemler hazırlamaktadırlar. Revizyonist partilerin bugünkü rolü ve niteliği, hem özel hallerde hem de genel olarak, daha da incelenmelidir, fakat her halükarda şu tamamıyla açıktır ki, onlar proleter devrimin azılı düşmanıdırlar ve proletaryanın devrimci hareketinı gelıştırmenın ve kitleleri devrımci mücadeleye seferber etmenin canalıcı bir parçası olarak, maskeleri ındirilmeli ve yenilgiye uğratılmalıdırlar.

Arnavut Emek Partısi ve önderliği tamamıyla revızyonıst batağa duşmuşlerdir. Çin'deki karşı-devrimci darbeden kısa bir müddet sonra Arnavutluk Emek Partisi(AEP) bir dizı gerçek devrimciyı, onlar Çin'deki Hua-Teng kliğinin özellıkle uluslararası çizgi bakımından tiksindırici özelliklerıne karşı çıktıklarından, kendi yanına çekti. Bununla birlikte, çok kısa bir zaman sonra, onlar Mao'ya ve Mao Zedung Düşüncesi'ne saldırılarının zehirliliğinde Hua ve Teng'i bile geçtiler. AEP yöneticileri bır dızi meselede, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin nıtelıği dahil, klasik troçkist konumlar almışlardır. Örneğin, onlar devrimci mücadelenin bir biçimi olarak halk sa-

vaşını dıştalamaktadırlar. Daha önemlisi, onların konumları bir dizi belli başlı meselede ve dünya olaylarında; onların Vietnam'ın Kamboçya'yı işgali, Polonya'daki işçi çalkantıları üzerine tavırları ve onların Mao'ya saldırıları -ki bunlar Sovyetlerin saldırılarına benzemektedir-"Moskova' malı"(made in Moskow) revizyonist çizgiye günbegün daha da yaklaşmaktadır.

Troçkizmin nüfuzu genelde revizyonizm tarafından güçlendirilmiştir ve Çin'de revizyonistlerin iktidara gelmesiyle ve AEP'nin revizyonist konumlarıyla özellikle güçlenmiştir. Bu ortak bildiriyi onaylayan örgütler ve Partiler revizyonizme karşı mücadelenin, biçimde sol fakat özde sağcı olan troçkist konumlara karşı mücadeleyle birleştirilmesi çağrısını yapmaktadırlar ve özellikle aşağıdaki noktalara karşı çıkmaya çağırmaktadırlar: Onların "saf", "işçici", köylülükle ya da diğer proleter olmayan güçlerle ittifakı yadsıma, özel olarak da iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı bir birleşik cephe siyasetini yadsıma çizgisi; bir tek ülkede iktidarı ele geçirme ve sosyalist geçiş dönemine başlamanın mümkün olduğunun yadsınması; ve onların kitle mücadelelerini ekonomist bir şekilde kavramaları ve onların komünizme geçişi, temelde üretici güçlerin bir gelişimi olarak görmeleri bakımından ekonomist kavrayışları.

İmzası bulunan örgütler ve Partiler, bir dizi ülkede iktidarı elinde bulunduran ve batılı emperyalistlerin çıkarları için bir Truva atı olarak hizmet görmeye devam eden sosyal demokrasinin önümüze koyduğu artan tehlikenin altını çizerler. Onun geleneksel uzlaşmacı taktiklerine ek olarak, bazı ülkelerde sosyal demokrasi değişmekte olan şartlarda bir rol oynamak için silahlı gruplar kurmaya ya da bunları etkisi altına almaya çalışmaktadır. Marksist-Leninistler onların kitleler içindeki nüfuzuyla sebatlı bir şekilde mücadele etmeli ve onların bütün taktiklerini lanetlemelidir.

Gerçek Marksist-Leninistleri, ortaya çıkmış olan berrak ayırım çizgileri temelinde ve uluslararası hareketin acil görevleri karşısında birleştirmek için önemli adımlar atmak yalnızca mümkün değil, aynı zamanda gerekliyse de; birçok önemli meseleler üzerinde kollektif inceleme, tartışma ve mücadele de gereklidir. Bu, uluslararası komunist hareketin tarihi hakkında daha etraflı ve derin bir kavrayış geliştirme gerekliliğiyle ilgili olarak özellikle aşikârdır. 1963 de ÇKP hala gerçek bir komünist partisi iken Sovyet revizyonistleriyle polemiklerinde belirttiği gibi, uluslararası komünist(ve ulusal kurtuluş) hareketinin tarihiyle ilgili olarak "birçok tecrübeler ve birçok dersler vardır. Bütün ülkelerin komünistleri ve devrimcileri bu başarı ve başarısızlık tecrübeleri üzerinde onlardan doğru vargılar ve yararlı dersler çıkarmak için düşünmeli ve onları ciddiyetle incelemelidir." Bugün, o zamandan beri daha da büyük olumlu ve olumsuz tecrübelirin ışığında ve bugünkü durum ve yaklaşan olasılıkları akılda tutarak, bu yönelim daha da derin bir ehemmiyete bürünmektedir. Daha cesur ve kararlı bir şekilde hareket etmek için daha derinden ve daha kavrayıcı bir şekilde düşünmeye ve tahlil etmeye cesaret etme gerekliliği bir o kadar daha tayin edicidir.

SSCB'de ve diğer birçok ülkede modern revizyonizm kendisini açıkça ortaya çıkarmadan önce, uluslararası komünist hareket içinde daha o zamandan modern revizyonizmin gelişimini kolaylaştıran çeşitli hatalı kavrayışlar mevcuttu.

Üçüncü Enternasyonal'in uluslararası proletaryanın birliği-

ne, çeşitli komünist partilerin kurulmasına ve onların mücadelelerine yaptığı inkar edilemez katkılarını kabul etsek de; ve proleter devrimleri çağını başlatan ve SSCB'de sosyalizmin inşaı yolunu açan Ekim Devrıminin oynadığı büyük rolü kabul et - sek de; komünistler bu tecrübeleri eleştirici bır şekilde özetlemelidır ki Marksizm-Leninizmin ışığında o ulkede ve başka sosyalist uluslarda iktıdarın burjuvazi tarafından ele geçirilmesini açıklamak ve yapılan hatalardan ve sapmalardan öğrenmek ve onların ne dereceye kadar uluslararası komunist hareketın çoğunluğunun oportunizme yozlaşmasında payı olduğunu değerlendirmek mumkün olsun. Kitlelerin geniş kesımlerinde bu olgula - rın neden olduğu moral bozukluğu karşısında ve burjuva kesimlerin bu olguları kendi avantajlarına kullandığı, bu olguların Marksızmin "başarısızlığını" tanıtladığını iddıa ettıkleri bugünkü durumda başarısızlığa uğrayanın bılimsel sosyalizm olmadığı ve tam tersine, bilimsel sosyalızmın bu olaylara yol açan objektif ve subjektif faktörleri kavramamızı olanaklı kıldığını göstermek biz komünıstlere düşen görevdir. Başka şeylerin yanısıra, Üçüncü Enternasyonal'ın tecrübelerini ve onu kendisini dağıtmaya götüren nedenleri; son dünya savaşı sırasında burjuvaziye ve emperyalizme karşı devrimcı mücadele ıle, bir antI faşıst birleşik cephe kurma sıyaseti arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını ve de bu siyasetin ardındaki gerekçelendirmeyi; Browderizm gibi revizyonist eğilimlerin kaynağı ki,bun - lar SSCB ile faşist devletlere karşı savaşan emperyalist güç - ler arasındakı anlaşmalar temelinde kalıcı bir barışın kurulabileceği ve kıtlelerin yaşam koşullarının iyileştırilebileceği fikrıne inancını yaydılar -ve bunların ortaya çıkardığı uzlaşma eğilimlerini , SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonuna yol açan derın kökleri; sınıf mücadelesinin gelışmesinin nasıl ele alındığını ve bu ülkelerde proletarya diktatörlüğünü tutarlı bir şekilde uygulama ihtiyacının nasıl ele alındığını, siyaset ıle ıdeoloji arasındaki, siyaset ile ekonomık ve teknık meseleler arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını, kitle çızgisi meselesini; halk içindekı çelışkılerın ve düşmanla olan çelişkilerin kıtlelerin seferber edilmesi temelınde doğru bir şekilde ele alınması meselesini, parti içinde merkezıyetçilik ile demokrasinin arasındaki ilişkisini ve partinin kitlelerle ilişkisinın nasıl ele alındığını incelemeye özel dikkat gösterilmelıdir. Bu meselelere ışık tutarak, fakat aynı zamanda troçkistlerin ve diğer devrim düşmanlarının iftiralarından uzak kalarak, devrimın gelişmesi için önemli dersler çıkarabileceğiz.

Yani kısaca toparlarsak: Marksist-Leninıstlerin birliğini sağlamak için; incelemeyi derinleştirmek; Komünistlerin Üçüncü Enternasyonal ve İkinci Dünya Savaşı sırasındaki teorik ve pratik faaliyetlerını değerlendırmek; ve özellikle proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde her şeyden önce Sovyetler Birliği ve Çin'de revizyonıstlerin iktidarı ele geçirebilmesinin nedenlerini araştırmak gereklidır.

Bu açıklamayı imzalayan Partıler, ABD Devrımcı Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları detaylı bir taslak üzerine tartıştılar.

İmzalayanlar bu yazıyı bütün olarak ele alındığında Enter - nasyonal Komünist Hareketin çizgisinin hazırlanması için olumlu bir katkı olarak değerlendırmektedırler. Bu bakış açısı ile bu yazı dağıtılmalı ve üzerinde tartışılmalıdır; bu yalnızca bu açıklamayı imzalayan örgütler ıçinde değil; tüm enternasyo-

İBRAHİM KAYPAKKAYA

nal komunist hareket içinde yapılmalıdır.

Açıklamayı imzalayan parti ve orgütler revizyonizme karşı mücadeleyi sürdürmek ve enternasyonal komünist hareketin doğru bir genel çizgisinin geliştirilmesi sürecini destekleyebilmek için uluslararası bir yayın organı (dergi) çıkarma kararı aldılar. Bu yayın organı bütün dünyada gerçek Marksist-Leninistlerin ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin sağlanması için tayin edici bir silah olabilir ve olacaktır.

Açıklamayı imzalayan partiler ve örgütler, yalnızca kendi aralarında değil; bütün dünyada diğer gerçek Marksist-Leninistlerle temas kurmak ve gelişmek; ve onlarla tartışma sürdürmenin önemini vurgularlar. Açıklamayı imzalayan partiler ideolojik mücadele ve siyasi çalışmayı; enternasyonal hareketin her geçen gün daha geniş güçlerini ve kitleleri kazanmak; devrimci tavrı sağlamlaştırmak ve devrimci mücadeleyi güçlendirmek amacıyla sürdürmenin önemini vurgularlar.

Dünyanın bugünkü durumu ve uluslararası gelişmeler devrimci proletaryanın, ezilen halkların ve Marksist-Leninistlerin önüne büyük görevler ve ağır yükler koymakta; ama aynı zamanda da büyük imkanlar koymaktadır.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm her zaman sınıf mücadelesinin ateşinde dövülerek sertleştirildi. Biz bugun bize yöneltilen talepleri yerine getirmeye hazır olmalı; objektif şartların hızlı gelişmesine ayak uydurmalı; Marksist-Leninistlerin birliğini geçmişin tecrübelerinin doğru bir değerlendirilmesi ve doğru bir çizgi temelinde sağlamalı, proleter enternasyonalizmi için mücadele etmeli ; ve böylece bütün dünyada Komunizme doğru ilerlemeyi geliştirmeliyiz.

Sonbahar 1980

İmzalayan Parti ve Gruplar

Seylan(Sri Lanka) Komünist Partisi

Senegal Marksist-Leninist Grubu

İspanya Marksizm-Leninizmi Savunma Grubu

Mao Zedung Kredsen (Danimarka)

Marksist-Leninist Kollektif (Britanya)

Yeni Zelanda Kızıl Bayrak Grubu

Nottingham Komünist Grubu (Britanya)

Komünist Proletarya Marksist-Leninist Örgütü (İtalya)

Şili Devrimci Komünist Partisi

Proleter Enternasyonalizmi İçin (Fransa)

Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi

ABD Devrimci Komünist Partisi

Devrimci Komünistler Birliği (Dominik Cumhuriyeti)

belge 2

ŞDKP VE ABD/DKP TARAFINDAN DÜZENLENEN ENTERNASYONAL KONFERANSA SUNULAN TARTIŞMA YAZISININ 'İKİ SÜPER GÜÇ' VE 'MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ' İLE İLGİLİ BÖLÜMLERİ :

ŞDKP(Şili Devrımcı Komunist Parti) ve ABD/DKP (Amerıka Bırleşik Devletleri-Devrimci Komunıst Parti) tarafından hazırlanıp yine bunlar tarafından duzenlenen Enternasyonal Konferansa sunulan 119 sayfalık (İngılızcesi) tartışma yazısında 'İki Süper Güç' konusundaki görüşlere,yazının ılk bolumu olan günümüz dünyasında durumun incelendiği bölümde yer verılmektedir. Yazının 4 ile 35. paragrafları bu konuyu işlemektedır. Önce ABD emperyalizmının sonra da "Sovyet sosyal-emperyalizminin " gelişmesı uzunca ıncelenmiş. Sonra ikisi arasındaki çelişkilere yer verilmiş.

Burada bu bolumu paragraf paragraf alıp kısaca ozetlemeye çalıştık. Bu arada onemlı görülen bölümlerin doğrudan tercümesını yaptık. Doğrudan tercümesi yapılan kısımlar "....."(tırnak) içine alınmıştır.

P.4. Bugün uluslararası durumun en belırgın ozelliği,başı ABD ve SB (Sovyetler Birlığı) tarafından çekılen ıki emperyalıst blok arasındaki dalaşma ve savaş hazırlığıdır.

P.5. Uzun yıllar gericılliğin güçlu bır kalesı durumunda olan ABD devleti bugün derin krizler içerısindedir.

P.6. 2. Dünya Savaşı'ndan güçlü çıkan ABD emperyalızmı bu gücüne rağmen bır yandan gerilemiş,diğer yandan da devrimcı hareketler tarafından zayıflatılmıştır. Bugün dığer bır emperyalist olan rakıbi SB tarafından doğrudan tehdıt edilmektedir. Müttefiklerınden daha guçlu durumda bulunan ABD tüm dünyada karışıklık yaratmakta,"bloğu ıçindekı emperyalistlerle beraber ve onların başında" dunyayı yenıden organize etmek için her yola baş vuruyor.

P.7. Amerikan dolarının gelışımı ABD emperyalızminın gelişimine bir ornek teşkil eder. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra 1960'lara kadar devam eden doların güçlü durumu ABD'nin emperyalistler arasındaki üstünlüğünün bir belırtisı ıdı. 1960'ların sonlarında Vietnam sorunu nedeniyle ve diğer emperyalistlerin faaliyetlerı sonucu ABD'nin durumu zayıfladı ve doların durumu sarsıldı.

P.8. ABD kampında 1930'lardan bu yana görülen en derin kriz olan 1974-75 ekonomık krizleri,bu kamp içindekı tüm emperyalıst ülkeleri birbiri ardına derin bır şekilde etkıledi.

P.9. 2.Dünya Savaşı'ndan sonra bu kamp ıçinde sık sık krizler görülmesıne rağmen,1974-75 krizlerı başta ABD olmak uzere tüm blok içın bir dönüm noktası oldu.Kapıtalıst yoğunlaşmanın yol açtığı üretim fazlalığından doğan krizler nıtel olarak farklı bir durum ortaya çıkardı,ve emperyalist yayılmanın daha önce olduğu gibi devam etmeyeceğini

gosterdi.

P.10. Kapıtalızmin çelişkılerinden kaynaklanan bu krizlerden kurtulmak ıçın,başta ABD olmak üzere bu blok ıçındeki tum emperyalıstler bir takım ekonomik onlemler aldılar. 1974-75'den sonra gorülen kısmi düzelme,bir kaç yıl sonra daha derin krizlerle devam ettı.

P.11. Ekonomık krizlerin bu ülkelerdekı ışçıleri ve halk kesimlerını zor durumda bırakıp toplumsal patlamalara yol açabileceğının bilincinde olarak,para sistemını düzenlemek,enflasyonu kontrol etmek gıbi bir takım onlemler alındı.ABD bir takım ekonomık-siyasi stratejıler belirledi ve "bunları muttefiklerine de kabul ettirmeye çalıştı,bazıları ıse buna karşı çıktılar."

P.12. Bu krızlerden tek kurtuluş yolunun yeni bir dünya savaşı olduğunun bılincinde hareket eden ABD emperyalızmı ve müttefikleri "büyük derecede değişen uluslararası durum ve ABD ıle aşık atabılecek yenı bir rakibin ortaya çıktığı şartlarda" bu yondeki hazırlıklarını sürdürüyorlar.

P.13. "Bugün ABD emperyalistleri ve bloğu için en acil ve en büyük sorun,yarışma ıçınde bulunduklari rakipleri Sovyetlerin başını çektığı blokla dünya çapında bir dalaşmaya gırmek ıçın hazırlanmaktır. Bu bugünkü eylemlerının merkezını oluşturmaktadır."

P.14. "Aynı zamanda ABD bloğu içındeki emperyalist ülkeler arasında,özellikle de yaklaşan savaş konusunda önemlı çelişkıler var. Ekonomik alanda sadece ABD ile diğer emperyalistler arasında değil,aynı zamanda diğer emperyalistler arasında,örneğın Ortak Pazar ile Japonya arasında ve Ortak Pazar ülkelerının kendi aralarında da sadece rekabet değil,zaman zaman keskinleşen dalaşmalar vardır. Bu çelişkıler daha çok,ticaret, bu ülkeler arasında yatırım ve döviz alışverışi ilışkilerınde,sömürge ve bağımlı ülkelere ve buralardaki bazı "etki alanları"na ıhracı ve Sovyet bloğu ile ekonomik ilişkıler konularında kendını gösteriyor."

P.15. "Askeri-stratejik alanda ABD,bloğundaki ülkelerdekı nükleer silahlar üzerinde kontrol sağlamak ıçın uğraşıyor. Hem klasik anlamdaki savaşı hem de (olursa-kı büyük bır ihtimalle olacaktır-) nükleer savaşı genel olarak diğer ulkelerin toprakları üzerinde tutmaya çalışıyor.Tabii kı bu durum,hakim oldukları ülkelerin nükleer savaşta mahvolmasını istemeyen müttefıklerının hiç de hoşuna gitmiyor.Bu hoşnutsuzluk özellikle Avrupa'da daha açık görülüyor.Özellikle Avrupa'lı hakim sınıflardan bazıları,SB ile bazı sınırlı anlaşmalara girme eğilimi gösteriyorlar. Emperyalist amaçlarını gerçekleştırmek isteyen ve dunya savaşına hazırlanan Sovyet hakim sınıfı da böyle bir şeye yanaşıyor."

P.16. "Bunlara rağmen,Batı'lı emperyalıst ülkelerin(ve bunun yanında Japonya'nın ve ABD ile ıttıfak ıçinde bulunan diğer emperyalist devletlerin),ABD tarafından başı çekilen bloğun bırer parçası oldukları ve bu bloğun gittikçe sıklaştırıldığı da bir gerçektır. Ekonomik alanda,bu ülkeler kendilerı emperyalıst olmasına rağmen(bu ülkeler,Lenın tarafından analiz edildiği şekilde,kapitalizmin son

ve en yuksek aşamasının kanunlarına uygun olarak iç tekeller ve finans kapitalin egemenliği altındadırlar ve geniş şekilde kapital ihraç etmektedirler),aynı zamanda ABD ile içiçedirler ve ABD kapitali geniş şekilde bu ülkelere girmiştir.Bunların korumaları gereken kendi çıkarları vardır."Etki alanları"nı koruyup genişletmeleri gerekir.Bu emperyalizmin bir kanunudur. Bu çıkarların korunması ihtiyacıdır ki bu ülkeleri dünyanın,kendileri için daha yararlı olacak bir şekilde yeniden paylaşılması gereksinimi ile karşı karşıya getirmektedir. Bunlara rağmen esas mesele,bu ülkelerin bütun bunları ABD bloğunun bir parçası olarak,bu genel çerçeve içinde,ve bu blok kanalıyla yerine getirmekte olduklarıdır.Bugünku şartlarda bu ülkelerin tumu de ABD'nin nukleer koruyuculuğu altına girmek zorundadırlar.Bu,bazıları şu veya bu şekilde kendi nukleer silahlarını geliştiriyor (veya geliştirebilecek) durumda olmalarına rağmen boyledir.Her durumda bunlar sonuçta kendi çıkarlarını ancak ve ancak nukleer bir süper guç tarafından başı çekilen bir askeri bloğun parçası olarak koruyabilirler. Hiç biri de askeri alanda nükleer super güçlerden herhangi birine karşı durabilecek derecede guçlu değiller.Zaten ne tek başlarına ne de hepsi birlikte boyle bir şeye kalkışmaları soz konusu değildir."

P.17. ABD emperyalizmi,emperyalist muttefiklerinden hiç birinin Sovyet sosyal-emperyalistleri ile " anlaşmalarına ya da Sovyet bloğuna "iltihak" etmelerine müsaade edemez. ABD,Sovyet bloğu içinde çeşitli yollardan ayrılıklar yaratmaya çalışıyor."

P.18. ABD bloğundaki çeşitli emperyalistler,kendi çıkarları doğrultusunda SB ile anlaşma yolları arasalar da,bu emperyalistlerin ve diğer gerici hakim sınıfların iki emperyalist blokta toplandıkları gerçeğini yadsımaz.Tersine tüm bu manevralar yeni bir dünya savaşının belirtileridir.

P.19. Daha once de ABD ile SB kafa kafaya gelip çatışsalar da bir dunya savaşı çıkmamıştı.(Örneğin Küba sorunu) Bugün savaş tehlikesinin büyuk olduğunu söylerken,hem ABD hem de SB ve bunlar tarafından başı çekilen blokların niteliklerinden yola çıkıyoruz. SB'nin niteliğini kavramamak,komünistler, proleterya ve halklar için çok kotü sonuçlar doğurur.

P.20. SB bugun sosyalist bir ülke değildir.Mao'nun dediği gibi "revizyonistlerin iktidara gelmesi,burjuvazinin iktidara gelmesidir." 1950'lerde Kruşçef onderliğinde revizyonistlerin SB'nde iktidarı alması,"burjuvazinin,en güçlü kesimleri ve temsilcileri parti ve devlet mekanizmasının en yuksek kademelerinde bulunan yeni burjuvazinin,iktidarı proleteryadan" alması demektir.Bu burjuvazi yeni bir devrimle yıkılmadığı için de kapitalizm restore edilmiştir.

P.21. Sovyet toplumunun gelişme derecesine bağlı olarak bu kapitalist restorasyon kısa zamanda emperyalizm şeklinde gelişti,sömurude bir rakip haline geldi.Ama orneğin bir Yugoslavya fazla gelişmiş olmadığı için revizyonizmin hakimiyeti neticesinde 2.Dunya Savaşı'ndan sonra ABD

kampına dahil olmak zorunda kaldı.Bu arada "tarafsızlık" görünumünu surdurmeye çalıştı.Fakat SB'nde burjuvazı iktidarı ele geçirir geçırmez,SB guçlu bır gerıcı guç ve ABD'nin doğrudan rakibi haline geldi.

P.22. SB'nde gelışme ıkı aşamada oldu. Kruşçef donemınde Marksizm-Leninizm'ın tum temel ılkelerı çarpıtılırken,dış sıyasette ABD emperyalizmı ile "barış ıçinde bır arada yaşama"ya çalışıldı. ABD ıle ciddi sürtuşmelere gırmekten kaçınıldı.

P.23. Fakat Kruşçef'ın yıkılmasından sonra ABD ıle SB arasındakı surtuşme arttı. Kapıtalizmın restorasyonu ve emperyalizmin gelişmesı,ABD'nin Uzak Doğu'da yenilgıler alması şartlarında SB bunlardan yararlanıp rakıp olarak gelıştı. Buna karşılık "ABD emperyalıstlerı de uluslararası alanda güçlerını yenıden duzenledı ve Sovyet sosyal-emperyalızmı ıle rekabet ıçınde kamplarını sıklaştırdılar."

P.24. Kruşçef kapitalizmin ınşasında yetersız kalınca,Brejnev-Kosigın klıği başa geldi ve bu gorevı devraldı.Bunlar zaman zaman Lenınist görunmeye çalıştılar.Proleterya dıktatorluğu ve enternasyonalızmden soz ettıler.Bunları da rakıp emperyalıst blokla dalaşma ıçınde,onlara karşı yonelen mucadelelere "dost" yardımı maskesı altında yaptılar.

P.25. Belırtılmesı gereken bır nokta,gelışmış bır sosyalıst ulkede kapıtalızmin restorasyonu sonucu emperyalıst hale gelen SB,ABD'ye nazaran daha az "etkı alanı"na sahiptır, ve ekonomik olarak zayıftır.Bu da ona bazı ozel nıtelıkler kazandırmaktadır.

P.26. Bır yanda,SB sosyalist olduğu zamanlardakı saygınlığın - dan çok şey kaybetmiş olmasına rağmen;hala bu saygınlığı genış şekilde kullanmaktadır.Bazı ulkelerin ABD emperyalizmine duydukları nefretı kullanmaktadır, Dığer yandada,SB ve revizyonist ülkelerin durumu ABD tarafından sosyalızme ve ML'e bir saldırı aracı olarak kullanılmakta - dır.

P.27. "Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onunla ıttıfak ıçınde bulunan ve değışık derecelerde ona bağımlı olan dığer ulkelerın revizyonıst yonetıcıleri" krızler ıçınde yuzuyorlar.Bu da emperyalızmın nıteliğindendir.

P.28. Bu durumda Sovyet sosyal-emperyalıstlerı ve bloğu,dunyanın yenıden paylaşılması için ABD bloğu ıle askeri çatışmanın gerekli olduğunu goruyorlar.

P.29. Bu nedenle bir yandan yeni somuru alanlarına sızmaya çalışırken,diğer yandan da stratejik oneme sahıp bolgelere,orneğın Orta Doğu ve Afrika'nın bazı kesimlerıne yığınak yapıyorlar.

P.30. SB,ABD ve bloğundan borç almaktadır.1980'e kadar SB' nın rakıp bloğa borcu 68 milyar dolara ulaştı.Bu şekilde ra - kıp emperyalıstlerın kâr hırslarını kabartarak,ABD'nın Batı'lı müttefıklerinın "taraf değiştirmesını" ya da "tarafsız kalmasını" sağlamaya çalışıyorlar.Fakat bundan da o - nemlısi,"Sovyet bloğunun savaş gucunu teknik olarak güç - lendırmeye çalışıyorlar."Bır yandan da COMECON aracılığıyla kendı bloklarını guçlendırıyorlar.

P.31. Sovyet sosyal-emperyalistleri savaş hazırlığına buyuk paralar harcıyorlar.Bu ABD ile aynı düzeyde olsa da ondan daha az üreticidir.Bu da Sovyet ekonomisini zor durumda bırakıyor.Bu durumu da bu askeri güçlerini yeni bir dünya savaşında kullanarak düzeltmeyi amaçlıyorlar.

P.32. ABD emperyalizmi ise Sovyet bloğuyla ekonomik ilişkilerinde,kısa donemdeki çıkarlarından daha ziyade,bu kamp içinde çatlaklar yaratmayı amaçlıyor.Burada da savaş için hazırlık one çıkıyor.Her iki taraf ta savaş için askeri hazırlık yuruturken,bazı ülkeleri de çeşitli yollarla "taraf" değiştirmeye zorluyorlar.

P.33. Bu çeşit dalavereler hep başa baş bir dalaşa yoneliyor. Ekonomilerinin parazitliğinden kaynaklanan ekonomik krizler onları daha çok parazitliğe itti.Buna bağlı olarak giriştikleri askeri harcamalar ise ekonomik krizlerini daha da derinleştirdi. Bir tarafın kazancı diğer tarafın zararına oluyor ve bu bir noktada savaşa patlak verecek. Bunun nasıl olacağını bilmiyorsak da,devrimle onlenmediği surece savaşın kısa surede çıkacağı ortada.

P.34. O halde mesele bloklardan birisinin diğerinden daha çok savaşa ihtiyaç duyması değildir.Her ikisi de savaşa doğru gitmektedir. Sadece enternasyonal proleterya ve muttefikleri devrimlerle bu savaşı onleyebilirler.

P.35. "Çağımızda savaşın kaynağı emperyalist sistem,emperyalistler arası ve ozellikle de iki süper güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arası çelişki ve gittikçe yeni bir dünya savaşına doğru giden dunyayı yeniden paylaşma ihtiyacıdır." Proleterya ve muttefikleri savaşa karşı devrimci tavır takınmalıdırlar. "İki super güç ve blokları aktif olarak dünya savaşı için hazırlıklarını hızlandırıyorlar.Şartlar ve emperyalistlerin durumu göz onüne alındığında,devrimle onlenemezse savaşın çok yakında-buyük bir ihtimalle de onumuzdeki on yıl içinde- çıkacağı soylenebilir.Bu savaşı devrimle onlemek bu mumkün olmazsa da savaş sırasında devrim yapmak için fırsatları değerlendirmek,tüm dunyada Marksist-Leninist'lerin,proleteryanın ve geniş halk yığınlarının onunde duran bir gorevdir."

(Bundan sonra savaş konusu derinleştirilmektedir.Surekli olarak da savaşın "iki super güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arasında çıkacağı" vurgulanmaktadır.Paragraf 45'te şunlar soyleniyor :)

"... Gunumüz şartlarında "iki süper guç"un emperyalist blokları dünya savaşına goturebilecek tek güçler olduğunu ve böylesi bir savaşa hazırlandıklarını gorup kavramak gerekli ve onemlidir.Bunlar sadece dunyadaki en güçlü gerici güçler olmakla kalmıyor,aynı zamanda (zaman zaman beraber,çoğu zaman tek başlarına ve hatta birbiriyle rekabet içinde) gericiliğin kaleleri ve devrimci mucadeleleri bastırmada aktif güçler olarak rol oynuyorlar.Özellikle çağımızda devrim oldukça karmaşık bir süreçtir.İnişli çıkışlı,zig zaglı bir yol izler.İçinde bulunduğumuz şartlarda, bir çok durumda devrimci mucadeleler,süper güçlerden biri ya da diğeri,ya da her ikisinin,er ya da geç,şu ya da bu derecede devrimi yıkma faaliyetleri ile ve hatta doğrudan askeri işgalleriyle karşı karşıya geleceklerdir. Bu durum,devrimin ulkenin kendi hakim sınıfına ya da super güçler dışındaki

diğer emperyalistlerden birine yöneldiği şartlarda (örneğin iki süper güç dışındaki emperyalist ülkelerden birinde)da çoğu zaman büyük bir ihtimalle ortaya çıkacaktır."

(Daha sonra dünyanın tamamıyle iki kampa ayrıldığı fikri geliştirilmekte,tüm ülkelerin hatta "Üçüncü Dünya Ülkeleri"denilen ülkelerin de "emperyalist bloklardan biri ya da diğerine daha sıkıca girdikleri" belirtilmektedir.)

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ÜZERİNE

(Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi konularına yazının "Uluslararası Komünist Hareketi'nin Durumu,Revizyonizme ve Oportünizmin Diğer Çeşitlerine Karşı Mücadele" başlıklı ikinci bölümünde,iki yerde,Çin revizyonizmi ile Arnavutluk revizyonizminin incelendiği yerlerde değinilmektedir. Çin revizyonizminin incelendiği ilk kısımda getirilenler şöyle :)

Bugün devrim için objektif durum oldukça uygun olmasına rağmen,subjektif olarak Uluslararası Komünist Hareket'in durumu oldukça kötüdür.Bu durum Çin'de "Mao Zedung'un ölümünden sonra revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile" daha da kötüleşmiştir. Çin'li revizyonist yöneticiler genelde Marksizm-Leninizm'e,özelde de Mao Zedung Düşüncesi'ne açıktan saldırıyorlar. "Bunlar bir yandan Mao'nun devrimci çizgisine ve önderliğine doğrudan ve açıktan saldırılarını artırırken diğer yandan da onu (Mao'yu...ç.n.) bir nevi "Milli Sembol" olarak,Mao Zedung Düşüncesi'nin piç edilmiş şeklini de "Çin Marksizmi" olarak yansıtmaktadırlar."

P.66. "Felsefe alanında,Çin'li revizyonistler,Mao'nun,bir şeyin doğru olup olmadığını gösteren tek şeyin pratik olduğu şeklindeki görüşünü çarpıtıyorlar.Bunu,teorinin ve tabii ki Marksist-Leninist teorinin önemini gözardı eden dar ve pragmatik bir görüş haline getiriyorlar.Onu kapitalizmin restorasyonu ve emperyalizm ile işbirliği konusunda revizyonizmin işine gelen her şeyin doğru ve iyi olduğunu ispatlamaya yarayan bir şey olarak kullanıyorlar. Bütün bunlar, Mao'nun pratik ile teori,madde ile fikirler arasındaki ilişkiye diyalektik yaklaşımına tamamen zıt olan şeylerdir. Bunlar arasındaki ilişki,revizyonistlerin kafasında olmasa bile,gerçek dünyada diyalektik bir ilişkidir. Mao madde ile bilincin nasıl birbirine dönüştürülebildiğini ve dönüştüğünü ortaya koymuş ve bu temelde maddi dünyanın dönüştürülmesinde bilincin,proleter ideolojisinin ve Marksist-Leninist teorinin önemini,özellikle de sosyalizmi inşa edip Komünizme ilerlemede siyaseti ekonominin önüne koymanın büyük önemini vurgulamıştır.Çin'li revizyonistler ise siyaset yerine kârı ve genelde kapitalist ilkeleri ekonominin önüne koymuşlardır.Bunun yanında revizyonistler,Mao'nun (kültür,eğitim vs.de dahil) tüm üst yapıyı sürekli devrimcileştirme ve bu şekilde de onu komünizme ilerleme aşamasında ekonomik temelin ve bir bütün olarak toplumun devrimcileştirilmesine hizmet eder duruma getirme şeklindeki çizgisini de tamamen çarpıtmışlardır.Bütün bunlar ve Mao tarafından savunulan ve geliştirilen tüm diğer temel ilkeler bir kenara atılmış ve saldırılmıştır. Revizyonistler bu uygulamalarına karşı çıkılmasına da müsaade etmiyorlar.

Çunkü pratığın (tabii revizyonist pratık) gerçeğin tek kıstası olduğunu söylüyorlar.

P.67. İdeolojik alanda da revizyonıstler,komünist ahlak ve halkın duşüncelerinin,değer yargılarının ve yonelımleri nin devrimcıleştirılmesı alanlarında Mao'nun onderlık ettiği kazanımları sadece çarpıtmakla kalmayıp açıktan karşı çıkıyorlar.Revizyonıstler, Mao'nun "halka hızmet" görüşünün yerine modası geçmış burjuva "kendine hizmet" goruşunu geçırıyorlar.Halka hizmetten söz ettıklerınde soylemek ıstedıklerı,yeni Çin burjuvazısinin çıkarları doğrultusunda,soylenen şekilde ve yerde,kafaları önunde ölürcesine çalışmaktır.Mao'nun halka hizmetten anladığı ise tabii ki tamamen farklı idi.Mao,halk kitlelerinin çıkarlarını ve ozellikle de devrim yaparak,kendilerı de dahil tüm toplumu,proleteryanın dünya gorüşü ve çıkarla rı doğrultusunda ve bılinçli bir şekilde değiştırmeyi, kendı çıkarlarının ve her şeyın ustünde tutmayı öğret - mişti.Bunu söylerken de sadece Çin halkını ve Çin devri mını değıl,tüm dünyada proleterya ve ezilen halkları ve nihai hedefe,komunizme ulaşmak için yürütülen enternasyonal mucadeleyi aklında tutuyordu.

P.68. Mao bu yoldakı mücadelesini sadece Çin devrımi sırasın da sürdürmekle kalmamış,aynı zamanda bu mücadeleyı Sovyet revızyonizmıne karşı ve sosyalist Çın'deki revizyonıst güçlere ve akımlara karşı mücadelesı sırasında da keskınleştırmiş ve gelıştirmıştir.Kruşçef'in SB'nde yeni burjuvazisinın iktıdarı ele geçirmesine önderlik ettıği zaman kitleleri ve kadroları yozlaştırıp bölmek ve düşüncelerını koreltmek içın kullandığı ıdeolojik silah ların en önemlılerınden bırısi de "Gulaş Komunizmı"(*) denilen meşhur palavraları ıdı.Bununla yaymak istedikleri ise sosyalızmin ve hatta komünizmin özunde,ABD gıbı kapıtalıst ülkeleri bile geride bırakan çok gelışmiş bırer "tuketim toplumu" olduğu idi.Bunun,kıtlelerın mad di ihtiyaçlarını karşılamak için toplumun yeteneğıne ge reken önemı verip onu gelıştırmek şeklındeki doğru ılke ile uzak yakın ılişkısi yoktu.Aksıne dığer bıreylerle rekabet ıçınde kendi şahsi tüketimı ve rahatı uğruna yü rutülen kordoğüşunün reklamı yapılıyordu."
Revizyonistler devrimci mücadeleyi tamamen bir yana bırakarak daha iyı yaşama palavralarını öne çıkardılar.İdeolojik alanda revizyonıst çızgı gerıcilerin ve emperyalızmın savunucusu din adamlarının da ışıne yaradı ve Marksızmin materyalizminın değıl,sadece dının halkın ah lak,ülku ve ıdeallerine cevap verdığının propogandasını yaptılar.

P.71. " Revızyonizme karşı mücadelede Mao revizyonizmin SB'nde zafer kazanmasından da önce Uluslararası Komünist Hareketi ıçınde var olan mekanik materyalist ve dar a - kımlara da darbe indırdi.Çok defa gerçek ML'ler bile,Le nin'in Sovyet Cumhurıyeti'nın ilk günlerinde özetlediği "Subbotnikler"(sosyalizmi güçlendirmek ıçin çalışan gönüllü işçıler)ın tecrübelerini belli bır dereceye kadar

---

(*) "Gulaş" :Tas Kebabına benzer,acılı bir Macar yemeğı. (b.n.)

unuttular.Lenin o zamanlar,kıtlelerın sadece kendilerı ıçın değil fakat tum toplumun ılerlemesı ve komunıst bır dunyanın yaratılması için çalıştığı yerde komünız - min başlayacağını belırtmıştı.Mao'nun yenıden ele alıp daha da gelıştırdiğı ışte bu anlayış ıdı.Çın'lı reviz- yonistler ise ışte bu komunist ahlak ve dünya görüşunü sistematık bır şekılde çarpıtıp açıkça reddedıyorlar. "

P.72. " Sıyasi alanda ise Çın'lı revızyonıstler sosyalıst top lum hakkında Mao'nun çığır açan şu oğretılerıne açıktan saldırıyorlar;sosyalızm,kapıtalızm ıle komünızm arasın- da oldukça uzun bır donemı kapsar;tum sosyalizm boyunc hem halk arasındakı,hem de halk ıle duşman arasındakı çelışkıler devam eder.Sınıf çelışkıleri ve sınıf mucade lelerı ve en onemlısı de proleterya ıle burjuvazi ara - sındakı uzlaşmaz çelışkıler ve mucadele devam eder.Bu nedenle ve buna ek olarak da genelde dunyada emperyaliz mın ve somurucu sınıfların varlığı yuzunden,butun sos- yalıst geçış donemı boyunca kapıtalıst restorasyon devam eder. Mao sosyalıst toplumda sınıf mucadelesinın esas halka olduğunu,proleteryanın komunızme geçebılmek ıçın bu esas halkayı kavraması gerektığını belirtmıştı.Çın' li revizyonıstlerın korktukları,nefret ettıkleri ve sal dırdıkları şey de budur.Boyle davranmakta da haklıdır lar.Mao'nun oğretılerinin yerıne,ozunde Sovyet revızyo- nıstlerının ve diğer doneklerın çok onceden ılerı sur - duklerı,sosyalizm ile kapıtalizm arasında hıç bır ger - çek ayırım yapmayan şu tezi ılerı surduler : Sosyalızm devlet mülkıyetıdır ve devlet halka emeğıne gore para o der.Boylesi bir sosyalist toplumun dış görünüşu ne olur sa olsun,kapıtalıst toplumdan hıç bır farkı yoktur.Pro- leterya somürulen maaşlı kole olmaya devam eder.Üretim araçları ve üretımın örgutlenmesınde kontrol hakkı elın den alınmıştır.Hakım burjuvazı tarafından kanı emılmek- tedir."

P.73. " Bu revizyonıstlere karşı mücadelede Mao'nun hayatının son yıllarında ozellıkle uzerinde durduğu bır nokta da, sosyalıst üretim ılişkilerinin kendı bağrında,kapıtalıst üretım ılışkılerının kalıntılarının(ozellıkle de ucret - lerde ve iş bolümunde "burjuva hakkı"nın) var olmaya de vam ettığı noktasıdır.Mao revızyonıstlerin "burjuva hak kı"nı ve eskı toplumdan kalma toplumsal eşıtsızlikleri mutlaklaştırdıklarını vurgulamıştı. Revızyonıstler ozel lıkle de "herkesten yeteneğıne gore,herkese emeğıne go- re" şeklındeki sosyalıst ılkeyı savunma adına,bu eşıt - sızlıkleri genişletmeye,hatta ış bolümunu (ozellıkle de kafa ve kol emeği arasındaki farkı) sıkı bır şekılde uy gulayarak sosyalist üretım ılışkılerını kapitalist üre- tım ılışkılerıne donüştürmeye ve boylece de kalıfıye ış çilerın ve entellektüellerin,kol emekçılerının emeğıne, yüksek maaşlar,ıkramıyeler vs. şeklınde el koymalarını sağlamaya çalışıyorlar.

p.74. Mao hem bu revizyonıst çızgıye,hem de SB'nde revizyonız min zaferinden daha önceleri ortaya çıkan bazı mekanık materyalıst akımlara karşı mücadele içinde,mülkıyet sıs temi her ne kadar uretim ilişkılerının en önemli bölümü olsa da,üretım ılışkılerının dığer yonlerının (dağıtım sistemi, iş-bolumü) ve ustyapının ve özellıkle de

ıdeolojık ve sıyasi çızginın mülkiyet sistemi üzerınde etkisı olduğunu belırtmıştı.Eğer bu alanlarda burjuva çızgısı ve sıyasetı hakim hale gelirse,sosyalist mülkıyet (ya da devletın ve kollektıf çıftlıklerın toplu mül kıyeti),ozünde kapıtalıst uretım ilışkılerı olan bır dış gorünuş ya da formalıte halıne getırılebılır. Mao SB'nde revızyonıstler ıktıdarı ele geçirdığinde olanın ve sosyalıst Çın'in kendısınde de ekonominin bir çok kesımınde gorulenin tam da bu olduğunu ortaya koymuştu. Tabıı Çın'de bu oluşum, revızyonizmın iktıdarı ele ge - çırmesiyle şımdı tam sürat ılerliyor.

P.75. Bu nedenlerle Mao "burjuva hakkı"nı ve genelde toplumdakı eşıtsızlıkleri göklere çıkarıp genışleten revızyonist çızgıye doğrudan karşı çıktı,bunları mumkun olduğu kadar kısıtlamaya çalıştı,ve "herkesten yeteneğine gore herkese ıhtıyacına göre" komünizm ılkesıne doğru ılerlemek için bilinçli bir şekilde mucadele etti.Aynı zamanda da,sadece ve sadece kominizmin maddi ve ıdeolojik şartlarının oluşması ile boylesı toplumsal eşitsızlıklerin sona ereceğını,sosyalızm dönemı boyunca bunların sadece kısıtlanabıleceğini,bunların varlığının ve ıdeolojik yansımasının yeni burjuvazı ıçın onemli bır kaynak oluşturduğunu ortaya koydu.Bu yuzden,bir yandan bu konularda revızyonıst çızgıye ve belli siyasetlere karşı süreklı mucadele ederken,dığer yandan da,ozellikle partının üst kademelerinde olan ve kendilerını yaratan bu eşitsızlıklerle bunların ıdeolojik yansımalarını korumaya kararlı olan yenı burjuvazıye karşı uzun donemlı bir mücadele yurutmek gerekır.Çın'lı revizyonıstlerın ıktıdarı alır almaz bu çızgıye karşı azgın bır saldırıya gırışmelerı hıç te şaşırtıcı değildır."

P.76. Çın'liler bir çok şey gıbı Mao Zedung'un Marksizm-Lenınızm'e bu önemlı katkısını da çarpıtıyorlar ve "proleterya dıktatorluğu"nden arasıra soz etmelerıne rağmen onu tamamıyle gozardı edıyorlar.

P.77. "Çın'li revızyonistler BPKD (Büyük Proleter Kultur Devrimı) ne de azgınca saldırıyorlar.Kultur Devrımı sosyalızm şartlarında yurutülen mıslı görülmemış bır devrimci hareketti.Proleterya dıktatorlüğünu güçlendırerek ve toplumun her kesımınde sosyalıst devrımı surdurerek revızyonıstlerın ıktıdarı ele geçırıp kapitalızmı restore etmesini engellemeyı amaçlamış ve bunu on yıl kadar bır süre ıçın başarmıştı.Kültur Devrımı,proleterya dıktatorluğu şartlerında devrımin devam ettirilmesı teorısinin güçlu bır şekılde uygulanması ıdı.Kultur Devrımi ıle yuz milyonlarca kışı devrimcı mucadeleye çekilmış,on mılyonlarca sınıf bılınçli savaşçı one çıkmış,tum dünyada ıse proleterya devrimi ve ML'in ılkeleri büyük olçude yayılmıştı.Çın'lı revizyonistler ise bu büyuk devrımin bır "facıa" bir "felaket" olduğunu soyluyorlar. Bu da Kül - tur Devrimi'nın uluslararası proleterya ıçın ne kadar onemli olduğunu ıspatlıyor.Ne Çin'lı revizyonıstlerın iktıdarı ele geçırmeleri,ne de Kültür Devrımi'ne azgın saldırı ve küfürlerı,Kultur Devrimı'nin dünya çapındakı tarihı öneminden hıç bır şey kaybettirmıyor.

P.78. Çın'lı revizyonistler uluslararası alanda da bu yeni burjuva hakim sınıfın dar milliyetçi çıkarları doğrultusunda pragmatik bir çizgi izliyorlar. Bu konuda da çoğu zaman karşı-devrimci siyaset ve eylemlerini maskeleyebilmek için Mao'nun adını ve prestijini kullanmaya çalışsalar da, gerçekte Mao'ya temelden karşı çıkıyorlar. Her ne kadar Mao son zamanlarda Sovyet sosyal-emperyalizminin sosyalist Çin için esas tehlike oluşturduğunu doğru bir şekilde tespit ettiyse de, her ne kadar emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi bu temelde kullandıysa da ve her ne kadar biz Mao'nun bu konuda bazı hatalar işlemiş olabileceği ihtimalini itiraf etsek de, Mao' nun her yerde devrimci mücadeleleri desteklemeye devam ettiği ve sonuna kadar katı bir proleter enternasyonalist olarak kaldığı bir gerçektir. Mao ve Çin'li devrimciler, 2. Dunya Savaşı'nda (o zamanlar sosyalist bir ülke olan) SB'nin, ABD, Fransız ve İngiliz emperyalistleri ile belli anlaşmalar imzalama yolları aradığı zamanlar Mao'nun vurguladığı ilkeyi savunmaya devam ettiler. Mao şöyle diyordu : "Kapitalist dunyadaki halkın, boyle bir tavizden yola çıkarak, kendi ülkelerinde tavizler vermeleri gerekmez. Bu ulkelerde halk kendi şartlarına uygun mucadeleler yurutmeye devam etmelidir." ("Günumuz Uluslararası Durum Üzerine Bazı Görüşler", S.E.Cilt 4, sf.87. İngilizce baskı). Mao bu ilkeyi sonuna kadar savunmaya devam ettiği halde Çın'lı revizyonistler bu ilkeyi ve genelde devrimci ilkeleri ayaklar altına alıyorlar."

(.................)

P.109. "Çın'de geriye donüşü takiben ortaya çıkan bir çok gelişme içinde ve özellikle de Uluslararası Komunist Hareket içindeki gelişmeler içinde AEP(Arnavutluk Emek Partisi)nin Mao Zedung Düşüncesi'ne ve Mao Zedung'un Çin devrimi ve Uluslararası Komünist Hareket içindeki onderliğine karşı başlattıkları oportunist saldırı onemli ve oldukça zarar verici olmuştur. Arnavutluk liderleri, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin aynısı tavırları takını - yorlar ve subjektif olarak olmasa da objektif olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerine yardım ediyorlar ve Uluslararası Komünist Hareket içinde bazı güçler arasında var olan karışıklık ve yanlış yonelimleri körüklüyorlar.

P.110. Bu saldırı, sadece Mao'nun Çin'deki anti-emp. demokratik (yeni demokratik) devrimin zaferinden sonraki donemdeki çizgi ve önderliğine değil, aynı zamanda da daha onceki ve esas olarak ta Çin devriminin bu aşamasının tumu boyuncaki çizgi ve onderliğine de yonelmektedir.

P.111. Mao koylü ayaklanmalarının Çin'deki genel devrimci ge - lişme açısından büyuk onemini doğru bir şekilde kavradığı ve Çin devriminin esas olarak kırlarda gelişeceğini doğru bir şekilde tespit ettiği için, Arnavutluk liderleri onu devrimde proleteryanın onderliğini reddetmekle ve bunun yerine koylülerin onderliğini geçirmekle suçluyorlar."

(................ ..)

P.123. "Bu anlamda (revizyonizmin kaynağı ve karakteri konusunda ...ç.n.) Arnavutluk liderleri "Mao Zedung Düşünce"sı

ne ve Mao Zedung'un Çın devrımı ve Uluslararası Komu - nist Hareket içindeki onderlığıne en azgın oportunist saldırılarını yoneltıyorlar.

P.124. Mao, yenı demokratık devrimin zaferınden sonra sosyalız me geçış doneminde, ozellıkle de milli burjuvazı arasın da kapıtalın bazı kesımlerının kısmı ve kısıtlı rolunu tanıdığı ıçin Arnavutluk lıderlerı onu kapıtalızmın ge- lışmesini mümkün ve sosyalizme ılerlemeyı ımkânsız kıl- makla, burjuva demokratık bir rejımın kurulmasını destek lemekle suçluyorlar. Gerçekte ıse Mao, tarım ve endüstrı- de sosyalıst sektorun kapıtalıst sektor uzerınde zafer kazanmasına ve 1956'ya kadar süren 7 yıl ıçınde sosya - list donuşümün esas olarak sağlanmasına onderlik etmış- tı.

P.125. Bu büyük zaferı takıben Mao, sosyalıst toplumun kendı ı çındekı çelışkılerın yeni burjuvazıyi ortaya çıkardığı- nı ve mulkıyetın (esas olarak) toplumsallaştırıldığı şartlarda bu yeni burjuvazının eskı kapitalıst unsurlar dan daha buyuk bir tehlıke oluşturduğunu ve devrımın e- sas hedefını oluşturduğunu ortaya koydu. Bunu kavramayan ya da kavramak istemeyen Arnavutluk liderlerı, sosyalızm şartlarında burjuvazı, esas kaynakları ve tehlikesi konu sunda mekanik bır tavır takınıyorlar. İşte bu yüzden ve de Mao'nun proleterya dıktatorlüğünün hedefi olan burju vazı ıle sınıf olarak mücadele ederken, Çın şartlarında, yurtsever bir tavır takınan ve sosyalizme karşı çıkma - yan bellı burjuva demokrat kışilerle ve güçlerle bırleş mesinden yola çıkarak Arnavutluk lıderleri Mao'nun bur- juvazı ıle uzlaştığını ileri suruyorlar. Gerçekte ıse Mao, burjuvazı uzerınde dıktatorlük uygulanmasında- üst yapıyı ve ekonomık temelı burjuvazının zararına prole - teryanın sınıf çıkarları doğrultusunda kontrol edıp donuşturmekte- ve bu dıktatorluk şartlarında sosyalız mı güçlendırıp komünıst ekonomiye doğru ılerlemekte ve boylece de uluslararası proleteryanın yenı yenı kazanım lar elde etmesınde Çin proleteryasına onderlık etmıştı.

P.126. Dahası, Mao, mulkıyetın (esas olarak) toplumsallaştırıl- dığı ve partının hem sosyalıst devlete onderlık eden sı yası merkez, hem de ekonomıyi(kı bunda da belırleyıcı sektor devlettır) yonlendıren ana guç olduğu şartlarda, onder guç olarak partı ıle, onderlığındekı ışçı sınıfı ve kıtleler arasındakı çelişkının, eski toplumdan, tama - mıyle komunızme sınıfsız bir topluma geçış donemı o- lan sosyalıst toplumu karakterıze eden çelışkılerin yo- ğunlaşmış bır yansıması olduğunu mıslı gorulmemış bır şekilde ortaya koydu. Mao, bu nedenle partinin bir taraf- ta onder rolunu ovnamaya devam etmesi gerektiğini belir tir. Fakat aynı zamanda diğer yanda da partinin kendi i- çinde ve özellikle de ust makamlarında, Mao'nun deyimiy- le "kapitalist yolcular" arasında, yeni burjuvazinin ken dini en yoğun şekilde göstereceği ve bu yeni burjuvazi- nin çekirdeğinin ve onderlerinin ortaya çıkacağı sonucu na vardı. Mao, bu güçleri ve proletaryadan iktıdarı ala- bilmek ve kapitalizmi restore edebilmek amacıyla oluş- turdukları gerici sosyal temellerini yıkmak için, bu "ka pitalist yolcular"ın revizyonist çizgi ve eylemlerine karşı mücadele etmenin ve kitlelerin bilinçli eylemini

geliştirip onları toplumun her alanında sıyası ve ideolojik mucadelede harekete geçırerek ve bu arada da bu mucadeleyi esas olarak yonetici kademelerdeki revızyonistlere karşı yonlendırerek toplumu ve onun bır parçası olarak da partinın kendisını surekli olarak devrımcıleştırmek gerektiğini ortaya koydu. Arnavutluk lıderleri bundan yola çıkarak Mao'nun partinin proleter nıtelığıni ve onder rolunu reddedip mahvettığını ve partı ıçınde ıki çizgiye "musade ettığıni" ileri suruyorlar. Gerçekte ise ıkı cizgı ıradeden bağımsız olarak, Mao ya da herhangı birisi "musade etse" (ya da "etmese") de var olacaktır. Mao da, devrımın surdurulmesı ıçin partinın proleter karakterinin ve onder rolunun korunup güçlendirilmesi amacıyla proleter çızgısinin burjuva çızgısıne karsı mucadelede zafer kazanmasına onderlık etmıştır.

P.127. Son olarak ta Mao, BPKD (Buyuk Proleter Kultur Devrımı) sırasında Çın'lı ML'lelere ve devrımcı kıtlelere onderlık etmıştır. BPKD mılyonlarca halkı harekete geçıren bır sıyası ayaklanma ıdı. O sosyalıst toplumun kendı bağrında ortaya çıkan gerçek bır sıyası devrım ıdı. Bu devrımle-bırı Lıu Shao-chı, dığerı de Lın Pıao tarafından yonlendırılen-ıkı revızyonıst karargah teşhır edılıp yıkılmıştı. Partının kendısı ıle bırlıkte, partı ıçınde ve dışında mılyonlarca halkın bılıncı de dahıl olmak uzere, ust yapının ve ekonomık temelın devrımcıleştırılmesı yonunde dev adımlar atılmıştı. Bu yuzden (bır zamanlar Kultur Devrımı'nı ve genel olarak Mao'nun onderlıgını goklere çıkaran) Arnavutluk lıderlerı şımdı Kultur Devrımı'nın ve bunda Mao Zedung'un onderlıgının gerçekte tam bır kaos, bır saray entrıkası ve darbesı olduğunu soyluyorlar. Gerçekten de devrımler her zaman ıçın buyuk kaosları ıçerır. Her devrımde olduğu gıbı, Çın halkı Kultur Devrımı'nın yukseldıği zamanda, "normal" ya da "sakın" geçen uzun yıllar boyunca oğrenebıleceklerı, şeylerden çok daha fazla şeyler oğrendıler. BPKD proleterya dıktatorluğu şartlarında burjuvazı ıle proleterya arasında gerçek bır sınıf mucadelesı ıdı. Çın 'de geçıcı bır zafer kazanan revızyonızm, bu zaferını BPKD nı yenerek ve onun kazanımlarını ters yuz ederek kazanmıştır. Tum bu nedenlerden oturu BPKD buyuk oneme sahıp tarıhı bır olay ve revızyonızm ıle mucadelede ve sosyalıst devrımı yerıne getırmede kıtlelerı hareke geçırmenın temel aracı olarak kalmaya devam etmektedır."

(Bundan sonra Arnavutluk lıderlerının Mao'ya saldırılarında, Sovyet sosyal-emperyalıstlerı ıle ve Çin'lı revızyonıstlerle bırleştıklerı ışlenmekte, sosyalıst toplumda sınıf mucadelesı konusunda Arnavutların kendilerınden once Stalın tarafından ışlenmış olan hataları devam ettırdıklerı soylenmektedır. Iki çızgı konusunda Arnavutluk lıderlerıne karşı goruşler sıralanmakta ve ıkı çızgının partı ıçınde var olacağı belırtılmektedır. Devamla ıse :)

P.138. "Tum bu nedenlerden oturu Mao Zedung sorunu Uluslararası Komunıst hareket ıçınde temel bir ayırım noktasıdır. İlke Mao Zedung'un, proleter devriminın ve ML'ın gelışmesıne yaptığı onemlı katkıları savunup savunmama (Mao Zedung, sosyalızme yonelen anti- emperyalist demokratık devrım, halk savaşı ve genel olarak askerı stratejı, felsefe, proleterya dıktatorluğu şartlarında

devrimi sürdürme ve üstyapıyı devrimcileştirme ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadele konularında Marksizm-Leninizm'e katkı yapmıştır), bu şekilde de ML'ın kendisini savunup savunmama sorunudur. Mao Zedung Düşüncesi,Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey değildir.O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağından farklı yeni bir çağın Marksizm-Leninizm'i de değildir. Mao Zedung Düşüncesi, ML'in pek çok cephede zenginleştirilip geliştirilmesi ve son bir kaç on yıllık proleter devrimlerinin tarihi tecrübelerinin teorik bir özümlenmesini oluşturmaktadır.Mao Zedung'un katkılarını savunup bunlara dayanmadan revizyonizmi ve genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenmek mümkün değildir. "

(Yazıda İki Süper Güç ve Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi üzerine getirilenler genel olarak bunlardır. Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi üzerine olan ikinci kısımda sayfa kenarındaki numaralar, yazının orijinalindeki paragraf numaralarıdır.)

(Bu "özet" Aralık 1980'de hazırlanmıştır.)

belge 3

Hındıstan Komunıst Partısi /Marksist-Lenınist Yeniden İnşa Komitesi'nın "Taslak"a eleştirısı

Uluslararası Komünıst Hareketın Karşılaştığı temel İdeolojik ve Sıyası konular Üzerıne Biraz Daha...

Daha once yayınladıgımız "Uluslararası Komünıst Hareket'ın Karşılaştığı Temel İdeolojık ve Sıyası Sorunlar" başlıklı yazımız,bugun onumuzde duran sorunlara nasıl yaklaştığımızı açıkça ortaya koymaktadır.Aslında bu ılk yazının onemlı bır bolumunu partımız içındekı mucadele sonucu ortaya çıkan ve bu konulardaki tavrımızı açıkça ortaya koyan goruşler oluşturmakta idı.Buna ek olarak ta,ABD/DKP(Amerıka Bırleşık Devletlerı-Devrımcı Komunıst Partı) ve ŞDKP (Şılı Devrımcı Komunıst Partı) tarafından ortaklaşa hazırlanan "Marksıst-Lenınıst'lerın Bırlığı ve UKH'ın Çızgısı ıçın Temel İlkeler Üzerıne Taslagın Ananatları" başlıklı yazıya (1) cevaben,gunumuz dunyasındakı durum ve yenı tıp saldırıları karşı "MZ D" (Mao Zedung Duşuncesı)nın savunulması konularındakı goruşlerımızı de bunlara ekledık.Fakat adı geçen partıler tarafından hazırlanan daha genış "Tartışma Yazısı Taslağı"(2),Konferansa katılma durumumuzun olmadığı da goz onune alınırsa,bızı yenı bazı açıklamalar yapmaya zorladı.

Daha oncekı yazımızda,tasarıyı hazırlayanların, (Enver Hoca) revızyonızmının etkısı altında "MZ D"ne karşı ustu ortulu saldırıda bulunduklarını belırtmıştık.Yenı çıkan genış yazıda bu etkılenmenın ne kadar koklu ve genış oldugunu gostermektedır.Bu konferansa hazırlık olarak başlatılan tartışmaların ta başından berı bu sorunu cıddı bır şekılde ortaya koymuş ve bu ıkı partının tavırlarının ılkelerden tavız oldugunu belırtmıştık.Buna karşılık çeşıtlı sevıyelerde (kışısel olarak ya da yazışma yoluyla) tartışmalara katılan yoldaşlar bu tavırlarını savunmaya çalışarak şoyle dedıler :

> " Bır Partı ya da orgutu oportunıstlerden ayıran şey, bunların ısmının sonuna "M-L-MZ D" kelımelerını koyup koymaması değıldır (kı Çın yanlısı bazı sosyal - şoven güçler de aynı şeyı yapıyorlar). Önemlı olan bunların pratıkte (teorık alandakı mucadele de dahıl olmak uzere) bu çızgıyı savunarak uygulayıp uygulamadıklarıdır" (Frank Lee,ABD/DKP MK Adına,1 Hazıran 1980 Tarıhlı Mektup).

Bız boylesı oportunıstce açıklamalara kanmayı reddettık.Bırıncısı"M-L-MZ D"sadece kelımeler meselesı değıldır. Boylesı "kelımeler" ıle oynamamak gerekır.Bunu şeklen bıle savunamayacak olan kışıler ozünu de hıç bır zaman savunamayacaklardır.Kruşçef ve Brejnev de Marksızm-Lenınızm'ı sozde savunduklarının soylemektedirler,o halde gerçek devrımcıler boylesı "kelımeler"den vazgeçebılırler şeklındekı bır anlayış ne kadar sakatsa, bazı Çın yanlısı sosyalıst guçlerın bıle Marksızm-Lenınızm'ı

"MZ D"nı sozde savunduklarını soylemek de o derecede sakattır.

Bu yoldaşların "MZ D"nı ne sozde ne de ozde savunmaya nıyetlı olmadıkları yolundakı şuphelerımız şımdı açıkça ıspatlanmıştır. Önümuzdekı belge bunun açık bır ıspatıdır. Burada bu uzun yazının derınlığıne bır değerlendırmesını ve eleştırısını yapacak değılız. Buna hazır da değılız. Burada belgede "MZ D "nın devrımcı ozunu tamamen gozardı eden bazı noktalara değıneceğız. Fakat bunu yaparken de, "UKH"ın bugunku durumunda, bu konferansın ve sunulan yazının, "UKH"ın gelışmesı yonünde atılmış onemlı bır adım olduğu gerçegını gozardı etmıyoruz. "UKH"ı oluşturan gerçek ML'lerın karşılaştığı bugunku durumun cıddıyetının ve karmaşıklığının farkındayız. Bu güçler ıkı cephede, Çın de Teng-Hua klığı, Arnavutluk'ta ıse Enver Hoca tarafından temsıl edılen revızyonızmın ıkı yenı çeşıdıne karşı, zorlu bır mucadele yurutmek zorundadırlar. Bu ıdeolojık mucadele ılk olarak Çın'lı revızyonıstlere karşı başlatıldığı ıçın, gerçek ML'lerın çoğunlu AEP (Arnavutluk Emek Partısı) den onderlık beklemışler ve ondan buyuk olçude etkılenmışlerdı. Fakat Arnavutluk lıderlığının gerçek yuzu ortaya çıktığında, bazı Marksıst- Lenınıst orgutler bunların etkısınden kurtulup, bunlara karşı da zorlu bır ıdeolojık mucadele başlatabıldıler. Bu süreç bugun de devam etmektedır. Bu şartlarda bu konferansa atılmış buyuk bır adım olarak değerlendırıyoruz. Bu anlamda da konferansı destekliyoruz. Aynı zamanda da bır çok gerçek ML partılerın ya da kışılerın halen daha Arnavutluk'tan etkılenmeye devam ettıklerını gorebılıyoruz. Bu yuzden de kendını değışık şekıllerde ve degışık derecelerde ortaya koyan bu akıma karşı ılkelı bır mucadele yurutmeye kararlıyız. " MZ D ", bır yanda Teng-Hua klığı, dığer yanda ıse Enver Hoca tarafından ozde aynı olmasına rağmen, ıkı değışık açıdan saldırıya uğramıştı. Konferans oncesı sunulan yazının, " MZ D "ne ustü ortulu bır şekılde Arnavutluk tıpı bır saldırı olduğu goruşundeyız.

Yazıda doğru bır şekılde belırtıltığı gıbı " Mao Zedung sorunu, UKH ıçınde can alıcı bır ayırım çızgısıdır". İşte yazı ıle temelde ayrıldığımız nokta da tam da burada. Sorun sadece Mao Zedung sorunu değıl aslında şu anda can alıcı olan "MZ D " sorunudur. " MZ D "nı savunma gorevı, bugün "UKH"ın onunde duran en onemlı gorevdır. " MZ D " nı savunabılmek ıçın her şeyden once onu doğru bır şekılde tarıf etmemız gerekır. Yazıda şoyle denıyor :

> " MZ D, ML'den farklı bır şey değıldır. O, emperyalızm ve proleter devrımlerı çağından farklı yenı bır çağın ML'ı de değıldır."

Bu tarıf olumsuz bır tarıftır. Bu tarıf Mao Zedung'un ML olmadığını soylemektedır. Devamla ıse şoyle denıyor :

> " MZ D, ML'ın pek çok cephede zengınleştırılıp gelıştırılmesı ve son bır kaç on yıllık proleter devrımlerının tarıhı tecrubelerının teorık bır ozumlenmesını oluşturmaktadır."

Bır once soylenenler, bu son soylenenlerı yadsımaktadır.

Goruşumuzce, Lenınızm'ın Stalın tarafından emperyalızm ve proleter devrımlerı çağının Marksızm'ı olarak tarıf edılmesı bugun de geçerlılığını korumaktadır. Aynı zamanda, 1973'de yapılan ÇKP (Çın Komunıst Partısı) 10. Kongresinin, 9. Kongrede yapılan " MZ D, emperyalızmın toptan çoküşe, sosyalızmın ıse

dunya çapında zafere ilerlediği çağın ML'idir " şeklindeki tarifi dolaylı olarak reddettiği ve çağın halen daha emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu vurguladığı görüşündeyiz. Stalin'in tarifini mekanik ve formal bir şekilde kavrayanlara göre çağımızda Leninizm'den başka hiç bir şeyin yeri yoktur. Bunlara göre " MZ D ", çağımızda Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey olarak var olamaz. Stalin'in tarifinin sadece kelime anlamını ele alanlar ancak böyle bir şey ileri sürebilirlerdi . Fakat günümüz dünyamızdaki gerçeklere bir baktığımızda durumun Lenin'in devrimci harekete önderlik ettiği zamanki durumdan çok daha farklı olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Lenin her ne kadar sosyalist toplumda yeni burjuvazinin ortaya çıkma ihtimaline değindiyse de, Stalin sosyalist dönemde sınıf mücadelesi meselesini mekanik bir şekilde kavradı. Bu yüzden de Stalin'in Leninizm tarifi gerçekte bu mekanik kavrayışa dayanıyordu ve Leninizm'in çağımızdaki tüm sorunları çözebileceğini ya da halihazırda çözmüş olduğu anlayışı taşıyordu. Hayat durumun hiç de böyle olmadığını gösterdi. Şimdi, sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon meselesi, sadece bir tehlike değil, fakat bugüne kadar var olan sosyalist ülkelerin tümünü de yutmuş olan bir gerçektir.

O halde, sosyalizmin, bu tarihi aşamanın, yeni bir tarifi gerekliydi. Mao Zedung bunu şöyle formüle etti :

> " Sosyalist toplum, oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsar. Bu tarihi dönem boyunca sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi var olmaya devam eder. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele ve kapitalist restorasyon tehlikesi vardır. Bu mücadelenin uzun ve karmaşık bir niteliği olduğunu görmeliyiz."

Stalin'in anlayışına ters düşen bu tarif gerçek hayatta tamamıyle doğru olduğunu ispat etmiştir. Stalin'in formulasyonunun kelime anlamına mekanik bir şekilde sarılacak olursak, sosyalizm tarihi dönemi hakkında Mao'nun formulasyonunu reddetmemiz gerekirdi. Burada karşımıza yeni bir sorun çıkıyor. Bir yanda Stalin'in formulasyonu geçerliliğini hala korumaktadır, çünkü Leninizm hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızın çığır açıcısı olmuştur. Fakat bugün, bu çağın çok uzun ve karmaşık bir çağ olduğunu ve Leninizm'in tek başına bu çağın tüm sorunlarını çözemeyeceğini görebiliyoruz. Tüm bu sorunların üstesinden gelebilecek, nitel olarak yeni bazı formulasyonlara gereksinim var. İşte " MZ D ", uluslararası proleteryanın son bir kaç on yıldır özümlediği tüm bu yeni formulasyonları içermektedir. Fakat yine de " MZ D " nın de çağımızın tüm sorunlarını çözeceği şeklinde hayallere kapılmamak gerekir. Çağımızın çok daha karmaşık olduğunun ve " MZ D "nın, içinde bulunduğumuz dönüm noktasında uluslararası proleteryaya yol gösterebilecek olan bu yönde atılmış sadece yeni bir adım olduğunun da farkındayız. Biliyoruz ki, çağımızda çözülmemiş daha bir çok sorunlar vardır ve dünya proleteryası yeni formulasyonlar ve yollar bulmak zorundadır.

Bütün bu gerçekleri gözönüne aldığımızda, nasıl ki, Leninizm Marksizm'in gelişmesinde bir üst aşama ise, " MZ D "nın de aynı şekilde ML'in gelişmesinde yeni bir aşama olduğunu kabul etmemiz gerekir. " MZ D " bu anlamda ML'den daha farklı bir şeydir. " MZ D "nın zamanımızın ML'i olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Bu nedenle "M-L-MZ D" formülasyonu geçerli bir

formulasyondur. Sunulan yazı ise özenle bu formulasyonu red - detmeye çalışmaktadır. Yazıyı yazanlar aslında, " MZ D " nı bir kenara bırakmak için,Stalin'in formulasyonlarını mekanik bir şekilde savunan Arnavutluk çizgisinin peşinden gitmekte - dirler.

Daha önce söylediğimiz gibi,"MZ D"nı sözde savunamayanlar,özde de savunamazlar. Arnavutluğun "MZ D"ne saldırısının bir yönünü,dünya devriminin ileri götürülmesinde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki milli kurtuluş mücadelelerinin önemini küçümsemek oluşturmaktadır. Aslında dünya devrimi davasını ileri götürmekte milli kurtuluş mücadelelerinin önemini ilk vurgulayan Lenin olmuştu. Mao, Lenin'in bıraktığı yerden bunu devraldı ve "Uluslararası Komunist Hareket" tarafından tüm dünyada sömürge,yarı-sömürge ülkeler devrimlerinin yolu olarak kabul edilen Yeni Demokratik Devrim'in teori ve pratiğini geliştirdi. Lenin ve Mao'nun bu formulasyonları, sömürge,yarı sömürge ülkelerin tekelci finans kapital tarafından sömürüsü devam ettiği sürece,gelişmiş kapitalist ülkelerde proleter devrimi imkanının çok zayıf olduğunu vurgulayan Lenin'in emperyalizm konusundaki temel tezinin birer devamı idi. Bu nedenle Çarlık Rusya'sı gibi zayıf halkalarda ve daha sonra da Çin gibi yarı-sömürge ülkelerdeki devrimler dünya proleteryasının önünde duruyordu. 2.Dünya Savaşı'ndan sonra en azından bir yirmi yıl kadar,gelişmiş kapitalist (emperyalist) ülkeler hem ekonomik hem de siyasi alanda sözde bir istikrar sağladılar. İşte bu nedenle, ÇKP tarafından hazırlanan "UKH'in Genel Hattı Hakkında Teklif " yazısında şöyle deniyordu :

> " Çağdaş dünyadaki değişik tipteki çelişkiler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş alanlarında yoğunlaşmıştır. Buralar emperyalizme en kolay darbe vurulabilecek alanlar ve emperyalizme doğrudan darbeler vuran dünya devriminin fırtına merkezleridir."(1963)

O günden bugüne dünyada bazı temelden değişiklikler ortaya çıkmıştır. Sovyet sosyal-emperyalizminin,ABD hakimiyetindeki emperyalist bloğa rakip olarak ortaya çıkması,emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirdi.Son yirmi yıldır,özellikle Çin Hindi'nde,Afrika'daki sömürgelerde ve Latin Amerika'daki milli kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi ve hatta İran gibi en tutucu ülkelerdeki ayaklanmalar dünyadaki durumun değişmesinde önemli birer rol oynamışlardır. Tüm bu mücadeleler emperyalist güçlere önemli darbeler vurmuş ve emperyalist ülkelerde de sürekli ekonomik ve siyasi krizler yaratmıştır. Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde de yeni devrimci durum yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Bu,uluslararası proleteryanın gözönüne alması gereken yeni bir durumdur. Fakat aynı zamanda,bu yeni ortaya çıkmakta olan durumun,bugüne kadar var olan uluslararası durumu henüz nitel olarak değiştirmediğini de unutmamalıyız. Çünkü emperyalist ülkelerde ortaya çıkmakta olan bu yeni durumun yaratılmasında belirleyici rolü halen milli kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi oynamaktadır. Aynı şekilde,her ne kadar da gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik ve siyasi krizler derinleşiyor ve böylece devrim için objektif şartları yavaş yavaş yaratıyorsa da bu ülkelerin çoğunda devrimin subjektif güçleri ya hiç yoktur, ya da oldukları yerlerde ise,ya çok zayıftır,ya da embriyon halindedir. Fakat diğer yanda sömürge,yarı-sömürge ülkelerin bir çoğunda devrim için uygun şartların hızla olgunlaşmasına

paralel olarak devrımcı hareketler de gittikçe yukselıyor. Bu nedenle,dunyadakı duruma damgasını vuran baş (prıncıpal) çe - lışkının hala daha ezılen uluslarla,Sovyet sosyal-emperyalızmı ıle ABD emperyalızmı tarafından başı çekılen emperyalızm arasındakı çelışkı olduğu goruşundeyız.Fakat aynı zamanda dunyadakı genel durumda nitel bır değışıklık ımkanını da gozardı etmıyoruz. Yukarıda sozu edılen çelışkının keskinleşmesı yuzunden,ozellıkle de ıkı super guç,Sovyet sosyal-emperyalızmı ve ABD emperyalızmı tarafından başı çekilen ıkı emperyalıst blok arasındakı çelışkı şeklınde kendını gosteren emperyalıst ulkeler arası çelışkıler de gittikçe keskınleşıyor. Bu nedenle,bu çelışkının uluslararası alanda baş çelışkı halıne gelmesı ve bu şekılde de yakın bır gelecekte 3.Dunya Savaşı'na yol açması ıhtımalını de gozardı edemeyız. (3.Dunya Savaşı ıhtımalı konusundakı tavrımız,daha oncekı yazımızda açıklanmış - tır.)

Sunulan yazı,günumuz dunyasındakı durumu boyle ele alacağı yerde,emperyalıstler arası rekabeti "uluslararası durumu belırleyen en onemlı faktor" olarak goruyor. Bunun sonucu ola - rak da 3.Dunya Savaşı ıhtımali konusundabır panık havası yaratıyor. Fakat yazı,dunya savaşının kaçınılmazlığı konusunda, savaşın devrımlerle onlenmeye çalışılması,ya da boylesı bır savaş durumunda devrımcı mucadelenin yurutulmesı şeklındekı doğru Lenınıst çızgiyi savunmaktadır.

Gunumuz dünyasındakı devrımcı mucadeleler ıncelenırken yazıda yıne cıddı bır hata yapılıyor. Yazının yazarları,ıkı değışık tıpteki ulkede devrımın ıkı değışık yolunu,yanı "kapıtalıst,emperyalıst ulkelerde proleter sosyalıst devrım ıle somurge (yarı-somürgeler de dahıl) ve bagımlı ulkelerde antı-emperyalıst demokratık devrım"ı doğru bır şekılde belırtıyorlar. Fakat bu ıkı tıp devrıme de eşıt derecede onem verıyorlar. Bu ıkı tıp devrımden hangısının gunumüz dünyasında belırleyıcı rolü oynadığının belırlenmesını gereklı gormuyorlar. Bu ıkı tip devrım karşılıklı olarak bırbırıne bağlıdır ve bırbırıyle dıyalektık bır ılışkı ıçerısındedır. Herhangı bır ozel durumda bu ıkı tıp devrımden bırısı belırleyıcı rolu oynayacaktır. Yazıda bu yon bılerek gozardı edılmekte ve bu sorun hakkında aşağı yukarı Arnavutluğun tavrına benzer mekanık bır tavır takınılmaktadır.

Yazıda Yenı Demokratik Devrım formulasyonu bılerek kullanılmamaktadır. Burada, ÇKP'nın 1963'dekı "Genel Hat" belgesının de Yenı Demokratık Devrım'den soz etmedığı belırtılebılır.Fakat meselelere değışık açılardan bakmak gerekıyor. Mao Zedung Duşüncesı'nın değışik yonlerden saldırıya uğradığı bır donemde, " MZ D " nın onemlı bır parçası olan Yenı Demokratık Devrım formülasyonunu savunmak ML'lerin gorevıdır. Yazı bu noktada da Arnavutluk revızyonıstlerı ıle bırleşmektedır.

Aynı şekılde yazıda yarı-sömurge ulkelerde antı-emperyalıst mucadelelerın ozellıkleri ıncelenırken,antı-feodal mucadelenın rolu kuçumsenmektedır.Bununla yakından ılışkılı olarak Mao'nun onemlı katkılarından bırısı olan Halk Savaşı'ndan da hıç soz edılmemektedır. Bu konuda yazıda şunlar soylenıyor :

> " Toparlarsak,sılahlı mucadelenın kırlardan şehırlere mi yoksa tersi yonde mı gelışeceğı,bunun hangı şartlarda nasıl olacağı,somut şartların ıncelenmesı sonucunda belırlenmelidır."

Aslında bu,halk savaşının önce kırları kurtarıp şehirleri kuşatma şeklindeki temel tezinin öneminin küçümsenmesi çabası - dır.Burada Latin Amerika'daki bazı yarı-sömürgelerde şehirler de silahlı mücadeleyi başlatma imkânı olduğu söylenecektir.Fakat bu noktayı gözardı etmeden,Asya ve Afrika'daki yarı-sömürge ülkelerin çoğunluğunda halk savaşının teori ve pratiğinin devrimci güçler tarafından uygulanması gereken silahlı mücadele yöntemi olduğunu vurgulamamız gerekir.

"MZ D" ne her cepheden saldırı şeklindeki bu yaklaşım gözönüne alındığında,yazıda Mao'nun diyalektik mantık biliminin geliştirilmesine yaptığı önemli katkıların incelenmemiş olması o kadar şaşırtıcı olmuyor. Çünkü, sadece ve sadece Mao'nun felsefi alanda katkılarının önemini gerçekten kavramış olan - lar, " MZ D " nın devrimci özünü savunabilirler.

Burada yaptığımızın sunulan yazının derinliğine bir değerlendirmesi olmadığını bir kez daha belirtmek istiyoruz. Şimdilik dikkatimizi daha çok " MZ D " nın savunulması konusunda yoğunlaştırdık. Ve sonuçta yazının " MZ D " nı sadece sözde değil, özde de tamamen gözardı ettiği sonucuna vardık. Görüşümüzce,tüm dünyadaki gerçek ML'ler sadece ve sadece " MZ D "ne yöneltilen böylesi üstü kapalı saldırıları tavizsiz bir mücadele ile teşhir edip yenerek ve böylece de M-L-MZ D'nın devrimci özünü savunarak,üzerinde UKH'ın yeniden inşa edilebileceği bir teorik temel oluşturabilirler.

3 EKIM 1980

Hindistan KP (ML)
Yeniden İnşa Komitesi

NOTLAR (Bizim)

(1) Adı geçen yazı,toplantıdan önce gönderilen ve "Enternasyonal Alanda ML'lerin Birliği ve Komünist Hareket'in Çizgisinin Esas İlkeleri Üzerine Tavır Tebliğinin Anahattı" başlığı taşıyan taslaktır. Bu taslak bir iki değişiklikle 13 parti ve grup tarafından kabul edilmiştir.

(2) Toplantıda tartışılmak üzere sunulan 119 sayfalık (İngilizcesi) " ML'lerin Birliği ve Uluslararası Komünist Hareket'in Çizgisi İçin Temel İlkeler" başlıklı uzun yazı.

Çevirisi yapılan bu yazı, Sonbahar 1980'de ABD/DKP ve ŞDKP tarafından düzenlenen enternasyonal konferansta dağıtılmıştır.

belge 4

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partısinın sunduğu taslak ile; kabul edilen açıklama arasındakı farklar·

a) "İki Süper Güç" meselesi

ABD/Devrimci Komunist Partısi ve Şilı Devrimci Komünist Partısinın sunduğu taslakta bu konuda şöyle deniyor :

" 3) Bu çağda savaşın nedenı emperyalıst sıstemdir; ve emperyalıstler arasındakı rekabet ve onların dünyayı bir kez daha yeniden paylaşma zorunluluklarıdır ki, şeyleri gıttikçe savaşın eşiğine doğru itmektedir. Lenin'in birinci dunya savaşı zamanında sosyal-şövenlere karşı üzerinde ısrarla durduğu gibı boyle bır savaşta, ve böyle bir savaşa yol açan dalaşmada, tüm emperyalıst hakim sınıfların (ve onlarla ittifak yapan tüm dığer sınıfların) rolü gericıdir ve proletaryanın (ve müttefıklerının) devrımcı tavrı ve eylemleriyle buna karşı konmalıdır. Bugünkü durumda ikı süper güçten bahsetmek doğrudur; yalnızca bu emperyalıst devletlerın (ABD ve Sovyetler Bırliğı) bugün dunyada ıkı en guçlü gerıcı güçler oldukları anlamında değil, fakat bundan da öte, bugunkü şartlarda (ve her halükarda sadece dunya savaşıyla gelebılecek emperyalistler arası bir yeniden paylaşım olmadan) dunya savaşı vermek uzere emperyalıst blokların başını çekme yeteneğinde olan, sadece bu iki devlettır; ve nıtekım onlar halihazırda böyle bır savaşa hazılık olarak ıkı rakıp bloku hızaya sokmaktadırlar. Öte yandan bu siyası ıfade-ıki süper güç- bu iki ülkenin ve onların hakim sınıflarının emperyalistten başka bır şey (ve emperyalıst sistemin çelışkılerinin "üstünde" ya da "dışında") oldukları, ya da diğer emperyalıstlerın herhangi bir şekilde emperyalıstten farklı (ve daha az) birşey oldukları anlamına gelmez, ve bundan başka bir şekilde de anlaşılmamalıdır."

Kabul edılen metinde ise aynı konuda şunlar söylenıyor:

"- Emperyalızm savaş demektır. Lenin tarafından tahlıl edilen bu temel gerçek, ufukta yenı bir dünya savaşının bıçımlendığını günümuzde özel bır önem taşımaktadır. Bu, herhangı bir burjuva liderının arzusunun bir sonucu değildir , bizzat emperyalıst sistemın kanunlarından kaynaklanmaktadır.

- Dünyanın bugünku durumunda, sadece ikı en guçlu emperyalıst güç, ABD ve SSCB dünya savaşına gıtmek uzere emperyalıst blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugun dünyada gerıcılığın en guçlü kaleleridır.

- Tüm diğer emperyalıst güçler de doğaları gereği savaşa ıtılmektedırler, onlar da büyük somürucülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dunya proletaryasının ve halklarının düşmanıdırlar." (Bkz. Belge 1, Bölüm 1)

Görüldüğu gıbi savaşı yalnızca ABD ve Sovyetler Birlıği'nın çıkartabıleceği konusundaki anlayış açıklamada da aynen sürü - yor. Ama taslakta yer alan ve savunulan "ikı süper güç" kavramı, açıklamada kullanılmıyor. Bu toplantıyı düzenleyenlere bu konuda Marksıst-Lenınıstlerın getırdiği eleştiriler sonucudur. Onlar, bu konuda bir adım geri çekilmek ve "iki süper güç" kavramından vaz geçmek zorunda kalmışlardır. Ama anlayış olarak

"iki süper güç" anlayışını sürdürmektedirler. Esas olan da anlayış sorunudur.

b) "Mao Zedung Düşüncesi" meselesi

Bu konuda taslakta şunlar deniyor:

" 4) Uluslararası hareket içinde Mao Zedung meselesi canalıcı bir ayrılma çizgisıdir. Burada sözkonusu olan ilke, Mao Zedung'un proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları ve geliştirmeleri savunma, bunlara dayanıp dayanmama sorunundan az bir sorun değildir -buraya sosyalizme yolaçan anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genel olarak askeri strateji, felsefe ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme alanları olduğu gibi , pratik ve teorik cephede revizyonizme karşı mücadele alanları girmektedir-ve bu yüzden Marksizm-Leninizmin kendisini savunup savunmama meselesinden daha az birşey değıldır. Mao Zedung Düşüncesı Marksizm-Leninizmden farklı bırşey değildir, ne de o yeni bır çağın, emperyalizm ve proleter devrimi çağından değişik birşeyın Marksizm-Leninizmidir; Mao Zedung Düşüncesi Marksizm Leninizmin birçok cephede zenginleştirilmesi ve geliştirilmesini ve son birkaç onyıl zarfındaki proleter devriminin tarihi önemdeki tecrübesinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."

Açıklamada ise aynı konuda söylenenler şunlardır :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli ışçiler arasında özel önemi ve acilıyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimıne yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrım, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki, o, bu alanda diyalektiğin özü olan çelışkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratıkte ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üstyapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az bir şey değildır. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmin nıcel ve nitel gelişimini ve son birçok onyıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder. " (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi açıklamada, taslakta söylenenlerin ötesınde "Mao Zedung Düşüncesi"nın Marksizm-Leninizmin gelişmesinde "yeni bir aşama" olduğu vurgulanmaktadır. Bu Hindistan Komünist Partisi/ Marksıst-Leninist-Yeniden İnşa Komitesı gibi "gerçek "Mao Zedung Duşüncesi" savunucularının" "AEP taraftarı" olmakla suçladıkları ABD/Devrimci Komünist Partısi ve Şili Devrimci Komunist Partisi gibilerine yaptığı baskının sonucudur.

belge 5

Akıma Karşı(GDS); Batı Berlinli Komünist(WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLP) nin ABD/Devrimci Komunist Partısi ve Şili Devrimci Komünist Partisı tarafından düzenlenen Konferans hakkındaki görüşleri

ABD Devrimci Komünist Partisi(ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi(ŞDKP) tarafından düzenlenen Konferansa katılanlara:

Değerli yoldaşlar,

Öncelikle sizlere devrimci selamlarımızı iletir ve bu toplantıdan yararlanarak ülkelerinizde devrimi hazırlama ve gerçekleştirme çalışmalarınızda başarılar dileriz. Zaman darlığı nedeni ile "Platform Taslağı"nın detaylı eleştirisinin çevrisini yetiştiremedik. Bu yüzden burada görüşlerimizi tezler halinde koymak istiyoruz. Tabii ki bu tezler açıklanmaya muhtaçtır. Biz bunu sözlü olarak yapmayı düşünüyorduk. Ancak toplantıya katılmamıza izin verilmediğinden, ne yazık ki buna da imkan olmayacak.

TEZLER

A) KONFERANSIN HAZIRLANMA YÖNTEMİ MARKSİZM-LENİNİZMİN YÖNTEMİ VE GÜNCEL İHTİYAÇLARLA ÇELİŞMEKTEDİR.

1- Marksist-Leninist yöntem ideolojik ve örgütsel sorunları özenle birbirinden ayırır. Örgütsel sırlar özenle korunur, gizli tutulurken; temel ideolojik sorunlar açıkça ve kamu oyu önünde, devrimci işçiler ve uluslararası planda dünya devrimci ve komünist hareketi önünde ortaya konabilir ve konmak zorundadır. Bu devrimci KİTLE ÇİZGİSİnin bir ilkesi, BÜROKRATİZME ve BURNU BÜYÜKLÜĞE karşı mücadelenin bir ilkesi, kitlelerin eğitilmesinin bir ilkesidir.

Düşmanların bir takım manevralarından ve bizimle alay etmesinden korkarak temel ideolojik sorunlardaki görüş ayrılıklarını, çelişmeleri, ideolojik tartışmayı gizli tutmak Marksizm-Leninizmin teori ve pratiği ile tam uyumsuzluktur.

Biz bu yüzden Konferansın hazırlanma yöntemini, hazırlama sırasında ortaya konan İDEOLOJİK belgelerin gizli tutulmasını eleştiriyoruz. Bu uygulama bizi, bu uygulamayı yapan partilerin yayınlarında Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimine gürültülü bir şekilde sahip çıkan tavırları ile karşılaştırdığımızda, büsbütün ürkütüyor. Görülen odur ki, bu Büyük Proleter Kültür Devrimine sahip çıkan partiler Kültür Devriminin bizim ÇOŞKU İLE SAVUNDUĞUMUZ en önemli dersini anlamamışlardır ya da savunmamaktadırlar. O ders, KAMU OYU ÖNÜNDE- HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE AÇIK TARTIŞMA dır. Bu ders, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri ile tam bir uyum içindedir.

2- Konferansın gizli diplomatık hazırlığı, ve (bazıları ile kardeşlik ilişkileri bile olan) ayrı görüşlere sahip Marksist-Leninist güçlerin Konferansa katılmasını engelleme şeklindeki uygulama ; Konferansa çağrılanların yuzeysel ve şekilsel kıstaslara göre SEÇİLMESİ şeklindeki uygulamada kendini göstermek

tedir.

Biz burada özellikle ABD/DKP ve ŞDKP ni eleştiriyoruz. Çünkü bunlar dünya hareketimizin tüm Marksist-Leninist güçlerine baş vurup, açık bir biçimde Konferansın amacı, hazırlanması,katılma sınırı, tartışmanın demokratik bir biçimde yürütülebilmesi için bir yönetimin tespit edilmesi konusunda tartışma talep etmemiştir. Tersine hepimizin iyi bildiği ve bizim çok zararlı olarak nitelendirdiğimiz diplomatik bir OYUN a baş vurmuşlardır :

Ne idüğü tam belli olmayan kıstaslara göre çağrı yapan iki parti tarafından bir dizi örgüt toplantıya davet edilmiştir.Daha sonra davet edilen örgütlerden birine (Kanada'daki In Struggle adlı örgüt) yapılan davet geri çekilmiştır.Tüm çağrılı örgutler tarafından yetkili kılınan bir merkez oluşturulmamıştır. Kısaca, uygulanan yöntem özünde "18 parti ve örgütün Stalin'ın 100. doğum yıl dönümü ile ilgili açıklaması" ve "Avrupa seçimleri hakkında" açıklama yapılırken Almanya Komünist Partısi/Marksist-Leninist ve İspanya Komünist Partisi/ Marksist-Leninist tarafından uygulanan yöntemden farklı değildir. Bu yöntem tarafımızdan daha önce de eleştirılmişti. Hattâ bu kez Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLP), ŞDKP ile kardeşlik ilişkileri içinde bulunmasına rağmen, toplantıya davet de edilmedi. ŞDKP ile AMLP arasındaki ilişkiler, görüş ayrılıklarına rağmen, iyi kardeşlik ilişkileri idi ve görüş ayrılıkları en azından AMLP açısından azalmıştı.

3- Burada yapılan uygulamanın tersine biz bir veya birden fazla partinin belgelerinin TÜM parti ve grupların tartışmasına sunulmasını doğru buluyoruz. Bunun ötesinde biz devrımci üye ve sempatizanlara yalnızca varılmış sonuçları bildirmeyi onları tartışmanın dışında tutmayı yanlış bulduğumuzdan, tartışmanın ve mucadelenin açık ve kamu oyu önünde yürütülmesini savunuyoruz.

Biz, Marksızm-Leninizmin temel sorunlarını da içeren bir dizi konuda arada derin görüş ayrılıkları olsa da, devrimci güçlerin birbirleri ile kamu oyu önünde DAYANIŞMA İÇİNDE tartışabileceğini düşünüyoruz. Hele Marksist-Leninist güçler arasında böyle bir tartışmayı çok daha mümkün ve gerekli görüyoruz.

Bu bağıntıda biz burdaki tüm örgütleri 1981 yılı başında(zaman ve yer daha sonra belirtilecektir) açık bir tartışmaya davet edıyoruz. Bu tartışmada herkes kendi görüşünü ortaya koyup gelen eleştirılere cevap verebilecektir.

B) "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ ÇAĞI" TESPİTİ ANTİ-LENİNİSTTİR

1- Çin Komünist Partısi(ÇKP)nin 9. Parti Kongresi yeni bir çağ "Mao Zedung Düşüncesi çağı"nı yaratmıştır. ÇKP'nin 10. Kongresi, özeleştiri yapmadan- LENİNİZMİN emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olduğunu vurgulayarak, pratikte 9. Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi" anlayışına karşı çıkmıştır.

ABD/DKP ve ŞDKP ise hala "Mao Zedung Duşüncesi"ni savunmaktadır :

"Mao Zedung Düşuncesi" Marksizm-Leninizmden başka bir şey değildir. "Mao Zedung Düşüncesi", emperyalizm ve proleter devrımlerı çağının Marksizm-Leninizminden başka bir şey, yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi değildir."(Platform Taslağı,II/4)

Bız ABD/DKP ve ŞDKP ye şu soruyu sormak ıstiyoruz:

Eğer "Mao Zedung Düşüncesi", sizin dedğiniz gibi çağımızın

yani emperyalizm ve proleter devrımleri çağının Marksızm-Leninizmı ise; o zaman ÇKP 10.Parti Kongresinde vurgulanan Lenınizmin klasik tanımının anlamı sizce nedır?

Burda görülen odur ki, ABD/DKP ve ŞDKP, ÇKP 9.Parti Kongresının "Mao Zedung Düşüncesi" hakkında yaptığı, onun "Yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi olduğu " şeklindekı tespiti "düzeltme" ye çalışmakta ve Mao Zedung Duşüncesinin yeni bir çağın değil, içinde yaşadığımız (ve değişmeyen ÇN) çağın Marksizm-Lenınizmi olduğunu söylemektedırler. Bu orjinal bır buluştur, ama yine de yanlıştır, orjinal olmayanlardan daha ıyi değildir.

Burda, yenı çağ anlayışının red edıldiği bir gerçektir. Ama Mao Zedung Düşüncesi değişmeyen çağın Marksizm-Lenınizmi olarak propaganda edilerek özünde Leninizmin, içınde yaşadığımız çağın bütününde geçerli olmadığı, Leninizmin zafer getirmediği söylenmektedir.

Bizim görüşümuze göre, bu yaklaşım yanlıştır. Bizim görüşümüze göre, son yıllarda ve on yıllarda alınan ağır yenilgıler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından geliştirılen Marksizm-Leninizmin biliminin önemli bölümlerinin yetersiz ve yanlış olması sonucu değil; Marksizm-Lenınizmden sapma ve Marksizm-Lenınizme <u>ihanetlerin</u> sonucudur. Yalnızca Marksizm-Leninizmin <u>öğretilerinden yola</u> çıkarak, onlara <u>dayanarak</u> son on yılların tarihi tecrübeleri ve Dünya Komünist Hareketinin tarıhi bilımsel bir şekilde incelenebilir.

2- ABD/DKP nin ve ŞDKP nin değerlendirmesine göre "Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmden <u>başka bir şey değildır</u>...." (Taslak, II/4)

Bu değerlendirme ile Mao Zedung'un eserıne karşı eleştirici her yaklaşım başından engellenmektedir. Biz böyle bir tavır ile hemfikir değiliz.Biz bu konuda iki cepheli mücadeleden; hem Mao'yu toptan red edenlere karşı, hem de onun hatalarını önemsiz görenlere karşı mücadeleden yanayız.

Biz <u>Mao Zedung'un savunulmasında</u>, onu Çin'de demokratik devrimin <u>büyük Komünist önderi olarak</u> savunma noktasında yoğunlaşmayı doğru buluyoruz. Çin devrıminin birinci aşaması ve Halk Savaşı ile ilgili olarak Mao Zedung'un yazdığı yazılar, bazı hata ve eksikliklerine rağmen, bütün ülkelerin Komunistlerinin çok şey öğrenebileceği Marksist-Leninist eserlerdir.

Bizim Mao Zedung'a getirdiğimiz <u>esas eleştiri</u> Mao Zedung'un sosyalist devrim ve sosyalist inşa <u>aşamasında</u> burjuvazının rolü ve ona karşı tavır ve 1956/57 deki yazılarında proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğü ile ilgılı görüşlerınde ortaya çıkan temel yanlışa ilişkindir. Sosyalızmin burjuvazi ile birlikte inşa edilebileceği şeklinde; Buharin'in yaptığı yönde bir tespiti, biz bir sapma olarak değerlendirıyor ve red ediyoruz.

Kültür Devrıminin pratiği içinde Mao Zedung, burjuvazi ile proletarya arasında bir "ölüm-kalım" mücadelesi sürdüğünü tespit etti. Bu tezler üzerine (1) sürdürülen tartışma henüz bitmemiştir; tersine bu sorunlar üzerine Dünya Komünıst Hareketı içindeki tartışma henüz başlangıcındadır.

Bız aynı zamanda Mao Zedung'un bellı savunucularına Mao'nun şu sözlerini hatırlatmayı da görev biliyoruz:

- -

(1) Her üç redaksiyon önümüzdeki dönemde ortaklaşa olarak Mao Zedung'un eserinın "GENEL DEĞERLENDİRİLMESİ" nı detaylı olarak ortaya koyacaktır.

"Çin'li yoldaşları Marks, Engels, Lenin, Stalin'le eş tut - mak yanlıştır. Bizim onlarla ilişkimiz öğrenci-öğretmen ilişkisıdır." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Alm. c.5, s.122)

C) SÜPER GÜÇLER TEORİSİ ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN BİR PARÇASIDIR

"Süper güçler" konusunda ABD/DKP ve ŞDKP özde üç tez formüle ediyorlar :

a) Süper güçlerden söz etmek doğrudur; çünkü yalnızca süper güçler-emperyalist blokların başını çekenler olarak- bir dünya savaşına önderlik edebilecek durumdadır. (Taslak I/3)

b) Batı Avrupalı emperyalistlerle ABD arasında çelişmeler vardır, ama buna rağmen bunların bloğu sürekli güçlenmektedir. (I/1)

c) Herhalde bizim getirdiğimiz eleştiri karşısında ise şunları söylüyorlar : (2)

"Süper güç demek, diğer emperyalistlerin emperyalist olmadığı anlamına gelmez."

Bizim bu konudaki görüşlerimiz şöyledir :

-Tartışılan sorun Fransa, İngiltere, Japonya ve Batı Almanya'nın "emperyalist" olup olmadığı sorunu değildir. Tartışılan sorun bunların ABD ve Sovyetler Birliği ile, ve aynı zamanda birbirleri arasında çelişmeleri ve dalaşmaları olan ve emperyalist savaş sürdürebilecek ve bir emperyalist dünya savaşı başlatabilecek emperyalist büyük güçler olup olmadığı sorunudur.

-Sorun, Lenin'in emperyalist büyük güçler hakkında yaptığı tespitlerin bugün de geçerli olup olmadığı, bu tespitlerin yerine bugün "iki süper güç" teorisinin geçip geçmediği sorunudur.

-Sorun, 1952 de Stalin'in Sovyetler Birliği Komünist Partisindeki revizyonistlerle çelişme içinde, Japonya ve Batı Avrupa'daki emperyalistlerin uzun süre Amerikan vesayetinde kalmayacağını, bunların yeniden emperyalist büyük güç olarak savaş kışkırtıcısı olabileceğini söylediğinde haklı olup olmadığı sorunudur.

ABD/DKP ve ŞDKP burdaki pozisyonları ile Üç Dünya Teorisi - nin ayrılmaz bir bölümü ve en önemli köklerinden birini "Süper güçler"in oluşturduğu bir birinci dünya ve onun dışındaki emperyalistlerin oluşturduğu ikinci dünya şeklindeki teoriyi savunmaktadır.

Değerli yoldaşlar, biz ABD/DKP ve ŞDKP nin bu hatalarının iki kökü olduğunu düşünüyoruz:

- Birincisi. Mao Zedung'un ölümüne kadar olan dönemdeki ÇKP ye eleştirici olmayan bir gözle yaklaşım,

- İkincisi: Stalin'e karşı alınan yanlış tavır: Stalin sözü geçen partiler için "popüler" değildir. Eserleri tam olarak savunulmamaktadır. Stalin'in eserlerinin yerine Mao'nun eserleri geçirilmeye çalışılmaktadır.

Görüşümüze göre bütün bunlar ABD/DKP ve ŞDKP nin belgeleri dikkatlice incelenerek derinleştirilmesi gereken, tartışılması gereken sorunlardır.

Komünist selamlar
AMLP GDS WBK

---

(2) Bundan epeyce süre önce "ŞDKP'nin ÇKP ye açık mektubu" nu (1977) Almanca olarak yayınlayan AMLP'nin Marksizm-Leninizmi inceleme çevresi, sözü geçen açık mektupta yer alan "iki süper güce karşı mücadele çağı" anlayışını, açık mektuba yazdığı önsözde dayanışma içinde eleştirmişti.(Bkz.Marksizm-Leninizmin Teori ve Pratiği dizisi Nr.3/79,s.15 ve devamı) ŞDKP bu eleştiriyi şimdiye dek cevaplandırmamıştır.

İşçi Sınıfı 15-16 Haziran Şanlı Direnişini Yaşatacaktır!

Bu yıl, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haz ran Büyük İşçi Direnişinin 11. yıldönümüdür.

En koyu askeri faşist diktatorlük dönemlerinden birini yaşadığımız; kitlenin kendili ğinden mücadelesinin süngü zoru ile bastırıldığı devrimin geçici bir yenilgiye uğradığı böyle bir dönemde; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini anmak; ondan doğru dersler çıkar mak önümüzdeki mücadeleler için 15-16 Haziran mücadelesini doğru bir şekilde değerlendi mek demektir.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ NEDİR?

1970 yılı, ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büy boyutlara ulaştığı bir yıldı.

Özellikle gençliğin-öncelikle yüksek öğrenim gençliğinin- anti-emperyalist kitle gös rileri büyük boyutlara varmıştı. Amerikan 6.Filosunun İstanbul-İzmir limanlarına her g şi büyük anti-emperyalist gösterilerle karşılanıyor; onbinler "Yankee Go Home"; "6. Fil Defol" şiarları altında birleşiyordu. "Morison Süleyman-Yolculuk ne zaman?" şiarı altı o zamanın Demirel hükümeti hedef alınıyordu. Hakim sınıfların "konuk"ları Amerika Birle şik Devletleri denizcileri karaya ayak bastırılmıyor; yer yer limanlarda denize atılıyo du. Anti-emperyalist gösterilerde yer yer polisle çatışmalar oluyor; yükselen devrimci cadele ilk şehitlerini (Vedat Demircioğlu) veriyordu.

Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda; "legalliğini korumak" kendisi çin her şey olan "parlamenter yol"la iktidara gelmeyi düşleyen Türkiye İşçi Partisi(TİP nin revizyonist yöneticileri, "uslu durulmasını" ; "kurallara uyulmasını" öneriyorlar özellikle gençlik içinde tecrit oluyorlardı.

Gençlik hareketi içinde devlet konusunda bir sürü anti-Marksist düşünce kol geziyord Faşist devletin en temel kurumu olan ordu "anti-emperyalist" ; "ilerici" görülüyor;"Ord Gençlik elele" şiarları ile darbecilik körükleniyor "Halk, ordu, gençlik devrim yapacak Bize Amerika, bize Amerika selam duracak" türküleri söyleniyordu. Darbeci revizyonistle rin yaydığı görüşe göre "anti-emperyalist geleneğe sahip" olduğu palavraları atılan Tür ordusu, "Amerikancı Demirel hükümeti"ni bir darbe ile devirecek yerine "asker sivil ayd zümrenin" temsilcilerinden oluşan bir yönetim kurulacaktı. Bu görüş sahipleri darbe ort mı yaratmak için, gençliğin anti-emperyalist eylemlerini ve ezilen kitlelerin sınıf müc delelerini bir kaldıraç olarak kullanmak istiyordu. Bunlar bu yüzden gençlik hareketini önderlerinin sırtını sıvazlıyordu. TİP'in pasifist, legalist, parlamentarist revizyoniz ne karşı tepki; darbeciliğe duyulan sempatiye dönüşturulmeye çalışılıyordu.

Yine TİP'in pasifizmine duyulan tepki, gençlik önderlerinin bir kesimini "aktif eyle adına fokoculuğa, öncü savaş teorilerine yaklaştırıyor; bu sempati daha sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu(THKO), Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi(THKP-C) gibi örgütle cisimleşiyordu.

Aynı dönemde kendini gerek TİP'ten gerekse diğer gruplardan en azından sözde ayıran Proleter Devrimci Aydınlık(PDA), Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimine ve Mao Zedung'a sahip çıkıyor; Türkiye'de Çin'deki biçimi ile Halk Savaşı yolunun propagandasını ucundu kıyısından yapmaya başlıyordu.

Gençlik içinde TİP'e karşı olan gruplar etkinliğini sürdürürken; işçi sınıfı içinde nemli ölçüde TİP'in kontrolünde olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) n etkinliği vardı. Ve bu etkinlik artmakta idi. Gençlik hareketinin çeşitli kesimleri işç sınıfı ve diğer ezilen emekçi sınıflarla bağ kurmaya çalıştı. Ve bunda önemli başarıla elde edildi. Ama yine de, özellikle sendikal alanda TİP'in ve onun önemli ölçüde etki denetiminde olan DİSK'in etkinliği kırılamadı.

15-16 Haziran olayları gelip çattığında devrimci hareketin durumu işte böyle idi.Mar ist-Leninist çizgiye sahip, Marksist-Leninist bir parti henüz yoktu; işçi sınıfı içind reformist ve revizyonist düşünce ve akımlar etkindi; gençlik hareketi içinde ise darbe revizyonist; ve fokocu görüşler gelişmekte idi.

Yazının başında, 1970 yılının ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı mücadeleleri - nin büyük boyutlara ulaştığı bir yıl olduğunu söylemiştik.
Bu işçi sınıfı açısından da böyle idi. 1963 yılında çıkarılan bir kanunla "grev hakkı" nı kanunen de (lokavtla sulandırılmasına rağmen) ele geçiren işçi sınıfı; 1960 lı yıllarda, bu silahı yaşama şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Bir çok grev mücadelesi içinde işçi sınıfının ileri unsurları; Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu, bunların gerçekte patronlarla aynı saflarda olduğunu gördüler. Bu o dönemde Türk-İş'e alternatif olarak ortaya çıkan DİSK'in kısa zamanda güçlenmesine yol açtı. Bir çok büyük sanayi kuruluşlarında DİSK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı; Türk-İş'in sendika ağalarının, işçi sınıfını istedikleri gibi u - yuttukları dönemler geride kalmaya başladı. İşçi sınıfı içinde, DİSK'in kazandığı bir kaç başarıdan sonra DİSK'e doğru bir kayma başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığı ile kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı sendikalar kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lo - kavt kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu iş kolunda en çok üyeye sahip olan; ve o iş kolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu DİSK'in tasfiyesi; DİSK dışında da bazı küçük iş yerlerinde örgütlenen küçük sendikaların tasfiyesi; sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekel kurması demekti. Bu yöndeki değişiklik önerisi 15 Haziranda meclislere gelecekti.
Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payı bulunduğu bu işçi sınıfı haini tasarının propagandasını yaptılar. Güçlü olmak için tek sendikada birleşmek gerektiği; kanunun bunu amaçladığı demagojisi ile işçileri kandırmaya çalıştılar.
DİSK yöneticileri; kendi varlıkları tehdit altında olduğu için bu tasarıya karşı çık - mak zorunda idiler. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı; düzeni savunuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması yönünde çağrı yaptılar.
15 Haziranda İstanbul ve İzmit'de işçiler, kanunlarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için büyük bir yürüyüş düzenlediler.
O gün İstanbul ve İzmit'de hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yönetiminin uyarılarına, sendikadan çıkarma tehditlerine; patronların işten atma tehditlerine rağmen; yalnızca DİSK li işçiler değil; Türk-İş'e bağlı sendikasız işçiler de kitleler halinde direnişe katıldı.
İşçilerin büyük bir bölümü düzenlenen yürüyüşe katıldı. 15 Haziranda ki yürüyüşe 70 bine yakın işçi katıldı. İstanbul'da üç koldan, İzmit'de iki koldan yürüyüş yapıldı. İşçiler göz altına alınan arkadaşlarını karakollara teslim etmediler. Kitle karakollar önünde birikerek, göz altına alınanları polisin elinden aldı.
16 Haziranda ki yürüyüşe katılma 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadılar.
Askeri birlikler, polis birliklerinin hemen ardında işçilere karşı barikatlar kurdu - lar. İşçiler, silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen; bu barikatların çoğunu yiğitçe aştılar.
İşçiler barikatları kağıt gibi parçaladılar. Levent'de, Topkapı'da, Kadıköy yakasında, Otosan fabrikası önünde polis ve askerle işçiler yer yer çatıştılar. Polis silah da kul - landı.
En büyük çatışma Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı; bir toplum polisi öldü.
İşçiler durmadılar. Kadıköy iskelesinde toplanan işçiler üzerine polis ve asker yeniden saldırdı. Faşist kolluk güçlerinin açtığı ateşte Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştüler.

16 Haziran akşamı saat 21 de hakim sınıfların radyoları İstanbul ve Gebze'de sıkı yönetim ilan edildiğini duyurdular. İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen bu haklı mücadelesini bastırmak için hakim sınıflar yüzlerindeki "demokrasi" maskesini atmak gerçek faşist yüzlerini göstermek zorunda kalmışlardı.

15-16 Haziran işçi mücadelesi hakim sınıfları yasalarda yapmak istedikleri değişiklikleri erteleme zorunda bıraktı. Onlar işçi sınıfının mücadelesi karşısında bu planlarını gerçekleştirme fırsatı bulamadılar.

15-16 Haziranı izleyen günlerde, ilan edilen sıkı yönetim sayesinde hakim sınıflar mücadeleyi kontrol altına aldılar. Sıkı yönetimin gölgesinde patronlar 4 bine yakın işçiyi 16 Haziranı izleyen günlerde işten çıkardılar. Onlar işçileri böylece "açlıkla" ; "işsizlikle" terbiye etmeye kalktılar.

§ 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; gerek işçi sınıfı gerekse devrimci gruplar açısından büyük bir mücadele okulu oldu.

Bütün devrimci gruplar 15-16 Haziranden kendilerine göre dersler çıkardılar. O dönemde PDA saflarında çalışan, daha sonra PDA dan ayrılarak TKP/ML i kuran İbrahim Kaypakkaya da 15-16 Haziranı şöyle değerlendirdi :

" İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziranda doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkı yönetim bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.

İşçi hareketi birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportunizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne kadar ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkı yönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkı yönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkı yönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M.Belli'nin, D.Avcıoğlu'nun ve H.Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü 15-16 Haziran Direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziranden sonra gelen ve üç ay süren sıkı yönetim en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle kanun dışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu. "(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.273-274)

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNDEN ÇIKARILAN DERSLER HATALI VE EKSİKTİR

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1972 de, 15-16 Haziran işçi direnişinin dersleri olarak ortaya koyduğu bu tezler bu güne dek Marksist-Leninistler tarafından dışta hiç bir eleştiri getirilmeden savunulmuştur. Partimiz 1978 Şubatında yaptığı özeleştiride bu tezlere herhangi bir eleştiri getirmemiş, bunları aynen kabul etmiş ve bugüne dek savunmuştur. Bugün bu dersleri değerlendirdiğimizde ; 1972 de yapılan bu değerlendirmelerin belli yanlış ve eksiklikleri de barındırdığını tespit edebiliyoruz.

İbrahim Kaypakkaya çıkardığı derslerde, bir noktada yanılmaktadır. O da çıkardığı dördüncü derstir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır darbe indirdi" demektedir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden bu direnişin "işçi ayaklanmalarının" bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği sonucunu çıkarmak, ancak zorlama, 15-16 Haziranа olmadığı bir nitelik vermek ile mümkündür.

15-16 Haziran Buyük İşçi Direnişi işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir hareket değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir silahlı genel ayaklanma değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde var olan iktidarı devirmek için giriştiği; örgütlü, bilinçli iktidara yönelik; bir silahlı ayaklanma değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının sendika kanunlarında yapılmak istenen değişikliklere duyduğu tepkinin ifadesi olan; kendiliğinden bir mücadele idi.

Bu mücadelede işçi sınıfı, bırakalım komunist anlamda bir örgütlenmeyi bir yana,sendikal alanda bile örgütlü değildi. İşçi sınıfı kesinlikle orgutsüz ve silahsızdı.

Böyle bir hareketin, işçi sınıfının örgutsuz ve silahsız bir hareketinin bastırılması tabiidir. (Kaldı ki bu hareket bastırılmasına rağmen, geçici de olsa amacına ulaşmış, hakim sınıflar planladıkları kanun değişikliğini ertelemek zorunda kalmışlardır.) Bu hareketin bastırılmasından yola çıkarak; bu hareketin şehirlerdeki işçi ayaklanmalarının bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği sonucunu çıkarmak; Komunist Partisi önderliğindeki bir örgütlü silahlı genel ayaklanma ile demokratik bir talep temelinde gelişen kendiliğinden silahsız kitle eylemini eşitlemek demektir;ki bunun yanlışlığı ortadadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'de devrimin askeri yolu olarak halk savaşı yolunun geçerliliğini ispatlamak için burada gerçeği zorlamakta; 15-16 Haziran işçi direnişinden çıkarılması imkansız olan bir ders çıkarmakta; bunun için 15-16 Haziran işçi direnişini sanki bu işçi direnişi, iktidara yönelık silahlı bir genel ayaklanma imiş gibi göstermektedir.

Diğer yandan İbrahim Kaypakkaya, PDA ile yanlış bir temelde polemiğe girmekte; PDA yı "şehirlerde genel ayaklanma hayali"ni savunduğu noktasından eleştirmektedir. Aydınlık'ın gerçekte savunduğu şehirlerde işçi sınıfının silahlı genel ayaklanması değildi..Aydınlık esas olarak bir askeri darbe bekliyordu. Bütun planları bunun üzerine kurulu idi. Kitle hareketinin bu askeri darbe planı içindeki rolü ise; birincisı o gunku hükümeti zayıflatmak ve darbe ortamını hazırlamak; ikincısı darbecilere "kitlenin talepleri"ni! aktarmaktı Onlar bu yüzden 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini "devrim"in(siz darbe deyin) arifesi olarak gördüler ve gürültulu bir biçimde propagandasını yaptılar.Ama 15-16 Haziran sonrası gelen sıkı yonetim ordunun kimin ordusu olduğunu görmek isteyenlere, kor olmayanlara gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya PDA ile girdiği polemikte Aydınlık'ı sankı Aydınlık gerçekten "silahlı genel ayaklanma" taraflısı imiş gibi göstererek; onu bu temelde eleştirerek de hataya duştu.

Çin'de gerçekleşen şekli ile Halk Savaşı yolu (yani Toprak Devrimine bağlı olarak kırlarda kızıl siyasi iktidar bolgelerinin kurulması ve şehirlerin sureç içinde kırlardan sarılarak kurtarılması) İbrahim Kaypakkaya için Türkiye ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için kesin olarak geçerli olan; genel geçerliliği olan yoldu. Bu İbrahim Kaypakkaya yoldaş için tartışılmayacak kadar açık bir gerçekti. O, 15-16 Haziran Buyük İşçi Direnişine bu şekilde yaklaştığından ; 15-16 Haziran Buyük İşçi Direnişinden çıkarılması gereklı olan belki de en onemlı dersı çıkaramadı.

İbrahim Kaypakkaya,15-16 Haziran direnişinden çıkardığı derslerin uçuncusunde doğru olarak bu mucadelenin "gerçek kahramanın kitleler olduğunu" gösterdiğini tespit etti. Ama bu yeterli değildi. 15-16 Haziran İşçi Direnişi, hepsinden onemlisi İŞÇİ SINIFININ MUAZZAM GÜCÜ'nu gostermişti. İŞÇİ SINIFI DURDUĞU ZAMAN HAYATIN DURDUĞUNU göstermişti.Marksizm'in en devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu, İŞÇİ SINIFININ DEVRİMDE ÖNCÜ SINIF olduğu oğretilerinin doğruluğunu göstermişti. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişı İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMANIN DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN HAYATİ ÖNEMİNİ göstermişti. 15-16 Haziran direnişi, işçi sınıfının KOMÜNİST BİR ÖNDERLİKTEN YOKSUN OLDUĞUNU göstermişti. İŞÇİ SINIFININ ESAS OLARAK ÖRGÜTSÜZ OLDUĞUNU, orgutlu kesiminde REFORMİST VE REVİZYONİSTLERİN HAKİM OLDUĞUNU gostermişti.

15-16 Haziran işçi direnişi, Komunistlerin, Marksist-Leninistlerin onune işçi sınıfının reformizmin ve revizyonizmin etkısinden kurtarılması, işçi sınıfının en ileri kesimlerinin, oncu kesimlerinin Komunizm davasına kazanılması görevini acil gorev olarak koymuştu.

Ama ne yazık ki; İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ve diğer Komünistler 15-16 Haziran direni şinden çıkarılması gerekli olan bu dersı çıkarmadılar.

1973 yenilgisinden sonra, yeniden toparlanma döneminde de, ve daha sonra da TKP/ML içinde geçmiş bu konuda köklu bir şekilde gözden geçirilmedi; ve hata ve eksiklikler aşı madı.

Sınıf mucadelesinin yeniden yükseldiği şartlarda da, bu mücadele pratikte öncelikl büyük şehirlerde gelişmesine; ışçı sınıfı içinde gelişmesine; yüzbinlerce işçının katıldığı yuzlerce grev olmasına, buna karşılık bir tek kendiliğinden gelişen top rak mucadelesi olmamasına rağmen; kırlık bolgede gelişen sınıf mücadelesi de daha çok doğrudan devlet güçlerini ve faşizmi hedef alan; ve yer yer milli çelişme te melinde gelişen mucadele olmasına rağmen "feodalızmle-halk yığınları arasında çeli me baş çelişmedir" şeklindeki Türkiye gerçeklerine uymayan tespıte bağnazca sarılı dı. Çin'deki devrimin somut yolunun Türkıye'ye şabloncu bir şekılde uygulanması so nucu ortaya çıkan bu baş çelışme tespiti; uzerınde tartışılması bile kabul edilme yen bir dogma olarak savunulmaya devam edıldi. Bu baş çelişme tespitının yanlış ol duğunu söyleyenlere "revizyonist-troçkist kırması" vb. denerek, bu "inançsızlar"! "muminler" tarafından afaroz edilmeye çalışıldı.

Şehirlerde sınıf mucadelesi, kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam edildi. Bi linçli ve planlı olmayan çalışma bile, ışçi sınıfı içındeki çalışmanın ne kadar önemli o duğunu; hiç de iddia edıldiği gibi tali olmadığını her gun ispatlamasına rağmen; gerçek ler teorimize, kendi yarattığımız dogmalara uydurulmaya çalışıldı. Butun bunların sonucu da, işçi sınıfı içinde, işçı sınıfının en ileri kesimini öncüyü Komunizm davasına kazan mak için bilinçli, planlı bir çalışma yurutulmedi. İşçi sınıfının ileri kesimleri içınde revizyonıstler hakimıyetlerini korumakla kalmayıp; daha da ilerlettiler. İşçi sınıfının oncusu olduğunu iddia eden bizler işçi sınıfı içindeki etki açısından güçsüz gruplardan biri durumunda kaldık.

BUGÜNKÜ ESAS GÖREV PARTİYİ BOLŞEVİKLEŞTİRMEK; İŞÇİ SINIFININ ÖNCUSUNU PARTİ İÇİN KAZANMAKTIR

12 Eylül darbesi butun emekçi halkı olduğu gıbi; işçi sınıfını da hazırlıksız yakaladı. Revizyonistlerin işçi sınıfı içindeki legal örgütlenmesı, cuntanın ağır bir darbesi le iskambıl kulesi gibi çöktu. Komunistlerin ve diğer devrımcılerın ise işçi sınıfı için deki illegal örgutlenmesi yeterli bir orgutlenme değildı. Bunun sonucunda ışçı sınıfı cu taya karşı ilk anda bir tepkı gosteremedi.

Bugun işçi sınıfı, butun emekçi halkımız gibi butun mucadele tarıhinin en karanlık do nemlerinden bırını yaşamaktadır. İşçı sınıfının kanlı ve zorlu mucadeleler sonucu hakim sınıflardan söke söke aldığı tum demokratik hakları bugun cunta tarafından birer birer g ri alınmıştır ve alınmaktadır. Bugun cunta, ışçı sınıfının 15-16 Haziran 1970 deki yiğit direnişi ile uygulatmadığı planı, uygulamaya koyma durumundadır. İşçi sınıfının tum iler ci sendikaları yasaklanmıştır. Sendika ve toplu sozleşme yasaları değiştirilmiştir. Türk İş faşist devlet sendikası olarak sendikal alanda tekel kurma yonünde ilerlemektedir. Üc retler pratikte dondurulmuştur. İşten çıkarmalar, işsizlik artmaktadır. İşçi sınıfının sosyal sigorta hakları elinden alınmak istenmektedir.

15-16 Haziranın mucadele tecrubesıne sahip; 1970 li yılların muazzam mucadele tecrube lerine sahip işçi sınıfının butun bu gelişmelere uzun sure ses çıkarmadan seyirci kalaca ğını düşunmek saçmadır. Bugun esas olarak süngu zoru ile bastırılmış olan işçi sınıfının kendiliğinden mucadelesi, önumuzdekı dönemde mutlaka yeniden yükselecektir.

Sadece işçi sınıfının değil; diğer ezilen emekçı sınıf ve tabakaların da bugun durmuş bastırılmış olan kendiliğinden hareketi yeniden yükselecektır.

Komünistler için sorun, boyle bır kendiliğinden yükselmenın devrimin zaferi içın yete li olmayacağını kavramak; kitlenin kendiliğinden hareketini bilinçli bır harekete donuş türmek için gerekli olan bolşevik örgütlenmeyi yaratmaktır.

Komunistler için sorun, bugünkü ideolojik-siyasi-örgutsel yapı ile kitle hareketi ne kadar yüksek olursa olsun devrıme doğru bir onderlik vermenin imkansız olduğunu kavramak tır. Bu kavranmazsa, dun olduğu gibi, yarın da önumuzde giden kitle hareketinin kuyruğuna takılmaktan başka bir iş yapılamayacaktır.

Komunistler için sorun; geçmişin hata ve eksikliklerini tespit etmek; geçmişin ozeleş tirisini tutarlı bir şekılde yapmak sorunudur. Kendi hatalarına açmayan; hatalarına bağ

nazca sarılan bır teşkilatın yozlaşmaya mahkum olduğunu kavramak sorunudur.

Komunistler için sorun,şablonculuğu aşma, ayaklarımızı Türkiye gerçaklerine basma sorunudur. Komunistlerın gorevi; Turkiye devrımının tum sorunlarına; Marksizm-Leninizm'in ilkelerinden yola çıkarak; ve bu ilkeler ışığında Türkiye gerçeklerini inceleyerek, onlara dayanarak cevap vermektır.

Komunistler için sorun; var olan gerçeği olduğu gibi tespit etme; gerçekler bizim için olumsuz olsa da, acı olsa; gerçeğin yerine kafamızdaki hayalleri koymama; oznelcılığe duşmeme sorunudur.

Komunıstler ıçın sorun; bugun gorevin partiyi bolşevikleştirmek olduğunu kavramak; bu yonde çalışmaktır.

Bolşevikleşmek demek ideolojik planda burjuva ideolojisi ile aramızdaki butun koprulerı atmak; geçmiştekı bu alandakı sapma ve hatalarımızı özeleştıri ile aşmak demektır.

Bolşevikleşmek demek siyasi planda, Turkiye devrimının çözum bekleyen sorunlarına Marksizm-Leninizm'in bilımi ışığında ve Türkiye gerçeklerine dayanarak çevap vermek demektır.

Bolşevikleşmek demek örgütsel planda partinin işçi sınıfının oncu teorisi ile silahlanmış öncü unsurlarını içinde barındıran orgut olduğunu kavramak buna göre davranmaktır.

Ve son olarak Komunistler için sorun; bugün parti için esas sorunun kitlenin en ileri kesimini; oncelikle ve özellikle de işçi sınıfının en ileri; öncu kesimini kazanmak olduğunu kavramaktır. Bunu kavramayan,işçi sınıfının öncü kesimini kazanmayı bugün esas görevi olarak kavramayan; bugün işçi sınıfı içindeki çalışmayı tali ilan edenler; istedıkleri kadar proletaryanın öncusu olduğunu iddia etsinler; gerçekte proletaryanın öncusu değil -dirler ve olamazlar.

Bugun partimiz içindeki merkez hizibi ve onun takipçıleri gerçek durumu olduğu gibi tespit etmemekte; gerçek durum yerine kendi kafalarındakı subjektif isteklerini geçirmektedir. Kendı kendilerıni ve peşlerinden giden kitleyi kuru ajitasyonla avutmakta; hataları aşmamakta direnmektedirler.

Bunlar bizim tespit ettiğimiz görevlerin "devrimden kıvırtmak" ;"kaçmak" olduğunu id -dia etmektedirler.

Bizler bugune dek devrimi bir kaç günlük,bir kaç aylık,bir kaç yıllık iş olarak goren "sol"cuları çok gördük.Sonunda devrımden kaçanlar,kıvırtanlar genellikle bu "sol"cular oldu.Eğer hatalarda direnmekte ısrar ederse;bugünku "sol"cu Merkez Komitesinın yarın teslimiyete;"sağ"cılığa varması kaçınılmazdır.

Devrim "sol" gevezelikle olmaz! Devrim kendını ve kitleleri ajitasyon ıle avutmakla olmaz!

Devrım yapmak isteyen, gerçekten böyle bır sorunu olanlar,sorunlara ajitasyon temelinde değil; bilimsel olarak yaklaşırlar.

Biz Bolşevıklerin talebı; bütun devrımcılerin talebi de budur.

Ve biz bu talebin gereklerini yerine getirmek için butün gucumuzle çalışmaya devam edeceğiz !

Karanlık gunler Komunistlerin bılinçlı çabası ile er geç aşılacak, Komunistlerın onderliğinde işçi sınıfı ve emekçi halkımız emperyalızmın komprador kapıtalizmin ve toprak ağalarının kanlı faşist saltanatına mutlaka son verecek, kendi iktıdarını kuracaktır !

Devrim durdurulmadan, kesintiye uğratılmadan sürdurülecek; proletarya diktatorluğu gerçekleştirilecek; sosyalist Türkiye mutlaka gerçekleştirilecektir !

BOLŞEVİZM YENECEKTİR !

(Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu ,Haziran,1981,Sayı: 32/4)

HAZİRAN 1981 ; SAYI: 33/5

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

BOLŞEVİK
İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK) TKP/ML(B) YAYIN ORGANI

Tasfiyeci Merkez Komitesi Hizibi Marsizm-Leninizm'i Nasıl "Düzeltiyor"?

Tüm partililer, tum sempatizanlar...
Tum devrimciler...

Mayıs ayı içinde, TKP/ML YD Burosu imzası ile bir "Özel Sayı " İşçi Köylu Kurtuluşu yayınlandı. Bu "Özel Sayı"da Merkez Komitesi Hızıbi "YD Hızibi" olarak adlandırdığı Bolşevikler hakkında goruşlerını ortaya koydu. Biz Bolşevik Işçi Koylu Kurtuluşu'nun bu sayısını, bize oncelikle bu "Özel Sayı"da getirılen eleştiri ve suçlamalara cevap vermeye; atılan çamurları, söylenen yalanları teşhir etmeye, ve Merkez Komitesi(MK) hızıbının yuzundeki Marksist Leninist maskeyı alaşağı etmeye ayırdık.

KAPALI KAPILAR ARDINDA "İDEOLOJIK MÜCADELE" ADINA ILKELER UZERİNE PAZARLIK MI? YOKSA K TLELER ONÜNDE VE IÇINDE IDEOLOJIK MÜCADELE Mİ?

Özel sayı yazarları, bize saldırdıkları belgeye şoyle bir giriş yapıyorlar:

"Çağımızda her turlu ulusal ve sosyal kurtuluş için ezilen ve somurulenler ışçı sınıfının onderliğine muhtaçtır. Proletarya, bu onderlığını, kendı oncu mufrezesi olan, ML bılımıyle donanmış komunist Partısı aracılığı ile yerıne getirır. Bu nedenle de KP'nın durumu, ilerı bılınçlı kesımı başta olmak uzere, tum ışçılerı ve halkı çok yakından ilgilendirır."

Gerçekten de bu doğrudur. Gerçekten de "KP'nın durumu .. tum işçılerı ve halkı çok yakından ılgilendirır". Komunist Partılerı, eger kendı ıçlerınde ideolojik, ılkesel ayrılıklar varsa, bu ayrılılıklardan kitlelerı haberdar etmek zorundadırlar. Bu onların kitlelerı egıtmede en onemlı gorevlerinden bırıdır. Marksızm-Lenınızm ıdeolojık ayrılıklarıın uzerının ortulmesıne karşı çıkar, ıdeolojık ayrılıklar uzerıne devrımc kıtleler ıçınde ve onunde mucadeleyı talep eder.

MK hızıbının YD uzantıları, "ozel sayı"larının devamında "Partı ıçınde bellı bır suredır yoğun bır iki çızgı mucadelesının surmekte" olduğunu; ve fakat bunun şimdiye -ozel sayı çıkana- dek ! bır "ıç sorun" olduğunu belır-

tiyorlar.Bu konuda, artık mesele "butun boyutları ile kamuoyu onune çıktıgı için" "meseleyı tanıtmak" istediklerini açıklıyorlar.

Gerçekten durum nedir? Bolşevikler, goruş ayrılıklarının kıtlelerden daha fazla gızlenmesine karşı çıkması, ve tasfıyeci MK'nın dısıplınını red etmesi; var olan goruş ayrılıkları uzerıne kıtlelere belgelere dayalı bilgı vermesı uzerıne; aslında "meseleyi" bır"iç sorun"olarak gosterıp, ıçte, kıtlelere duyurmadan burjuvaca tasfıye yontemlerı ile çozmeye! çalışan MK Hizıbının planları uygulanamaz hale gelmiş; MK Hızıbi goruş ayrılıkları uzerıne kamuoyu onunde tavır takınmak zorunda kalmıştır. Ideolojık mucadele bugun devrimci kıtlelerın onunde açık bir şekılde yurumektedır. Artık MK Hızıbı ve onun gıbı duşunenlerın ideolojik mucadele adına kapalı kapılar ardında yuruttuklerı uç kagıtçılıgın imkanı ellerinden alınmıştır. Artık onlar kamuoyu onunde açık tavır takınmak zorundadırlar.

Onların başlangıçta soyledıgı "KP'nin durumu tüm ışçılerı ve halkı yakından ilgılendirır" şeklındekı genel doğru, Marksıst-Lenınıst ılke nıtelıgındekıbu doğru, MK hızıbının gerçekten savunduğu ve uyguladıgı bır doğru de - ğildir. Onlar bu genel doğruyu, sankı bu genel doğruyu uyguladıklarını gostermek için bıldırinin başına koymuşlardır. Ama gerçek durum bu değıldir. Partının durumu yalnızca şimdı; bolunme olduktan, Bolşevikler MK Hizıbını tanımayacagını ılan ettıkten, goruş ayrılıklarını kitleye açıkladıktan sonra mı, tum işçılerı ve halkı yakından ilgılendirır hale gelmıştır? Eğer Partı ıçinde bir sureden berı ıkı çizgının mucadelesı varsa, neden bu mucadele "ışçi sınıfı ve halk kitlelerinden" gızlenmış ve "ıç sorun" olarak gorulmuştur? Bu konuda Partı ıçınde hangı tavırlar vardır? Butun bunlar "meseleyı tanıtma, gelışmesını ve nıteliklerını anlatma" adına yola çıkan MK Hızıbının yurtdışı uzantıları tarafından açıklanmıyor. O halde bız açıklaya - lım:

Partı içınde 1. Konferanstan berı var olan goruş ayrılıkları; 1979 sonu, 1980 başlarında çızgı duzeyındeki goruş ayrılıkları halıne gelmıştır. Bu noktadan ıtibaren, bugun Bolşevık kanadı oluşturan yoldaşlar; partı ıçındekı göruş ayrılıklarının ilkesel goruş ayrılıkları olduğunu; partı ıçınde ikı çizgı olduğunu; bu goruş ayrılıkları uzerıne devrimcı kitlelerın bilgilendırılmesının görev olduğunu savundular.

Parti ikıncı Konferansına hazırlık aşamasında YD'dakı tum uyelerının katıldıgı hazırlık Konferansında YD'daki yoldaşlar bu konuda şu kararı oy bırlıgı ıle aldılar: (Bu karara ve buna benzer kararlara oy kullananlardan %15 ı bugun bu kararları savunmamaktadır. Bunlar bizım doneklerımizdır! Bugun MK Hızıbının YD uzantılığı ve temsilcılıgı gorevını de bu donekler yapmaktadır.)

12 No lu karar:

Partımız ıdeolojik planda açık ve kamuoyu onunde tartışmayı savunmaktadır.
Ancak uygulamada bununla çelişmelı uygulamalar vardır.
Mesela tartıştıgımız konularda kıtleye karşı partı içınde sankı sorun yokmuş gibı tavır takınılmaktadır. Bu açık ıdeolojik mucadele talebı ıle çelışen bır tavırdır.
Önemlı ıdeolojık-sıyasi konularda partı ıçındekı tartışmayı kıtleye ulaştırmak ılkesel bır sorundur.
Somut durum adına bu ılke çiğnenmemelıdır.
Bugun sıyası mucadele yeterınce yetkın kadroya sahip olmadıgımız bır gerçektır. Bu kıtle onunde tartışmada sorun yaratacaktır. Ayrıca bugüne dek kıtleyı yanlış eğittıgımızden, surekli olarak parti içinde her şey iyi gidiyor şeklınde bır bilinç taşıdıgımızdan, içimizde var olan tartışmadan kıtleyı haberdar etmedıgımızden, değisık goruşlerin varlıgının belirtılmesı ve tartışma kitle içınde karışıklık da yaratabılecektir.
Butun bu sakıncalar göze alınmalıdır.
Uzun surede bugunku kotu durumu aşmanın başka yolu yoktur.

Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, TKP/ML'in II. Konferansın bu kararı, karar tasarısı olarak sundular. Bu karar tasarısı TKP/ML IKİNCİ KONFERANSI TARAFINDAN RED EDİLDİ! GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖRGÜTLÜ OLMAYAN KİTLEYE DUYURULMAMASI; TARTIŞMANIN YALNIZCA EN İLERİ ÖRGÜTLÜ SEMPATİZANLAR İÇİNDE YÜRÜTÜLMESİ KARARI ALINDI!

İşte II. Konferansın seçtiği MK'nın "Partinin durumu hakkında kitleyi bilgilendirmek" konusunda gerçek düşüncesi budur. İki çizginin çok açık bir biçimde ortaya çıktığı şartlarda; çizgilerden birinin "Troçkist revizyonist kırması" olarak değerlendirdiği şartlarda bile, görüş ayrılıkları üzerine yalnızca kitlenin en ileri örgütlü kesimini bilgilendirmek! Diğerlerine ise "her şey iyidir" "taş gibiyiz" ninnileri söylemek! Kitleyi, kitle önünde yürütülecek açık ideolojik mücadele ile eğitmek değil, ajitasyonla uyutmak!

Bugün MK'nin yurtdışı uzantıları, görüş ayrılıkları üzerine, kitleye bilgi vermek zorunda kaldıkları için bilgi veriyorlar; yoksa bunu doğru buldukları için değil!

MK HİZİBİNİN YÖNTEMİ, İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARINI GİZLEYEBİLDİĞİ SÜRECE KİTLEDEN GİZLEMEK; BULANIK SUDA BALIK AVLAMAK; KİTLEYİ AJİTASYON TEMELİNDE UYUTMAK YÖNTEMİDİR!

ML'IN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARI KONUSUNDA İZLENMESİNİ TALEP ETTİĞİ YÖNTEM, MK HİZİBİNİN YÖNTEMİ İLE TABAN TABANA ZITTIR! ML İLKESEL KONULARDAKİ TARTIŞMANIN AÇIK YÜRÜTÜLMESİNİ; KİTLELER İÇİNDE VE ÖNÜNDE YÜRÜTÜLMESİNİ TALEP EDER!

MK HİZİBİ BU YÖNTEMİ BUGÜN DE KULLANMAKTADIR! BUGÜN DE KENDİ İÇİNDE VAR OLAN GÖRÜŞ AYRILIKLARINI KİTLELERDEN GİZLEMEKTEDİR! DIŞA KARŞI YEKPARE BİR BÜTÜNMÜŞ İZLEMİNİ VERMEKTEDİR! BU İZLENİM YANILTICIDIR! BUGÜN, YD'NİN ML ÇİZGİSİNE KARŞI İLKESİZ BİR BİRLİK KURMUŞ OLANLARIN KENDİ İÇLERİNDE DE İLKESEL KONULARDA GÖRÜŞ AYRILIKLARI VARDIR! VE BU AYRILIKLAR ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDEKİ YENİ PARÇALANMALARIN TOHUMLARINI İÇİNDE BARINDIRMAKTADIR!

MK Hizibi, partinin bugünkü somut gücü, var olan sorunları vb. konularda da kitleye gerçek bilgileri vermemekte, tüm oportünist grupların yaptığı gibi "merkezi bir biz kaldık" "en güçlü biziz" vb. ajitasyonları yapmaktadır. Bunlar "özel sayı"da; II. Konferans hakkında yapılan "Konferans hazırlıksız yapıldı" "Konferansa katılanlar siyası olarak geri idiler" vb. şeklindeki gerçek durumu ortaya koyan tespitlerin "partiye saldırı" olduğunu iddia ediyorlar. Bunlara göre gerçekleri ortaya koymak "partiye saldırıdır". Partiye saldırmamak için kitleye yalan söylemek gerçeklidir! İşte bugün II. MK'nin yaptığı budur. Ama hepimizin bildiği gibi "Yalancının mum yatsıya kadar yanar! Zaten etrafına ışık vermeyen, cılız tasfiyeci MK Hizibinin mumunun mümkün olan en kısa zamanda sönmesi; bu hizibin partiye verdiği ağır zararın mümkün olan en kısa yoldan ve en kısa zamanda engellenmesi için bütün Marksist-Leninistler ellerinden geleni yapmalıdır. Biz Bolşevikler olarak bu konuda MK'nin gerçek yüzünü teşhir ederek görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz, çalışacağız.

DİSİPLİN İHLALİ MASALI! YA DA II. MK NEYİN ÜSTÜNÜ ÖRTMEYE ÇALIŞIYOR?

Tasfiyeci MK hizibinin YD uzantıları bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların birçok kere "disiplini ağır bir şekilde ihlal ettiği"ni iddia ediyor. Bu konuda onlar şunu söylüyorlar:

> YD çizgisinin savunucuları, bu dönem içinde kendi görüşlerini 1. K. ile onaylanan P. çizgisinin yerine birçok kez geçirerek disiplini ağır bir şekilde ihlal ettiler. Onlar şimdi bunu örtebilmek için (çünkü bugünkü hizipçiliklerinin tarihi kökü bu disiplinsizlikdedir), II. K.a sığınmaya çalışıyorlar:
>
> "..BK'nin eski hatalarının tutarlı bir özeleştirisini yapmadığı söylenmektedir. ..BK Partinin en yüksek organına yazılı rapor vermiş, ken

dısıne getırılen tum eleştırılere tek tek yazılı tavır takınmıştır. Konferansta sozlu olarak da bilgi verılmış, sorulan sorular cevaplandırılmıştır. ..BK Konferanstan, eger K. disiplın ıhlali yapıldığı gorüşundeyse cezalandırılmasını talep etmiştir! Partinın en yüksek organı olan Konferans boyle bir karar almaya gerek gormemıştir." ("B"IKK/2 s.9)

II.K.nın neden ..BK'nı ve MK'ni cezalandırmadığını ilerde açıklayacağız. Burada şunu belırtelimkı, II.K. YD çızgısinin savunucularının Partı dısiplınını çiğnediğini ve samımı bir özeleştırı yapmaya da yanaşmadığını kendi yuzlerine belırtmıştır. Konferansta ortaya konan dısiplin ıhlalleri şunlardır:

* Partımız 5 temel belgesınde Mao Zedung'u ML'ın beş klasiğinden bırısı olarak değerlendırmektedır. Bu anlayış 1.K.da kabul edılen Parti tuzugunun amaçlar bolumunde de şoyle ıfade edılmiştir: "Proletaryanın buyuk onder ve öğretmenleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un oğretilerinı; revızyonıst, modern-revızyonist, Troçkist ve her turden oportunist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular. (TKP/ML Tuzuğu; 1. Bolum (c) şıkkı)
Bu konu bu kadar açıkken, YD çizgısinın maddi ureticısı olan ..BK, AMLP ile 1978 yazında yapılan ortak açıklamada Mao Zedung'u ML'ın klasıklerı arasından çıkartmış, MK'nı de buna ortak etmiştir.

* 1979 yazında yapılan El Salar gençlik kampında, oportunıst siyasetler Mao Zedung'a ve onun şahsında ML'e azgınca saldırırken Mao Zedung savunulmamıştır. Bu kampda P adına yayınlanan bildiriler MK tarafından da aynen yayınlanmış, MK de disiplını çiğnemiştır.

* Stalin'ın 100. doğum yılını anma amacıyla AMLP, GDS ve WBK ile yapılan ortak toplantıda, kardeş partıler tarafından Mao Zedung partı çıçizgımizle çatışan bır dizı noktada eleştirılip Mao Zedung'u savunma konusunda orta yolcu bır tavır takınılırken, ..BK butun bunlara sessız kalarak onaylamıştır.

* ..GK'unda 57/60 Moskova deklerasyon ve bıldirgeleri, keyfi bır şekılde modern-revizyonist belgeler olarak ılan edılmiş, yayın organında da bu degerlendırme olduğu gibı yayınlanmıştır.

* ..Yayın organında Iran devrımının onderligi feodaller olarak gosterılmeye çalışılmış, bu yonde ıntiba yaratmıştır.

* Oportunıstlere karşı Mao Zedung doğru durust savunulmamış; mesela Stalın'ı anma toplantısıyla ilgılı BK'na karşı çıkartılan bıldırilerde, aramızdakı temel ayrılık konularından bırısi olan Mao Zedung degerlendırılmesı meselesi konmamıştır.

Bunlar butun dunya kamuoyu onunde yapılan dısıplin ıhlallerıdir. Bunların dışında daha bır dızi ufak çaplı dısıplın ıhlallerının olduğu da bugun görulmektedır.

Goruldugu gıbı bu konuda esas eleştırı bizım Mao Zedung'u ML'ın beş klasığından bırı olarak -partı çızgisı gereğı- savunmadığımız noktasında yoğunlaşmaktadır. Bu konuda once genel kuralları koyalım:
* Parti çizgisi, Partının en yüksek organı olan seçılmış delegelerle yapılan Konferans veya Kongrelerde tespit edılir.
MK, Konferans veya Kongrelerde tespıt edılen çızgıyi hayata geçırmeye çalışır. Tum partı uyeleri de MK'nin onderlığınde bunu yaparlar.
* Konferansın karar almadığı herhangı bır konuda karar alma yetkısı -Konferansın çızdığı sınırlar çerçevesınde- MK'ne aittır.
* Konferansın aldığı kararlarda bellı muğlaklıklar varsa, bunların uygulanmasında yine bu muğlaklıkları ortadan kaldırma gorevıne sahiptir.
* Parti uyeleri, karar olmayan, ya da muğlak yoruma açık olan siyasi konu -

larda açık berrak kararlar alınana dek , kendi görüşlerini -bunun kendi görüşü olduğunu belirterek- savunmak durumundadırlar. Bu da Marksist-Leninist işleyiş için normal bir durumdur.
X Marksist-Leninistler bunun ötesinde, pratik uygulamaya yönelik kararlarla teorik tartışmayı da bir ve aynı olarak görmezler. "Disiplin ihlali" Marksist-Leninistler açısından, alınan uygulama ile ilgili kararların çiğnenmesi; partinin eylem birliğinin parçalanmasıdır. Teorik konulardaki tartışmayı Marksist-leninistleri "disiplin ihlali" olarak nitelendirmezler.
X Parti içinde ideolojik ayrılıklar, ilkesel ayrılıklar konusunda Marksist-Leninistlerin tavrı, bu gibi ayrılıkların kamuoyu önünde ortaya konması, ki kitleler önünde ve içinde tartışılmasıdır.

Bunlar tüm Marksist-Leninist partilerin işleyiş için geçerli olan genel kurallardır.
Şimdi bir de Mao Zedung konusunda parti çizgisinin ne olduğuna somut olarak bakalım:

x Parti çizgisinin temel unsurlarından olan İbrahim Kaypakkaya'nın 5 "Temel belge"sinde, Marksizm-Leninizmin klasikleri sorunu tartışılmamaktadır. İbrahim Kaypakkaya, Marksist-leninist olmanın kıstasları nelerdir; bu kıstaslara uyanlar kimlerdir şeklinde sorular üzerine tartışmamakta, bu sorulara cevap vermemektedir. Ancak, 5 Temel belgede Mao Zedung Marks, Engels, Lenin, Stalin ile aynı düzeyde ele alınmaktadır. Bu anlamda "5 Temel Belge"de, Mar Marksizm-Leninizmin klasiği olmanın kıstasları nedir sorusuna cevap verilmeden, Mao Zedung Marks, Engels, Lenin, Stalin ile birlikte Marksizm-leninizmin "ustası" olarak adlandırılmaktadır.

x Partimizin çizgisini gözden geçiren Şubat 1978 1. Konferansı da Marksizm-Leninizmin klasikleri nedir? Klasikliğin kıstasları nedir? sorununu derinlemesine tartışmamış; bu sorunu bütünü ile çözmemiştir. Çözmemek bir yana beş temel belgede olduğundan daha muğlak bir hale getirmiştir.
Şöyle ki; bu konuda 1. Konferansta birbiri ile çelişen birbirini dıştalayan birden fazla karar alınmıştır:

a) 1. Konferansta kabul edilen parti tüzüğünün amaçlar bölümünde "(TKP/ML) Proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri olan Marks-Engels-Lenin-Stalin-Mao Zedung'un öğretilerini, revizyonist troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular" (TKP/ML Tüzüğü 1/c) denmektedir. Yani Mao Zedung, Marks, Engels, Lenin, Stalin ile aynı düzeyde ele alınmaktadır.
- MK hizibinin YD uzantıları bize saldırmak için çıkardıkları özel sayıda , işte 1. Konferanstan yalnızca bu alıntıyı yaparak "mesele bu kadar açıkken" ... diyorlar. Bunun adı siyasi sahtekarlıktır. Çünkü kendileri de gayet iyi bilirler ki, 1. Konferansın bu konuda aldığı tek karar bu değildir. Bunun dışında iki karar daha vardır. Şimdi bir de onlara bakalım:

b) 1. Konferansta, "Mao Zedung düşüncesi" kavramı üzerine tartışıldığı bölümde alınan kararda; şunlar söylenmektedir:

> "1/ İşçi sınıfı bilimi için, değişen çağın niteliğini özümleyip kuramsallaştıran ustaların adı kullanılmalıdır. Marks kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin, Lenin ise emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini özümleyip devrimci teoriyi kurmuşlardır. Engels, Stalin, Dimitrov, Enver Hoca, Mao Zedung büyük ustalar olmakla birlikte, teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamışlardır. Çünkü değişik çağda yaşamamışlardır." (Komünist sayı 1 s. 17/18)

Burada da görüldüğü gibi; Marks ve Lenin bir düzeyde; Engels, Stalin, Dimitrof, Enver Hoca ve Mao Zedung bir arada, ayrı bir düzeyde ele alınmaktadır.

c) Yine aynı konu tartışılırken verilen;

"d) Fakat ayrıca Mao Zedung'u Engels ve Stalin ile birlikte beş büyük usta arasında görmek doğrudur" (1. Konferans Tutanakları s. 29) şeklindeki önerge 1. Konferansın çoğunluğu tarafından red edilmiştir. Yani birinci Konferans bu kararda (ama yalnızca bu kararda!) bu kadar açık! olarak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un aynı düzeyde ele alınmasını red etmiştir.

Görüldüğü gibi 1. Konferans bu konuda birbiri ile çelişen kararlar almıştır muğlaktır! Böyle bir muğlaklık durumunda tüm kadroların bu kararları -açık bir karar alınana kadar- kendi yorumları ile savunacağı; ya da MK'nın yorumuna göre savunacağı ortadadır.

1 Konferans sonrasında gelişmeler nasıl olmuştur?

Tasfiyeci MK hizibinin YD uzantılarına göre "..BK, AMLP ile 1978 yazında yapılan Ortak açıklamada Mao'yu klasikler arasından çıkarmış, MK'ni de -zavallı MK!- buna ortak etmiş!

Bu konuda gerçek durum nedir? Birincisi, AMLP MK ile yapılan ortak açıklama, ..BK adına değil; MK adına yapılmıştır. MK içinden uluslararası ilişkilerle görevlendirilen yoldaş ile AMLP MK'nin görevlendirdiği yoldaşlar tarafından ortaklaşa hazırlanmış; TKP/ML 1. MK 4. toplantısına taslak olarak sunulmuş ve MK'nın onayı ile ortak açıklama olarak çıkmıştır. İkincisi bu ortak açıklama Türkiye'de LE-YA Yayınevi tarafından Parti Özeleştiri ve tutuğu gibi belgelerle birlikte, 1978 sonu - 1979 başında legal olarak basılmış ve dağıtılmıştır. 1979 sonuna dek parti içinden bu ortak açıklamaya hiç bir eleştiri gelmemiştir.

Bu ortak açıklamada Marksizm-Leninizmin klasikleri ve Mao Zedung hakkında şunlar söylenmektedir:

> "Marksist-Leninist Klasikleri daha iyi ve derinlemesine inceleyelim, kavrayalım:
>
> Partilerimiz, özellikle içinde bulunduğumuz durumda, Marksist-Leninist klasikleri, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz eserlerini -ikincil elden değil- orijinallerinden incelemeyi, öğrenmeyi, kavramayı önemli gördüklerini bir kez daha belirtirler. Marksist-Leninist'ler özellikle Stalin yoldaşın büyük eserini, her türlü oportünist ve revizyonist saldırı ve çarpıtmaya karşı savunmalıdır.
>
> Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesi için
>
> Marksist-leninist klasiklerin eserlerini incelemenin yanında, buna bağlı olarak, Mao Zedung yoldaşa karşı da açık ve ilkeli bir tavır takınmak gereklidir. Bu konuda TKP (M-L) ve AMLP şu tespitlerde birleşmektedir:
>
> 1. Yoldaş Mao Zedung, Çin'de demokratik devrimin zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bulunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda Marksizm-Leninizm'e de önemli katkılarda bulunmuş, komünizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiştir. Mao Zedung'un bu Marksist Leninist mirasını korumak ve savunmak tüm Marksist-Leninistlerin görevidir. Tüm Marksist-Leninistler, Mao Zedung'un özellikle sömürge, yarı sömürge,ülkelerde devrim meselesi konusunda, yeni demokratik devrim konusunda, halk savaşı teorisi konusunda Marksizm-Leninizm'e yaptığı katkıları değerlendirip savunacaktır. Bu özellikle, Mao Zedung'un adını kullanarak, onun öğretileri adına, onun öğretilerin yüzsüzce tersine çeviren revizyonistlere karşı önemlidir.
>
> Partilerimiz, bunu yaparken, çağımızın artık emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olmadığını, yeni bir çağ olduğunu, "Mao Zedung düşüncesi"nin bu yeni çağın Marksizmi-leninizmi olduğunu savunan görüşlere de karşı çıkar. Partilerimiz Mao Zedung'un adını sahtekarca kullanarak, Mao Zedung'un yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrimler için geliştirdiği, yeni demokratik devrim ve halk savaşı tezlerini, mekanik

olarak tüm ülkelere uygulama ve hatta proleter dünya devrimi sürecine uygulama şeklindeki anlayışları reddeder. Leninizmin artık eskidiğini savunan, Leninizme saldırı niteliği taşıyan görüşlerdir.

TKP/ML ve AMLP, Mao Zedung yoldaşın, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede de önemli bir rol oynadığı; daha sonra Büyük Proleter Kültür Devriminin en önünde, gerek Çin'de ve gerekse dünyada revizyonizme ağır darbeler indirdiği görüşündedir. Mao Zedung adını duyan Kruşçev, tipi modern revizyonistler, bugün hala işte bu yüzden sinir krizleri geçirmektedir.

2. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyo - nist hataların "Mao Zedung'un ölümünden sonra" ortaya çıktığı şeklindeki tum görüşler de yanlıştır. Bu anlayış, sorunun derinliğini kavramayan, olaya yüzeysel yaklaşan bir anlayıştır, red edilmelidir. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist sapmalar, uzun bir süreden beri vardır. Ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komunist Partisi'nin çizgisinde revizyonist hatalar tespit etmek mum - kündür; bazı revizyonist görüşler için temel Mao Zedung yoldaşın bazı görüşlerinde de mevcuttur. Bu sebeplerden, yoldaş Mao Zedung'un Çin Komunist Partisi'nin revizyonist hatalarında belli bir sorumluluğu söz konusudur.

Bütün bu olgular, görüşümüze göre, hiç kimseye gayri ciddi ve sorumsuz bir tavırla, tek yanlı olarak ve demagojik bir biçimde, Mao Zedung yoldaşın hatalarını alt alta sıralayıp, ardından onun hakkında olumsuz bir değerlendirme yapma hakkını vermez. Böyle ilkesiz ve burjuva gazeteciliğinin metodlarını kullanarak yapılan bir "eleştiri !" yalnızca tarihi gerçekleri ters yüz etmekle kalmamakta; aynı zamanda "Mao Ze - dung Duşüncesi" adlı demagojik bayrak altında, Mao Zedung yoldaşın devrimci özünü yok eden revizyonistlere hizmet etmektedir. Görüşümüze göre, bugün Mao Zedung yoldaş karşısına "savcı" pozunda dıkılenlerin; dun en katıksız "Mao Zedung Duşuncesi taraftarları" olması, dün bunların Mao Zedung'u tanrılaştıranların başında gelenler olması, tesaduf değildir. Her iki halde de, bunların tavrını belirleyen ilkesizliktir, oportunizmdir.

3. Görüşümüze göre, Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine, çok yönlü, bilimsel bir değerlendirmesi, dunya Marksist Leninist hareketinin önünde duran önemli bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde, karşımızda önemli engeller vardır. Öncelikle, Mao Zedung'un hayatının son dönemi üzerine döküman yok denecek kadar azdır Var olan dökümanlar, tek tek cumleler şeklindedir. Çoğunun gerçekten Mao Zedung'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmemektedir. Bu durum, bugün için Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkansız kılmaktadır. Partilerimiz bunun bilincinde olarak, Mao Zedung hakkındaki genel değerlendirme için, ellerinden gelen katkıyı, imkanları ölçüsünde gerçekleştirecektir. "
(AMLP-TKP/ML Ortak Açıklaması, Le-Ya Yayınevi,s.92-94)

Görüldüğü gibi, parti 1.Konferansında muğlak olan Mao Zedung ve Marksizm Leninizmin klasikleri sorunu, bu ortak açıklamada , 1.MK'nın bu belgesinde muğlaklıktan kurtarılmakta; ve açık, berrak bir tavır takınılmaktadır.

Bu belge yayınlandığı andan itibaren, partinin resmi görüşüdür; parti çizgisinin bir parçasıdır. Bu görüşleri savunmak tum parti organlarının ve uyelerinin görevidir.

İşte şimdi Bolşevik saflarda olan arkadaşlar, partinin bu resmi görüşlerini savundukları için "parti çizgisini ihlal etmek; "ağır disiplin ihlali" suçu işlemekle suçlanıyorlar. Mantıksızlığın ve ilkesizliğin bu kadarı az görulur.

Daha sonraki gelişme içinde, 1979 sonu/1980 başında; yani bu belge kamuya yayınlandıktan bir yıl sonra ; MK nin çoğunluğu yeniden Mao Zedung'u

"Marksizm-Leninizmin kl**iği" olarak savunmaya başlamış; 1.MK, 8.toplantısın_ da bu yönde karar almıştı.
Bu karar alınana dek, partinin resmi görüşü, yukarda anlattığımız gibi;bel gelerle ortaya koyduğumuz gibi ortak açıklamadaki görüştür.
Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, MK. 8.toplantısı kararları eline geçtiği andan itibaren ; bu kararları yanlış bulmasına rağmen, bu kararları uygulamış; ama bu kararlara karşı da parti içinde ideolojik mücadele yürütmuş tur.
Bize disiplin ihlali ile ilgili olarak getirilen tüm suçlamalar-istisnasız MK,8.toplantısı öncesi döneme ait olan suçlamalardır. Bu suçlamalar ayakları havada suçlamalardır. MK, 8.toplantısı öncesinde Mao Zedung'u klasik olarak savunmamak, "disiplin ihlali" değil; partinin tüm üyelere yüklediği görevdir.
Bu sorunun işleyişle ilgili yanıdır. Sorunun muhteva ile ilgili yanına gelince bizim bu konudaki görüşlerimiz berraktır. Bugün Bolşevik saflarda o-lan yoldaşlar bu konudaki görüşlerini 2.Konferansın hazırlık aşamasında şöy-lece ortaya koymuşlardı:

" <u>25 No'lu Karar</u>

Marksizm-Leninzmin klasikleri;
-Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulunan
-Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden ilkesel hatalar yapmayan ve yap tıkları hataları özeleştiri ile aşan
-Dünya Marksist-Leninist hareketine önderlik eden
Komünist önderlerdir.
Marks, Engels, Lenin- Stalin Marksizm-Leninizmin klasikleridir.

Mao Zedung, Çin'de Demokratik Halk Devrimine önderlik eden, bu devrim içinde Halk Savaşı teorisini geliştiren sömürge ve yarı-sömürge ülke - ler için Lenin ve Stalin'in tezlerini Çin somutunda uygulayan ve geliş-tiren bu anlamda Marksizm-Leninizme katkıları olan büyük bir Marksist-Leninisttir. Ancak Mao Zedung, Marks-Engels-Lenin-Stalin'in tersine,ö-zellikle sosyalizme geçiş döneminde ilkesel hatalar da yapmış, bunların özeleştirisini yapmamıştır. Ayrıca o, dünya Marksist-Leninist hareketi-ne de yeterli bir önderlik yapmamıştır. Mao Zedung Marks-Engels-Lenin-Stalin ile aynı düzeyde ele alınmamalıdır. Mao Zedung, Marksizm-Leni - nizmin bir klasiği değildir.
Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasikleri içinde ele alınması,dünya komünist hareketine zarar vermiştir ve vermektedir.
Şöyle ki; Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasikleri içinde ele alın-ması, önce Mao Zedung'un Marksizm-Leninizden sapma teşkil eden görüşle-rinin olmadığı şeklinde bir anlayışa ve hatta bu yanlışların giderek " "Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme katkısı" olarak savunulmasına yol aça bilmektedir.
Bunun dışında onun Marksist-Leninist bir klasik olarak ele alınması; Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelenin sorunlarının "Büyük Po-lemik" içinde çözulmuş olduğu düşüncesini de yayabilmektedir.
Marksizm-Leninizmin klasikleri ile ilgili bir başka sorun, Marksizm-Le-ninizmin klasik eserleridir. Bunlar yalnızca Marksizm-Leninizmin klasik lerinin (Marks-Engels-Lenin-Stalin) eserleri değil; diğer Marksist-Le-ninistlerin de dünya komünist hareketinin dayanabileceği, içinde ilke - sel hatalar olmayan eserlerdir. Mesela Komintern'in bir dizi temel bel-gesi, Marksizm-Leninizm'in klasik eserleri arasında sayılabilir.

(Bu görüşlere, şimdi MK hizibinin YD temsilciliğini üstlenen "uyanık" %15 dönek de katılmıştı ! Şimdi bu konularda ne düşündükleri bizim için merak ko-nusudur. Umarız, bunlar da 1.MK içindeki çok tutarlı Mao Zedung savunucuları-nın MK. 8.toplantısından sonra yaptığı gibi; AMLP ile ortak açıklamayı "künde ye getirildikleri" için imzaladıklarını anlatmazlar !)
Bu görüşler bugün Bolşevik saflarda yer alan yoldaşlar tarafından 2.Konfe

ransta da savunulmuş; bu metin karar tasarısı olarak 2.Konferansa sunulmuştu. Ancak 2.Konferansın çoğunluğu bu tasarıyı red etmişti. Marksist-Leninist klasik olma konusunda "ilkesel hata yapmama, ya da yaptığı hatayı özeleştiri ile aşma " kıstasını red etmişti. 2.Konferansın aldığı bu karar hala gerekçeleri ile kitleye açıklanmış değildir ! Bu da sorunun muhteva ile ilgili bölümüdür.
MK hizibinin YD uzantıları işte "disiplin ihlali" masalları ile tam da bu muhtevanın üstünü örtmeye çalışmaktadırlar. Onlar neden Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasiği olduğunu kitlelere kavratmaya çalışacak yerde; " "disiplin ihlali" "parti çizgimiz çiğnendi" masalları okumayı tercih etmektedirler. Onlar "disiplin ihlali" suçlamasını ispatlamak için de 1.Konferansta var olan muğlaklıkların üzerini örtmekte ; siyasi sahtekarlık yapmaktadırlar.
Bu konuda da savundukları öz (Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasiği olduğu-ilkesel hata yapmamanın klasikliğin kıstasları içinde ele alınmaması gerektiği) revizyonisttir; kullandıkları yöntemler revizyonisttir.

MK' NİN YD'DEKİ UZANTILARI NEYİ SAVUNUYOR?
BOLŞEVİK PARTİSİ Mİ/ HIZIPLER KONFEDERASYONU MU?

Bizim 2.Konferans tarafından hakkımızda idari tedbir alınmaması kararına dayanmamız MK hizibini çok kızdırıyor. Çünkü bu konu onların anti Marksist parti ve parti içi mücadele anlayışlarının yanında fırsatçı burjuva tavırlarını da çok iyi ortaya koymaktadır.
MK hizibinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında
a) Bizim izlediğimiz çizginin "troçkist-revizyonist kırması " bir çizgi olduğunu 2.Konferansta tespit ve bu çizginin mahkum edildiğini
b) Bizim parti suçu teşkil eden "ağır disiplin ihlallerini tüm dünya kamuoyu önünde " yaptığımızı ve tutarlı bir özeleştiri yapmadığımızı
c) Hatta bu ağır disiplin ihlallerimizin "siyasi bakımdan nisbeten daha uyanık işçiler ve köylüler" tarafından red edildiğini
d) Ama bütün bunlara rağmen (biz talep etmemize rağmen !!!) idari tedbir alınmadığını belirtiyor .
Ve bunu Marksist-Leninist tavır olarak savunuyor.
Burda arkadaşların savunduğu teori, partinin içindeki oportunist-bizim durumumuzda troçkist-revizyonist öğelerin ideolojik mücadele ile yenilebileceği teorisidir.
Bu konuda Stalin, "Leninizmin İlkeleri"nde şunları belirtiyor .

"İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportunist öğelerin yenilebileceğini, parti çerçevesi içinde bu öğelerin üstesinden gelinebileceğini savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir."Bu teori partinin oportunizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur, proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelede başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder."
(Leninizmin İlkeleri, s.97 ,Sol Yayınları)

MK nin YD uzantıları "ideolojik mücadelenin önüne idari tedbiri geçirmemek" için herhangi bir idari veya cezai tedbir alınmadığını utanmazca iddia ediyorlar. Bunu söyleyenler yukarda da anlattığımız gibi, idari tedbirlerle ideolojik tartışmayı kitlelere ulaştırmayanlardır ; bunu söyleyenler bize karşı yürüttükleri "yiğit" parti savunucusu! -gerçekte parti yıkıcısı mücadelede- bugün "revizyonist troçkist"diye adlandırdıkları belgelere imza atanlardır; bunu savunanlar YD'nin görüşleri uzun süredir yazılı, belgeli ellerinde olmasına rağmen, bu görüşlere 1980 başlarına kadar bir tek eleştiri getirmeyenler; ondan sonraki dönemde de eleştirilerini "işleyiş" konularına yoğunlaştıranlar; siyasi tartışmadan köşe bucak kaçanlardır! Bunu söyleyenler, "siyasi mücadelelerini" "atıldılar" "para yediler" "çağrıldılar, gitmediler" vb. burjuva dedikoduları üstüne inşa edenlerdir!
Hayır! Bu gerekçe sahte bir gerekçedir. 2.MK nın "önce ideolojik mücadele sonra idari tedbir" şeklinde bir anlayışı yoktur. Onlar için sorun Marksist-

Leninist çizginin tasfiye edilmesidir. Bunun için her şey mubahdır. 2.MK'nı seçen Konferans idari ve cezai bir tedbir almamıştır. Çunku "zamansız bir bo-lunme " istememiştir. Neden zamansız ? Neden bu karar uzerinden daha iki ay geçmeden, bölünme zamanlı hale geliyor ? MK nin YD uzantıları bu konuda ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtsınlar güneşin ustünu balçıkla ortemezler. MK hizi bi daha once de açıkladığımız gibi YD de çıkan çapulcu hızıbe mal bulmuş mağribi gibi sarılmış; bolunme için zamanın geldiğine hükmetmiştir. Çunkü YD de kitlenin onemli bir bolumu yalan, dolan ve bir suru palavra, ajitasyon teme - linde çapulcu hızıbın etkisine girmiştir. Bunda açıktır ki; bizim kitlelere uzun sure verdiğimiz yanlış "parti yanılmaz" şeklindeki bilincin de payı bu-yük olmuştur. Gerçekler bunlardır. Gerçek, daha araştırma yapmadan, 2.MK ta-rafından YD deki Parti teşkilatının dağıtılmasıdır ! Bu mudur? "idari tedbiri ideolojik mucadelenin onune geçirmemek " ?

MK hizibinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında 2.Konferansın hakkımızda idari ve cezai tedbir almamasının bir sebebi olarak da bizim parti içi muca-dele konusundaki sekter, yanlış anlayışlarımızı gösteriyor. Neymiş bu sek-ter ve yanlış anlayışlar ?

Şoyle diyorlar: "BK (bugun Bolşevik saflarda olanlar) gerek kendi bolge - sindeki organsal işleyiş içinde, gerekse parti teşkilatının tumune daha ikin ci Konferanstan bir sure önce çizgi ayrılıklarının orgutsel ayrılığı gunde-me getireceğini duyurmuştu."(s.4)

Evet! biz bunu daha önce söylemiştik. Demiştik ki; bir Komunist Partisi içinde iki çizgi ayrılığı uzun sureçte kaçınılmaz olarak ayrılığı beraberin de getirir. Bir ayrılığı engellemenin, ya da engellenemezse en az zararla at-latmanın yolu, görüş ayrılıkları uzerine açık tartışma yurutmektir ! Bu soyle diklerimizin neresi sekterdir? Neresi yanlıştır? Bu soylediklerimiz Lenin'in, Stalin'in Bolşevik Parti oğretisinin temel taşlarıdır.

Aslında bu görüşlerimizi eleştirenler, bir Komunist Partisi içinde iki ay-rı çizginin, proletaryanın ve burjuvazinin çizgisinin uzun sure yan yana yaşayabileceğini savunanlar; Marksist-Leninist parti öğretisi yerine, hizip - ler konfederasyonu oğretisini savunmaktadırlar!

Onlar bizim niyetimizin "daha ideolojik mucadele tamamlanmadan ellerinde tuttukları gucu kaybetmemek için örgütsel ayrılığı gundeme getirmek, mucadele yı orgutsel alana çekmek olduğunu" iddia ediyorlar.(s.4)

Bu da kuyruklu bir yalandır. Biz,2.Konferansın aldığı kararların çok buyuk çoğunluğunu anti Marksist-Leninist kararlar olarak değerlendirmemize rağmen - (bunu bizzat Konferansın içinde hemen her noktada yazılı olarak ortaya koyduk herhangi bir orgütsel tasfiye işlemine girilmediği; ve en azından karar alı - nan çerçeve içinde de olsa tartışmanın engellenmediği şartlarda orgutsel ay-rılığı gundeme getirmeyeceğimizi bildirdik. Bu şartların olmaması halinde ör gutsel ayrılığı gündeme getireceğimizi gayet açık bir biçimde ortaya koyduk. Bu tavır doğru Marksist-Leninist bir tavır idi. Bu tavırı alırken en önemli gerekçemiz; goruşlerimizin parti içi ve çevresinde bizim belgelerimiz uzerin-den tanınmaması idi. Bizim orijinal belgelerimizin çok önemli bir bölumu Par-tililerin eline geçmemişti. Partililerin ve sempatizanların onemli bir bolumu bizim yazılarımız tanımadan , çizgimizin revizyonist-troçkist kırması bir çiz gi olduğu şeklinde eğitilmişti.

Biz orgutsel ayrılığı, YD da ortaya çıkan çapulcu hizibin desteklendiği; ve YD deki BK'nin ve ona bağlı teşkilatın dağıtıldığı noktada, orgutsel tas-fiyenen başladığı noktada gundeme getirdik. Böyle bir durumda orgutsel ayrılı-ğı gündeme getirmemek; parti içinde iki çizgi mücadelesinin ideolojik alan-da sınıf mucadelesi olduğunu kavramamak ve proletaryaya ihanet olurdu.

NEYE DAYANMALI ?
GERÇEKLERE Mİ/ PALAVRAYA MI?

MK hizibinin YD uzantıları, YD de ortaya çıkan çapulcu hizibin "şanlı, canlı ve de heyecanlı ayaklanma" sında kullandığı iddialara sarılarak, bunla

rı resmi"leştiriyor. Bizler bu konudaki tavrımızı "hızibın ıddıaları üzerine" başlıklı yazımızda ortaya koymuştuk. (Bkz. sayı:1,s.79/83)

Bunun için burada yalnızca gerçekten bizim arkadaşlarımız tarafından - kitle önünde değil- ama çalışılan organlarda-söylenmış olan bazı şeyler üzerinde duracağız. Hizipçilerın hastalıklı beyınlerının urunlerı olan inciler uzerinde durmayacağız.

"Konferans hazırlıksız yapıldı" tespiti MK hızıbine göre, Konferansın gözden duşurulmesidır. Partiye saldırıdır.

Gerçekte ise bu tespıt gerçek durumu yansıtan bir tespıttır! Konferansın siyasal hazırlığı o kadar ortada olan bir gerçektir ki; Konferans , kararlarının büyük çoğunluğunu hazırlanmış karar taslakları ile almamıştır. Kararları bizzat gerekçeleri ile Konferanstan geçmemiştir. Birçok kararın gerekçesı "istim arkadan gelir" usulu MK tarafından formüle edilecektir ! İşte bu yuzden 5 ay olmasına rağmen, hala merakla Konferans kararlarını ve gerekçelerını bekliyoruz!

Öyle bir siyasi hazırlıktır ki; gundemle ilgili olan YD yazılarının bır bölumunden -bırakalım partinin tumünu- delegelerin haberı yoktur !

Gündem maddesı olan MK nin raporu, delegelerin çok buyuk bolumu tarafından -partıyi bir kenara bırakalım- okunmamıştır !

Örgutsel hazırlığa gelınce: Onun da tam bır kaos olduğunu bızzat Konferansa katılanlar -ve bu arada delege olarak seçilip de katılamayanlar !! iyi bılir!

Buna rağmen, şimdı çıkıp "Konferans hazırlıksız yapıldı" tespitını " "partiye saldırı' diye değerlendırmek, tarifsiz bir hafiflıktır.

"Konferansa katılanlar sıyasi olarak gerıydiler" tespıti MK hızibıne göre Konferansın gozden duşurulmesidir, partiye saldırıdır.

Gerçekte ıse bu tespit var olan durumu yansıtan bır tespıttır. Bu konuda Konferans tutanaklarının yayınlanması durumu ortaya koyacaktır.

"Konferansta Lin Biao'cu goruşler savunuldu" tespıtı MK hizibıne gore Konferansın gozden duşurulması ve partıye saldırıdır.

Gerçekte ıse bu var olanı yansıtan bir tespittir. Bır ABK(alt bolge komitesi)nin temsilcileri Lin Biaocu goruşlerı Konferansta açıkça savunmuşlardır. Bunların Konferans öncesi yazdığı yazı da ortadadır.

Bu kadar yeter ! Bu ornekler sorunu butun çıplaklığı ile ortaya koymaktadır. Sorun şudur : Partinin içinde bulunduğu gerçek durumu ortaya koymak partiye saldırı mıdır? MK hizıbi bu soruya evet cevabı verıyor. Bızler bu soruya hayır cevabı veriyoruz. Biz gerçeklere, onlar palavraya dayanmaktan yanadır ! Çok sozunu ettıkleri kitleleri açıkça kandırmaktadırlar.

PARTİ ÇİZGİSİ Mİ/ MARKSİZM-LENİNİZM Mİ?

MK hızıbinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında bizim bır dızı konuda bugunku parti çizgisinin sinsi duşmanı olduğumuzu soyluyor :

Ve bu konuda şu noktaları sayıyor :

"1- Azamı Programa İlışkın olarak

YDH, Mao Zedung yoldaşın proletarya diktatorluğu altında sınıf mucadelesının surdurulmesıne ılışkin Marksızm-Leninizme katkılarını reddetmektedir. Bunu o kadar reklamanı yaptıkları "araştırma ıle gerekçelendırme" metodunu kabacaçigneyerek yapmaktadırlar. Halbukı partimiz 1972 de kurulurken, Marks,Engels, Lenın, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ve ozellıkle de Mao Zedung yoldaşın Sovyet proletaryasının tecrubesınden ders çıkartan ve Çin proletaryasının sosyalızm altında mucadelesiyle birlıkte gelışen proletarya dıktatorluğunun sorunlarına ılışkın tezlerını kendısıne temel alarak azami program anlayışını ortaya koymuştur. Mao Zedung yoldaşın sosyalızmde temel ve başlıca çelişmeler uzerıne ; bu çelışmeler temelınde yenı bır burjuvazının surekli uremesıne; yenı burjuvazının partı ve devletın göbeğınde yeşermesıne, proletarya diktatorlu-

gunun, burjuvazının ekonomik, sıyasi ve ideolojik temellerine karşı sürekli ır sınıf mucadelesının örgutlenmesi demek olduğuna ve bu mucadelenın leler ıle birlikte yurütülebıleceğine ilişkın katkıları,TKP/ML ın azami programa ilişkın görüşlerının en temel tezlerindendir, ve bugün bunları savunmak Marksizm-Leninızmı savunmak içın her zamankinden daha hayatı bır meseledır.

YDH (YD Hizibı) ,Partimızın ideolojik çızgisının oluşmasında tayin edıcı öneme sahip olan Kruşçev modern revizyonizmiyle mücadelenin mirasını reddetmektedır. Onlar şimdilik 57/60 dekletasyonlarını "modern revızyonist" ılan ettıler. Ve 63 Polemiklerını de "askıya aldılar" Genel çizgileri , Mao Zedung ve ÇKP önderliğınde yürütulen bu mucadelenin özünde modern revızyonızmden kopamadığı şeklindedir.

YDH, ıdeolojik alandaki Partı çizgısıyle uzlaşmaz zıtlığını Mao Zedung yoldaşın değerlendirilmesinde sürdurmektedır. Onun, "Mao Zedung buyuk bır Marksist-Lenınısttır ama klasik değildır " şeklındekı formulasyonu, tasfiyeci ve ınkarcı yuzunu gizleyebilmek içindir. Onlar as - lında Mao Zedung'un 1956-57 den sonra ana hattıyla revızyonist olduğu görüşundedırler, ancak partı içi mücadelede yoğun muhalefetle karşılaşınca bu mevziden sınsice bır gerı adım atarak yukardaki formülasyonda mevzılenmışlerdir.

YDH "baş duşman" sorunuuu, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanmayı imkansızlaştıracak biçimde mutlaklaştırmıştır. "3 Dunya Revizyonizmi"ni "kökten red etme" adına, emperyalistler ve onların uşakları arasındakı çelışmelerden yararlanmayı pratikte reddeden "saf proleter" görunumlu troçkizmi sıstemleştırmişlerdir. Bunun partimizın ıdeolojık çizgısıyle olan uzlaşmazlığı ortadadır.

Goruldugu gibı azamı programa ılışkin sorunlarda YDH ile partı çizgisi taban tabana zıttır. Bunu kendilerı de inkar edemezler ve edememektedirler.

2. <u>Asgari Programa İlişkin</u>:

YDH, Turkıye'nın sosyo-ekonomik yapısının (yine hiçbır araştırmaya gerek duymadan) "geri kapitalist" olduğunu soylemekte; partımızin asgarı programının temelıni oluşturan "yarı-sömurge ve yarı-feodal <u>iktisadi</u> yapı" (İbrahim Kaypakkaya, Butun Yazılar,s.61) tespıtini reddetmekte - dir. (Bunlar Partının asgari programının iktisadi ve sosyal tahlilını savunan ve geliştiren 168 sayfalık "sosyo-ekonomik yapı" araştırmasını dağıtmayarak, bu "tespit"lerine zemin hazırlamaya çalışarak, tasfiyeciliklerine bir ornek daha katmışlardır.)Sosyo-ekonomık yapı tahlili; hem Demokratık Halk Devrımine ilişkin butun stratejik konumların kaynağı - dır hem de partımızin çizgisini her türden oportunist ve revizyonist platformdan ayıran temel konulardan bıridir !

YDH revizyonizm-troçkizm kırması sosyo-ekonomik yapı tahlilinden hareketle, partının "feodalizmle genış halk yığınları arasındaki " şeklindekı baş çelışme tespitini reddetmekte ve bunun yerine "yerli gericilikle halk yığınları arasındaki çelişme bugun baş çelışmedır" tespıtini geçırmektedır. Bu tespıtı Halkın Birliği'nden Halkın Kurtuluşu'na ka - dar butün oportunist siyasetler yıllardır savunagelmışlerdır.

YDH partımizin Halkın Bırleşık Cephesı sorununa ilişkın tezını reddet - mektedır. Objektif olarak antı-emperyalıst ve antı-feodal bir yanı da olan millı burjuvazının devrımcı kanadının Halkın Birleşık Cephesıne kazanılması YDH ne gore taktık bir sorundur ve amaç, eğer mumkunse bu sınıfı cepheden uzak tutmaktır. Dolayısıyla YDH nin "temel stratejik sloganı ", ışçi-köylu diktatorluğudur. Partımizin çızgısi ıse proletarya

onderlığında Halkın Birleşik Cephesi ve bu cephenin doğal sonucu olan Demokratik Halk Diktatorluğudur.

YDH devrimin yolu olarak Halk Savaşı'nı sozde savunur gozukmekte; fakat ne idugu belirsiz "koordineli halk savaşı" "teori"ciliğiyle, şimdiden Ekim Devrimi yolunun tohumlarını ekmektedir. Turkiye'de oportunist siyasetlerin tarihi gelişmesinden çok iyi bildiğimiz gibi, devrimin yolu konusunda Marksizm-Leninizme saldırı ilk once "bilinemez"cilik kılıfıyla ortaya çıkmakta ve giderek toplu ayaklanma stratejisiyle noktalanmaktadır.

Goruldüğu gibi YDH nın revizyonizm-troçkizm kırması ideolojik ve siyasi çizgisiyle partimizin İbrahim KAYPAKKAYA tarafından ortaya konan ve bugune kadar değişmeyen asgari ve azami programına ilişkin Marksist-Leninist hattı; birbirini tumuyle dıştalayan ve tamamıyla uzlaşmaz olan iki karşıttır.

Burada YDH çizgisinin içeriği uzerinde durmuyoruz, her işçinin ve emekçinin , tum devrimcilerin net bir şekilde gormesini istediğimiz mesele YDH çizgisinin ne TKP/ML in 1972 deki İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulduğu gunku, ne de 1981 de 2.Konferansta dışe dış bir şekilde savunulan çizgiyle yakından uzaktan bir ilişkisi olmadığıdır. "
("Özel Sayı" İşçi Koylu Kurtuluşu, s.10-11)

Goruldüğu gibi MK hizibinin YD uzantıları bizim çizgimizin içeriği uzerinde durmuyorlar.
Onlar için sorun şoyledir : Parti çizgimiz eşittir Marksizm-Leninizmdir. O halde parti çizgimizle çeliştiğinin ispatlanması, bir çizginin revizyonist-troçkist olduğunu ispatlamaya yeter.
Ama Marksist-Leninistler için sorun boyle değildir. Herhangi bir partinin çizgisi -o parti Marksist-Leninist bile olsa- çizgisi Marksist-Leninist bile olsa-Marksizm-Leninizm bilimi ile eşitlenemez. Yani herhangi bir sapmanın revizyonist olduğunu vs. göstermek için, onun parti çizgisinden ayrı olduğunu gostermek yetmez, Marksizm-Leninizmden saptığını gostermek gerekir. Öyle durumlar olur ki; bizzat parti çizgisi bir çok noktada Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden goruşleri temsil edebilir. Bu durumda Marksist-Leninistlerin gorevi, parti çizgisinin bu sapmalarına karşı mücadele etmek; partinin bu sapmalarına karşı ; gerekirse parti çizgisine karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır.
Mesela bugun Arnavutluk'ta komunistlerin gorevi , parti çizgisine karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır. Eğer bizim MK hizipçilerinin kafası ile soruna yaklaşsak, AEP'nin revizyonist yoneticileri için herhangi birinin anti-Marksist-Leninist olduğunu ispatlamak kolaydır. Kim AEP çizgisini red ediyorsa anti-Marksist-Leninist'dir!
Mesela 1966 da Çin'de komunistlerin gorevi, partinin çizgisine (8.Kongrede kabul edilen çizgiye) karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktı, vs.
MK hizibi, parti çizgisi ile Marksizm-Leninizmi eşitleyerek buyuk bir siyasi sahtekarlık yapıyor.
Şimdi tek tek noktalarda kimin oz olarak haklı olduğuna bakalım :

1. Azami programa ilişkin olarak

"Mao Zedung'un proletarya diktatorluğu altında sınıf mucadelesine ilişkin katkıları" konusunda "katkıları vardır" denecek yerde, bu katkıların ne olduğu ortaya konmalıdır. Biz, bu konuda Mao Zedung'un Marksist-Leninist teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmadığını soyluyoruz. Bu konuda goruşlerimiz MK hizibinin elinde detaylı olarak vardır. Belgelere dayanarak bu goruşleri çurutmelidirler.

Biz, Kruşçev revizyonizmine karşı mucadelenin mirasını red etmiyoruz. sadece bu "miras"ı ayakları uzerine dikiyoruz. 57/60 deklerasyonlarını ozu itibarı ile Marksist-Leninist olarak savunanlar bunu ispatlamaya çalıştıkları yerlerde şimdiye dek çok kotu duruma duşmuşlerdir.

Biz, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasiği olduğunu hangi gerekçelerle red ettiğimizi belgelerle ortaya koyduk. Bizim Mao'yu '57 den sonra aslında revizyonist olarak değerlendirdiğimiz, MK hizibinin husnu kuruntusudur. MK hizibi "falcılığı" bırakmalıdır. Ellerinde belgeler vardır. Ordan bu söyledik-lerini ispatlamalıdırlar !

Bizim emperyalistler arası çelişmelerden yararlanmayı red etme diye bir so-runumuz yoktur. Biz, bu konuda parti 1.Konferansının aldığı kararları esas o-larak doğru buluyor ve savunuyoruz.

2. Asgari programa ilişkin

Biz Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı hakkında hiç bir yerde ve hiç bir bel gemizde şimdiye dek "geri kapitalist" tir şeklinde bir tespit yapmadık. Soru - nun bizim için araştırma sorunu olduğunu; tartışma sorunu olduğunu, içimizde çoğunluğun eyiliminin "komprador kapitalizmin hakim olduğu " yönünde olduğunu söyledik. Yapının komprador kapitalizmi ile feodalizmin iç içe girdiği yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı olduğunu söyledik. (Bizim -şimdi piyasaya sürduk-leri -168 sayfalık çok !! bilimsel yazıyı dağıtmadığımız adi bir demagojidir. Bu yazı şimdiye dek tartışmaya girmediği için şimdiye dek hiçbir bölgede tam olarak dağılmamıştır. En çok dağıldığı bölge YD dir.)

Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğu tespi-ti, Türkiye'nin somut gerçeğinde red edilmiş olan bir tespittir. Şemacılığın ürünüdür. Bizim yaptığımız tespitin, oportunist gruplar tarafından da savunul-ması onun yanlış olduğunu göstermez. Bu basit bir demagojidir.

Bizim Halkın Birleşik Cephesi ile ilgili görüşlerimiz şunlardır :

15 No'lu karar:

Antiemperyalist - antifeodal devrim aşamasında milli burjuvazi - nin devrimci kesimi (orta burjuvazinin devrimci kesimi) ve küçük bur juvazi devrime katılabilir, emperyalizme ve feodalizme karşı mücade-lede yer alabilir.

Bu antiemperyalist - antifeodal devrim aşamasında milli burjuvazi nin devrimci kesimi ile cephe sorununu (ittifak sorununu) gündeme ge tirir.

Proletarya açısından, sallantılı da olsa, güvenilmez ve geçici de olsa, kitle temeline sahip müttefikler kazanmak devrimin en önemli sorunlarından biridir.

Proletarya milli burjuvazinin devrimci kesimini emperyalizme ve feo-dalizme karşı mücadelede, bu mücadelenin içine çekmeye çalışmalıdır. Bu yönde taktikler izlemelidir.

Burada sorun burjuvazinin devrimci kesiminin geçici ve sallantı-lı bir müttefik olmasının iyi kavranmasıdır.

Milli burjuvazinin devrimci kanadı, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele içinde proletarya ile ittifak kursa da, ideolojik a-landa proletaryanın düşmanıdır. Amacı proletaryayı kendi iktidarı i-çin kaldıraç olarak kullanmaktır.

Proletarya burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurduğu dönem lerde de bu konuda açık olmalıdır.

Milli burjuvazinin bir kesiminin anti-emperyalist-anti-feodal mü cadelede proletarya ile kurduğu ittifak kesinlikle geçici bir itti - faktır. proletaryanın gücü, burjuvazinin gücü, emperyalizmin ülkede durumu, enternasyonal durum, vb. bir dizi şarta bağlıdır.

Çin devriminin tecrübesi, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorununun emperyalizme karşı mücadele görevlerinin öne çık-tığı şartlarda çok daha açık bir biçimde gündeme geldiğini; bu dönem lerde bu ittifakın kurulmasının imkanlarının çok daha fazla olduğunu buna karşılık tarım devriminin esas olduğu dönemlerde bu ittifakın

bozulduğunu göstermektedir

Görüşümüze göre, yarı-sömürge -yarı-feodal ülkelerde anti-emperyalist anti-feodal devrim aşamasında, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurulması imkanının varlığı, bu ittifakın mutlaka kurulacağı, bu ittifak olmadan devrimin zafere ulaşmasının imkansız olduğu anlamına gelmez. Proletaryanın emekçi kitleleri sıkıca kendi önderliğinde birleştirmiş olduğu, milli burjuvazinin kitleler içinde önemli etkinliğinin olmadığı şartlarda, böyle bir ittifak kurulmadan da devrimin zafere ulaşması mümkündür. Bu kötü bir şey değil; iyi bir şeydir.

Merkez Komitesi Raporunda milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorunu yer yer milli burjuvazi (bütünü) ile ittifak olarak ortaya konarak hata yapılmaktadır.

Merkez Komitesi raporunda AEP bu ittifakın geçici olduğunu söylediği, bunu eleştirdiği noktasından da eleştirilmektedir. Bu da hatalıdır.

Merkez Komitesi raporunda Mao Zedung'un Demokratik Halk İktidarı konusunda "milli burjuvazinin halk saflarında olduğu için Demokratik Halk İktidarı içinde yer alacağı" tezini genelleştirdiği görüşü getirilmektedir. Mao'nun bunu genelleştirdiğini söylemek doğru değildir. Böyle bir genelleştirme Mao'da ancak eğilim olarak tespit edilebilir.

Demokratik Halk İktidarı saflarında milli burjuvazinin yer alacağını kural olarak savunmak yanlıştır. Bu şartlara bağlı bir olgudur.

MK hizibi devrimin zaferi için milli burjuvazi ile ittifakı kaçınılmaz şart olarak göstererek, sağcı özünü proletarya ve diğer emekçilere güvensizliğini sergilemektedir.

Devrimin yolu konusu bizim için masa başında tespit edilecek bir şey değildir. Yolu, sınıf mücadelesinin somut gelişmesi belirleyecektir. Şimdiki veriler, bu yolun hem silahlı genel ayaklanmanın, hem de halk savaşının unsurlarını içinde barındıran bir yol olabileceğini göstermektedir.

MK hizibi , parti çizgisi ile çelişiyorlar tespitini bir yana bırakıp, Marksizm-Leninizm ile çeliştiğimizi ispatlamaya çalışmalıdır!

Bizim parti çizgisinin revizyonist yönlerine düşman olduğumuzu herkes bilmektedir. Biz bunu sinsi olarak değil; bize tanına sınırlar ve imkanlar içinde ve kavradığımız ölçüde her noktada açıkça yaptık. Sinsilik, bizi arkadan hançerlemeye çalışanların yöntemi olmuştur.

MK hizibinin YD uzantıları, yazılarının devamında "İbrahim Kaypakkaya'nın ve partinin çizgisi"nin "1972 den beri değişmediğini iddia ediyor. Bu yazıyı kaleme alanlar, herhalde 1978 özeleştirisi gibi "küçük bir yanlışlığı " atlamış olacaklar !

Partinin 1972 deki çizgisi ile 1978 deki çizgisi aynı ise, neden 1978 de "Mao Zedung Düşüncesi" "yeni çağ" konularında; 1972 deki durum değerlendirmesi ve izlenen taktikler konusunda özeleştiri yapıldı? Yoksa bu dediklerimiz 1972 çizgisinin parçaları değil miydi?

MK hizibinin YD uzantıları kendi çelişmeleri içinde boğulup gidiyorlar. "İlk okul çocuklarının "değil ama; sınıf bilinçli her işçinin güleceği durumlara düşüyorlar.

İBRAHİM KAYPAKKAYA NASIL SAVUNULUR? HATALARINA SAHIP ÇIKARAK MI? ONLAR ELEŞTİRİLEREK Mİ?

MK hizibinin YD temsilcileri bizim

" 1972 de İbrahim Kaypakkaya'nın önderliğinde Şafak revizyonizmine karşı mücadele içinde kurulan Partimiz, kurulduğu dönemde Türkiye'de Marksizm-

Leninizmi temsil ediyordu. Platformu 1972 de Türkiye şartlarında ve dunya Marksist-Leninist hareketinin o günkü bulunduğu aşamada içindeki butün sapma, hata ve eksikliklerine rağmen Marksizm-Leninizmi temsil ediyordu." şeklindeki tespıtımize öfke ile saldırıyorlar. Bunu söylememizın tutarsızlık olduğunu; 1972 ile 1981 deki çizginin aynı olduğunu, bu yüzden 1972 dekine Marksist-Leninist , 1981 dekine revizyonist demenin sahtekarlık olduğunu vb. iddia ediyorlar.

Önce bızim 1981 deki parti çizgisi ile ilgili olarak yaptığımız tespit, bu çızginin revizyonist olduğu şeklinde bir tespıt değildir. Bu konuda görüşlerimiz şöyledir:

" Partının bugünkü çizgisı : İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında ortaya konan goruşlerden; 1.Konferansın aldığı kararlardan; 1.Merkez Komitesinin çeşıtli toplantılarında aldığı ve 2.Konferans tarafından degiştirilmeyen kararlardan ; ve 2. Konferansın kararlarıudan oluşmaktadır. Bu çızgi butünluklu kendi içınde sistemli bir çizgi değildır. İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında var olan bir dızı görüş ve anlayış 1.Konferansta yapılan özeleştıri ile değıştirilmiştir. Partı tarıhinde önemli bir ileri adımı temsil eden bu özeleştirı mesela Lın Biao'nun "dünyanın kırlarından-dunyanın şehirlerinin kurtarılması" "dünya çapında baş çelişme ezılen halklarla-emperyalizm arasındadır" şeklindekı görüşlerini ; "çağımız emperyalizmın toptan çökuş-sosyalizmin toptan zafer çağıdır" "Mao Zedung Duşuncesi çağımızın Marksizm-Leninizmidir" şeklindeki tezlerıni antı-Leninist tezler olarak red ve mahkum etmiştir. Parti 1. Konferansı karşı devrımci "3 Dunya Teorısi"ni red ederken " dunya çapında baş düşman" anlayışını; "iki super güç" anlayışını da red ve mahkum etmiştir. 1.Konferansın bu ve buna benzer kazanımları, partı içinde bir bolum yoldaş tarafından muhalefetle karşılanmış; onlar 1.Konferansın bır dizi doğru tezını "revızyonist-troçkıst çizginin inşasının bir adımı" olarak nitelendirmışlerdir. 2.Konferans özeleştiri ve 1.Konferansın dığer kararlarının tartışılması gundemde olmadığı için, 1.Konferansın bu doğru tezlerıni red edememıştir. 1.Konferansın doğru tezleri hala TKP/ML in çizgısinın unsurlarıdır. 2.Konferans, 1.Merkez Komıtesinin aldıgı bır dizı doğru karar uzerine de tartışmamış ve bu kararları ortadan kaldırmamıştır. Mesela Merkez Komitesi 9.toplantısında kararlaştırılan "Marksızm-Leninızmın kıstasları" başlıklı yazı ve bu yazıdaki doğru görüşler hala resmen parti çızgisının unsurlarıdır. Mesela AMLP ile yapılan ortak açıklama , 2.Konferans tarafından resmen geçersiz kılınmamıştır ve hala partimızin resmi bir belgesidir. Diğer yandan 2.Konferansta alınan bir dizi revizyonist karar da -mesela 1957/60 deklerasyonları hakkında alınan karar; 63 Polemıkleri hakkında alınan karar;Mao Zedung'un klasikliği konusunda alınan karar.vb.-parti çızgimızin unsurlarıdır. Bu durumda TKP/ML in bugünku çizgisi Marksist-Leninist bir çizgi değildir. Bu çizgi, içinde hem Marksizm-Leninizmin unsurlarını, hem de revizyonizmin unsurlarını barındıran, gelişme yönu olumsuz olan, devşirmeci(eklektık) bir çızgidir. Çizgideki eklektizmin aşılması yönunde 1.Merkez Komitesi 7.toplantısına kadar ve 7.toplantısında atılan ilerı adımlar, bu tarihten sonra esas olarak durmuş; Merkez Komitesi 8.toplantısından sonra gelışme olumsuz yönde olmuştur. 2.Konferans olumsuz gelişmenin şimdiye kadarki uç noktası olmuştur. 2.Konferansta seçilen 2. Merkez Komitesi, ilk kararları ve uygulamaları ile bu olumsuz gelişmeyi hızlandıracağını gostermektedır. " (1.Bolşevik Konferansının Kararları)

İkıncı olarak Marksist-Leninistler bir şeyi değerlendırırlerken, onu şartlar, zaman, mekan içinde ele alarak değerlendirirler. Biz de İbrahim Kaypakkaya 'yı 1972 i şartları içinde değerlendırdiğimizde, Marksizm-Leninizmi tespıt eder olarak değerlendiriyoruz. Bu tespit açık bir tespittir. 1972 de mumkün olan hataların, 1981 de eleştırilmesine rağmen, Marksıst-Leninist alternatif

gösterildiği halde aynen savunulması Marksist-Leninist tavır değildir. Bunu yapanlar gerçekte İbrahim'i savunmak adına, onun prestijinden yararlanmaya çalışan siyasi sahtekarlardır.

Bir Marksist-Leninist'i savunmak, onun tüm görüşlerini savunmak demek değildir. Onun yanlışlarını red etmek ; doğrularını savunmak demektir.

Bu konuda Rosa Lüksemburg örneği çok önemli bir örnektir. Bunu kısaca aktaralım :

Lenin için Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht " 3. Enternasyonalin en iyi temsilcileri"dir. (Lenin, 3.Enternasyonal Konuşmaları, Koral yayınları,s.11)

Aynı Lenin, Paul Levi ile girdiği bir polemikte Rosa Lüksemburg hakkında şunları söylüyor :

"Paul Levi, şimdi Rosa Lüksemburg'un tam da hatalı olduğu eserlerini yayınlayarak, burjuvaziye ve onun ajanları olan ikinci ve ikibuçukuncu enternasyonale yaranmak istiyor. Biz buna bir Rus masalının şu sözleri ile cevap veriyoruz : "Bazen kartalların tavuklardan daha alçaklarda uçtuğu olur ; ama tavuklar hiç bir zaman kartalların ulaştığı yüksekliğe ulaşamazlar " ROSA LÜKSEMBURG, POLONYA'NIN BAĞIMSIZLIĞI SORUNUNDA YANILDI. 1903 DE MENŞEVIZMİN DEĞERLENDİRİLMESİNDE YANILDI. SERMAYE BİRİKİMİ TEORİSİNDE YANILDI. 1914 DE PLEHANOV, VANDERVELDE VE KAUTSKY'NİN YANINDA BOLŞEVİKLERLE MENŞEVİKLERIN BİRLEŞMESİNİ SAVUNDUĞUNDA YANILDI. 1918 DE HAPİSTEYKEN YAZDIĞI YAZILARDA YANILDI (1918 sonu 1919 başında hapisten çıktıktan sonra bu hatalarını önemli ölçüde düzeltti) AMA BÜTÜN BU HATALARINA RAĞMEN O BİR KARTALDI VE KARTAL OLARAK KALACAKTIR. YALNIZCA ONUN ANISI DEĞİL, BİYOGRAFİSİ VE TÜM ESERLERİ (Bunların çıkarılmasının geciktirilmesi Alman Komünistleri için, ancak mücadelelerinde verdikleri büyük kayıpların affettirdiği bir hatadır) BÜTÜN DÜNYADA BIRÇOK KUŞAK KOMÜNİSTİN YETİŞMESİ İÇİN BÜYÜK YARAR SAĞLAYACAKTIR. "Alman sosyal demokrasisi kokuşmuş bir leştir " Rosa Lüksemburg bu sözleri ile dünya işçi sınıfı tarihinde yerini alacaktır." (Lenin, Toplu Eserler, c.33, s.195) (Bir gazetecinin notları, 1922 sonu)

İşte Lenin'in tavrı budur. Lenin, Rosa Lüksemburg'un bütün hatalarını zamanında en ağır bir şekilde eleştiren kişidir. Ama Lenin, genel değerlendirme yaptığında Rosa Lüksemburg'u bir Komünist "Komünist Enternasyonal'in en iyi temsilcilerinden biri" olarak değerlendirir. Ve Lenin bir "kartal" olan Rosa Lüksemburg'u , onu savunma adına ortaya çıkan tavuklardan ayırır.

Bugün bize karşı çıkıp, İbrahim Kaypakkaya'da gördüğümüz yanlışları eleştirdiğimiz için , bize "İbrahim'i red ediyorsunuz"vs. diyenler gerçekte, Paul Levi gibi tavuklardır !

Ernst Thaelmann da 19 Şubat 1932 de Almanya Komünist Partisi Merkez Komitesinde yaptığı konuşmada, Almanya Komünist Partisi için geçmişte olduğu gibi, şimdi de (1932 de) bazılarının Rosa Lüksemburg'u savunmak adına; onun hatalarına sarıldığını; ve onun hatalarını ilke seviyesine yükselttiğini , gerçekte Rosa Lüksemburg'u değil <u>Lüksemburgizmi</u> savunduğunu tespit ediyor. Ve "Lüksemburgizm'in artıklarına karşı en sert mücadele"nin gerekliliğinden söz ediyor. Bu konuda şunları söylüyor :

" Ben bu bağıntıda iki sorunu kısaca ele almak istiyorum. Birincisi Lüksemburgizm sorunudur. Bununla ilgili olarak ne söylenebilir ? Biz savaş öncesi sosyal demokrasi içinde sosyal demokrasinin sol radikal kesimini oluşturan, <u>Rosa Lüksemburg</u>, <u>Karl Liebknecht</u>, <u>Franz Mehring</u> ve diğer yoldaşların önemini <u>azaltmak niyetinde değiliz.</u> Biz bu gerçek devrimci savaşçıları ve önderleri ve onların devrimci <u>geleneklerini</u> inkar etme niyetinde değiliz; hele hele onları sosyal faşist, SAP ci(AlmanyaSosyalist İşçi Partisi-çn), Brandlerci ceset sömürücülerine bırakmaya hiç mi hiç niyetimiz yoktur. Rosa Lüksemburg ve diğerleri <u>bizimdir</u>, onlar Komünist Enternasyonal'e ve kurulmasında yer alıkları Almanya Komünist Partisine aittir. Ama bu Rosa Lüksemburg ve diğer sol radikallerin <u>hataları</u> hakkında partimizin yürüttüğü aydınlatma çalışmasını zayıflatması anlamına mı gelir? Hayır. Lüksemburgizm'in hatalarının eleştiri-

si, partinin bolşevikleştirilmesi için kaçınılmaz bir gereklılıktır.

Savaş öncesi sosyal demokrasının sol radikallerinin bir bölumunun yolu savaş şartları içinde onları Komunizme götürdü; ancak bu, bu grupların kendilerini ideolojilerindeki yarı-menşevik hatalarından kurtarması, ve bolşevizm yönünde, Lenin'in ve Bolşevik Partinin siyaseti yönünde ilerlemesi şeklinde gerçekleşti.

Bugün, Komintern'in var olduğu şartlarda Sovyetler Birliği'nde proletaryanın diktatörluğü altında sosyalizmin gerçekleştirildiği şartlarda Lüksembur - gizm'in her yeniden diriltme çabası ve Lüksemburgizm'in her artığı hiçbir şekilde Markeizm- Leninizme bir kopru olamaz; tersine bizim en iyi bir şekilde Brandleristlerde gözlemlediğimiz gibi, sosyal faşizme, burjuvazinın ideolojisine geçiş için bir köpru olur.

O halde, gayet berrak bir biçimde şu tespiti yapmalıyız : Rosa Luksemburg, Lenin'den ayrı anlayışlar savunduğu bütun noktalarda yanılmıştır. Bunun sonucunda savaş öncesinde ve savaş sırasında butün Alman sol radikaller grubu, gerek açıklık, gerekse devrimci kararlılık konusunda bolşeviklerin gerisinde kalmıştır.

Bu tespit, bize, neden Almanya'da işçi hareketi içinde devrimci Marksistlerle kuçuk burjuva oportunistleri ve onların merkezci yardımcılara arasındaki bölünmenin geç kaldığını açıklar. Rosa Lüksemburg'un birikim teorisindeki, köylü sorunundaki, milli meseledeki, devrim sorunundaki, proleter diktatorlüğu konusundaki, partinin rolu ya da kitlelerin kendiliğindenciliği konusundaki hataları, butun bu hatalar, onun Lenin'de var olan açıklığın seviyesine ulaşmasını engelleyen bir hatalar sistemi oluştururlar ."
(E.Thaelmann "Konuşmalar ve Makaleler",Alm. c.1,s.440-441)

İşte biz Bolşevikler, İbrahim Kaypakkaya'ya yaklaşırken, Lenin'in,Thaelmann'ın ve diğer komunist onderlerin Rosa Lüksemburg'a yaklaşırken onu değerlendirirken kullandıkları yöntem ve anlayışları kendimize temel alıyoruz.

Ve diyoruz ki; Partinin bolşevikleştirilmesi için İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkılırken; aynı zamanda onun hata ve sapmalarının eleştirilmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, onun 1972 şartlarında yaptığı hataları sistemleştirerek savunanlar- Markeizm-Leninizmin yerine "İbocu - luk" u geçirenler, antı Marksist-Leninist görüşlerini ortaya sürebilmek için İbrahim Kaypakkaya'nın isminin ve hatalarının ardına gizlenenler; İbrahim Kaypakkaya'nın ulkemiz devrimci çevrelerinde sahip olduğu haklı devrimci saygınlığı sömürmek isteyen "ceset sömurucuları"dır!Marksist-Leninistler, dün olduğu gibi bugun de İbrahim'i savunacaklar, ona sahip çıkacaklardır. Ona gerçekten sahip çıkmak; onun doğrularına sahip çıkmak, hata ve sapmalarını eleştirmek demektir.

BOLŞEVİKLEŞTIRME SLOGANI ÜZERİNE
YA DA BURNU BÜYÜK MERKEZ KOMITESİ HİZİBİNİN KALIN KAFALILIĞI :

MK hizibinin YD uzantıları, bizim "partinin bugünku yapısı ne ideolojik ve siyasi planda, ne de örgutsel planda Bolşevik bir yapı değildir" tespitimiz uzerine ofkeyle ayağa fırlıyorlar.

Ve şoyle diyorlar:

" Evet, bu sözde "parti savunucularının" bu sozlerine iyi dikkat edin ! İyi dikkat edin, çunku bu onların gerçek amacını açığa vurmaktadır. Ve YDH, Partinin Marksist-Leninist olmadığını, böylece ima ettikten sonra, hedefini şoyle özetlemektedir :

"İşte Marksist-Leninistler (yani YDH-bn) bu yapının duzeltilmesini partının hatalarının, sapmalarının, eksıklıklerinin aşılmasını, partinin sağlam bir orgutsel yapıya ve işlerliğe kavuşturulmasını kendilerine hedef olarak

seçmişlerdir."

"Marksist-Leninistlerin (yani YDH'nin -bn) hedefi TKP/ML i BOLŞEVİKLEŞTİRMEKTİR" (1/3) "

Bunlar bizim "Bolşevikleştirmek" sloganımız karşısında bu kadar öfkelendiklerine göre; herhalde kendilerinin "Bolşevik" bir yapıda olduklarını sanıyorlar.

•• Bu öyle bir "Bolşevik " yapı ki; parti içinde her kafadan bir ses çıkmaktadır. Turkiye devriminin en önemli konularında Turkiye gerçekleri araştırılmamıştır.

•• Partinin siyasi seviyesi, en üst kademeler de dahil olmak uzere acınacak haldedir. Kadroların önemli bir bolümü, kendi başlarına kaldıklarında ne yapacaklarını bilmemektedirler.

•• Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; "şanlı" bir Konferans yapılır, bu Konferansta alınan kararların gerekçeleri 5 ay sonra hala yazılı olarak kitlelere ulaştırılamaz !

••Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; kimi "silahlı mucadele esastır,bu halkaya sarılınmalıdır" derken; kimi "bugün sesimiz çıkmıyor. İlk yapılacak iş yayın organının inşasıdır " der. Ve bunların hepsi merkez adına olur.

••Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; iki Bölge Komitesi arasında haberleşme aylar surer !

Bu liste daha çok uzatılabilir. Ama gerek yoktur.Bugun MK hizibinin kendinin "Bolşevik" olduğunu iddia etmesi; Bolşevizme en büyük hakaret ve MK hizibinin burnu buyük, kendini dev aynasında gören kalın kafalılığının en açık örneğidir.

MK hizibinin YD uzantıları biz "bugün parti Bolşevik bir yapıya sahip değildir" "görev partiyi Bolşevikleştirmektir " tespitini yaptığımızda, "partinin Marksist-Leninist olmadığını ima ettiğimiz " sonucunu çıkardığına göre,o, her Marksist-Leninist partinin -(ya da her Komunist Partisinin)-kurulduğundan itibaren Bolşevik bir yapıya sahip olduğu anlayışındadır.

Bu anlayış, MK hizibinin YD uzantılarının "Bolşevik" parti oğretisinden , partinin inşa surecinden hiçbir şey anlamadıklarını gostermektedir.

MK hizibinin YD uzantıları "Bolşevik Parti"nin, her Komunist Partisinin ulaşmak istediği "ideal" "hedef" olduğunu kavramamıştır. Her Komunist Partisinin bu hedefe varmak için bir sureç yaşaması gerektigini kavramamıştır.

Bakalım Komunist Hareketin Tarihi içinde "Bolşevikleşme" nasıl kavranmış!

Komintern 5.Kongresi Haziran 1924 de Moskova'da toplandığında bu Kongreye 49 Kominist ve İşçi Partisinden ve bir devrimci Halk Partisinden 504 delege katılır. Bu dönemde Komintern' e uye alan Komunist Partilerinin uye sayısı 1.319.000 dir.

Bu Kongre, Kongreye katılan Komünist partileri için "Bolşevikleşme" şiarını ileri surer. (Bu bizim MK hizibi YD uzantılarına göre anlaşılmaz bir şeydir. Aslında Komintern'e katılan Komünist Partilerine hakarettir ! Ama Komintern partileri bu şiarı hakaret olarak kavramamıştır!

Bu Kongrede Bolşevikleşme konusunda şunlar tespit edilir :

" Beşinci Kongre, işçi sınıfı partilerinin ideolojik ve örgutsel güçlendirilmesinin onemini vurguladı ve Komintern bolumlerinin Bolşevikleşmesi sloganını one sürdu. Beşinci Kongre ideolojik anlamda çelikleşmiş kitle örgutleri haline getirilecek olan partilerin Bolşevikleşmesini Komintern çalışmalarının ana gorevi olarak goruyordu. Burjuva rejimlerinin doğrudan saldırısının, işçi sınıfının sermayeye karşı uzatmalı bir "siperler savaşı"na yol açtığı bir durum

da, proleter örgütlerini, her şeyden önce de devrimci proletarya - nın öncüsü ve yol gösterici gücünü -partisini- güçlendirmek için her olanaktan yararlanmak gerekiyordu.

1918-1923 devrimci savaşları sırasında Komintern üyesi partilerin örgütlenme yetersizliği, geniş kitlelerle sağlam bağların yeterince kurulamaması, gerekli deneyim ve dayanaklığın eksikliği sık sık hissedilmişti. Komintern bunu gözönüne alarak bu zayıflıkları ortadan kaldırma görevini öne sürdü. O sırada devrimci bir dalga - lanma için nesnel koşulların bir kez daha olgunlaştığını ve bu nedenle tüm öznel önkoşulların da hazırolması gerektiğini düşünüyordu. İşçi sınıfı bu yeni dalgalanmayı, emekçi halkı zafere götürebilecek dayanıklı, iyice çelikleşmiş bilimsel sosyalist partilere sahip olarak karşılamalıydı. Bu nedenle partilerin Bolşevikleşmesi partileri ve işçi hareketlerini yaklaşan savaşa hazırlamada önemli bir görevdi.

Lenin, Komintern çalışmalarının ilk adımlarından beri bu soruna çok büyük özen göstermişti. Komintern Kongrelerindeki raporları ve konuşmaları, "Sol-kanat" Komunizmi, Bir Çocukluk Hastalığı kitabı, tüm kuramsal ve uygulama çalışmaları, genç partileri güçlendirmeye onları daha savaşçı yapmaya yönelik olmuştu. Lenin kardeş partiler açısından herkes için geçerli bir taktikler örneği olan Bolşevizm deneyini yaratıcı olarak kullanmanın ne denli önemli olduğundan sık sık sö· ederdi, çünkü Bolşevizmin ardında üç devrimin deneyimleri vardı, proletaryanın dünya devrimçi hareketi içinde değerli olan her şeyi özümsemiş ve geliştirmişti, işçi sınıfının çıkarlarına sonuna kadar bağlı olduğunu göstermişti. Bu çıkarların savunulması için ilkeli yüce bir tavır ortaya koymuş, Lenin'in işitilmemiş sıkıntılar ve özveriler, benzersiz devrimci yiğitlik, inanılmaz enerji ve adanmış bir araştırma, eğitim, deney ve çeşitlendirme ve Avrupa'nın deneyimiyle karşılaştırma yılları olarak tanımladığı dönemlerden geçmişti. Lenin, sürekli olarak Rusya örneğinin mekanik olarak çoğaltılmasına izin verilemeyeceğini vurguladı; Bolşevik deneyinin, özellikle dogmatizmi örtme çabası ya da Bolşevizm bilimini kendi ülkesinin somut koşullarına uygulayamama nedeniyle kullanıldığı durumlarda, kabaca mutlaklaştırılması ve mekanik olarak uygulanmasını sertçe eleştirdi. Lenin, kardeş partileri Bolşeviklerden ders almaya çağırırken, Rus deneyiminin özümsenmesini ve uygulanmasını sağlamak üzere elinden gelen her şeyi yapmasını, RKP (B)'nin uluslararası görevi olarak görüyordu.

(...)

Partinin Bolşevikleştirilmesi sloganı bütün dünya bilimsel sosyalist hareketi deneyiminin yaratıcı olarak incelenmesi ve uygulanması için bir çağrıydı. Beşinci Kongre, "Partiyi Bolşevikleştirmek, Rus Bolşevizminde uluslararası olanı ve genel olarak uygulanabilecek olanı bölümlerimize uygulamaktır." Kongre bu sloganın Rusya'daki Bolşevik Parti deneyinin mekanik olarak tüm diğer partilere uygulanması anlamını taşımadığına işaret etti. "Komünist Partinin

Bolşevikleşmesi, Lenin'in emirlerine tam anlamıyla uygun olarak yürütülmelidir ama her ülkenin somut koşullarına da özen gösterilmelidir." (Üçüncü Enternasyonalın Kısa Tarihi Alexander Sobolev Bilim Yayınları 1979 s.264-267)

1932 yılında gerek kitleler içindeki etkisi bakımından ; gerek ideolojik-siyasi gerekse örgütsel bakımdan bugünkü TKP/ML den çok güçlü olan Almanya Komünist Partisi(AKP) Merkez Komitesinin 19 Şubattaki oturumunda yaptığı konuşmada Thaelmann "partinin Bolşevikleştirilmesinde gelişmenin yeni bir eşiğine ayak bastıkları" (Thaelmann, Konuşmalar,makaleler,c.1,s.434) tespitini yapıyor. Ama yine de "Bolşevikleşmek" için yeni görevler tespit ediyor. Thaelmann sakın partinin "Komunist Partisi" olmadığını,"Marksist-Leninist" olmadığını "ima etmek" istemiş olmasın !!!

Bolşevikleşme sloganı MK hizibini rahatsız ediyor. Çunkü "Bolşevikleşme" yönunde ilerleme, MK hizibinin sonu yönünde ilerleme demektir. Onlar bundan korktukları için "Bolşevikleşme" şiarı karşısında öfkeye kapılmaktadırlar.Ama öfkeleri çöküşlerini engelleyemeyecektir.

Aslında MK hizibinin YD uzantılarının parti konusunda anlayışlarının önemli bölumü, Bolşevik Parti öğretisi ile çelişmektedir. Bunların görüşlerinin önemli bir bölümü Menşeviklerin savunduğu görüşlerdir. Bunlar, buna rağmen, "Yavuz hırsız" misali, biz Bolşeviklerin, Menşevikler gibi davrandığımızı iddia ediyor, bu iddialarını da bizim "tıpkı Menşevikler gibi Parti içinde azınlıkta kalmaya tahammül edemeyen, demokratik merkeziyetçilik ilkelerinden nasibini almayan"lar olduğumuzu ileri sürerek (Özel Sayı, s.5) kanıtlamaya çalışıyor.

Önce bizim "tahammülsüzlüğümüz" Parti içinde azınlıkta kalmaya karşı bir tahammülsüzlük değildir. Bizler parti içinde iki çizgi belirginleştiğinden bu yana -yani 8.MK toplantısından-Konferansa kadar olan bir yılı aşkın sure azınlıkta idik; buna rağmen ayrılığı gündeme getirmedik kararlara uyduk.

Bizim "tahammülsüzlüğümüz" parti içinde demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin MK tarafından açıkça çiğnenmesi ve onun burjuva yöntemleri ile Marksist Leninist kanadı tasfiye etmesine karşı bir tahammülsuzluktur. Böyle bir "tahammulsüzluk" böyle bir durumda "ayrılığı" gündeme getirme; Menşevik değil; Bolşevik bir tavırdır. Marksist-Leninistlere göre parti birliği, bir amaç değil; araçtır. Eğer"parti birliği" Marksist-Leninist göruşlerin ve bu göruşlerin rin üretici ve taşıyıcılarının tasfiyesi için bir araç haline gelirse, o zaman "ayrılığı" gündeme getirmemek, Marksizm-Leninizme ihanettir.

Bizim demokratik merkeziyetçilik ilkelerinden nasibini almamış olmamız suçlaması, gerçekte tasfiyeciliğe girişen MK ya getirilmesi gereken bir suçlamadır. Biz, bunu "Bolşevik İşçi Köylu Kurtuluşu"nun 2.sayısında belgelerle ortaya koyduk. O da söylenenlere burda eklenecek yeni bir şey yoktur.

Şimdi gelelim Menşeviklerle, Bolşeviklerin gerçek ayrılık noktalarına ve bu konuda MK'nin bugünkü tavrına :

Bolşeviklerle Menşevikler ilk defa 1903 deki 2.Kongre içinde ve sonrasında iki kanat olarak ayrılırlar. İlk ayrılık tüzükteki "üyelik" maddesi tartışmasında çıkar. Bu tartışmada Lenin ve Bolşevikler, partinin "öncu unsurların" örgütü olduğu; bu yüzden de üyelik için "mutlaka bir parti organında aktif çalışma" maddesinin getirilmesini önerirler. Martov'un başını çektiği Menşevikler ise partinin "öncülerin değil" "kitlelerin örgütü" olması gerektiğini "her grevcinin" "her göstericinin" eğer programı kabul ederse ve aidat öderse üye kabul edilmesi gerektiğini savunurlar. İşte Bolşeviklerle Menşeviklerin ilk ayrılığının temeli budur.Parti şekilsiz bir kitle örgütu mü olacak (Menşevikler bunu savunuyordu) yoksa oncü unsurları içinde barındıran örgutlu bir birlik mi olacak (Bolşevikler bunu savunuyordu)(Bkz. SBKP/B Tarihi, s.63-65)

YD deki çapulcu hizibin başını çekenler ; işte tam bu noktada parti içi örgutsel sorunları (ideolojik sorunlarda kitle içinde tartışmaya karşı oldukları halde) parti içi yolları denemeden, kitleler önunde , kitlelerle birlikte, parti ile örgütsel hiçbir ilişkisi olmayanlarla çözmeye kalkmışlar; Menşevik parti anlayışını hayata geçirmişlerdir.

MK hizibi de bugün aynı türküleri okumakta "kitleler sizin yuzunuze tükürdü" ajitasyonu ile, partiyi örgütsuz kitlelerin seviyesine duşürmektedir .

Bu konuda MK hizibinin pozisyonu Menşevik bir pozisyondur.

Menşeviklerle Bolşevikleri ayıran bir başka temel özellik, Menşeviklerin parti içinde iki ayrı fraksiyonun uzun süre bir arada yaşamasını narmal görmeleri; ve ayrılığı gündeme getiren Bolşevikleri "bölücülük" "sekterlik" vs. ile suçlamalarıdır. Bugün MK hizibinin bu konudaki görüşleri de açık seçik Menşevik görüşlerdir.

Menşeviklerle Bolşevikleri ayıran bir başka temel sorun parti içinde var olan ilkesel görüş ayrılıkları konusunda tavır sorunudur. Bu konuda Menşeviklerin tavrı ideolojik ayrılıkların kitlelerden gizlenmesi ; Bolşeviklerin tavrı, kitleler içinde ve önünde ideolojik mücadele tavrıdır. Bu konuda MK-nin tavrı Menşevik tavırdır.

Görüldüğü gibi "Menşevik"lik suçlaması MK ya yakışan bir suçlamadır!

DEVRİMCİ DURUM ÖĞRETİSİ ÜZERİNE MÜLTECİ REVİZYONİZMİ ÜZERİNE BİR KERE DAHA

MK hizibinin YD uzantıları bizim bugün Türkiye'de "devrimci durum yoktur" şeklindeki tespitimizi "dönek Kautsky"e benzer bir tutum olarak adlandırıyorlar. Şöyle diyorlar :

" YDH, olguları sadece yüzeyde ve sonuçlarda değerlendiren metafizik bir yönteme sahip olduğu için bölümün tümünü incelemek yerine, devrimci durumun üç belirtisinin konduğu paragrafı ele alıp, şu sonuca varmaktadır:

" Devrimci durumun en belirgin (abç) işareti "yığınların bağımsız eylemindeki önemli artıştır" (I/11)

Ve YDH Türkiye'de şu anda bu "en belirgin işareti" oturduğu köşeden gözlemleyemediği için "bugün ülkemizde Lenin'in anladığı biçimde devrimci durum olmadığı çıplak gözle görülebilir (abç) bir gerçektir" (1/11) sonucuna varıyor.

Birincisi, Lenin'in anlayışı, devrimci durumu kitle eylemlerindeki artış ile tanımlamak kesinlikle değildir. Lenin, devrimci durumu, sınıf çelişmelerinin iyice yoğunlaştığı ve bu nedenle devrim için aktif mücadelenin (kitlelere devrim yapma çağrısı ile birlikte somut devrimci hedefler göstermek ve bunun için kitlelerin "bağımsız tarihi eylemini" yönlendirmek ve örgütlemek mücadelesinin " pratik bir sorun olarak subjektif etkenin (yani proletarya partisinin) gündemine geldiği bir bunalım dönemi olarak kavrıyor. Meselenin özü budur. Bu neden böyledir? Çünkü emperyalist bir toplumda, çelişmeler yoğunlaşıp ekonomik ve politik bir kriz şeklinde doruk noktasına varmadan önce, devrimi pratik bir sorun olarak gündeme koymak imkansızdır. Bunlar, kitlenin ileri bilinçli kesimini sosyalizme kazanmak ve devrimci durumun ortaya çıkacağı dönem için ideolojik ve siyasi olarak hazırlanmak şeklindeki "barışçı" çalışmanın hakim olduğu, uzun süren hazırlık evreleridir. Bu dönemin görevleriyle, devrim durumunun oluştuğu kriz dönemlerinin görevleri, birbirinden kesinlikle ayrılırlar. Birincisinde ideolojik-siyasi olarak kitlenin ileri bilinçli kesimin kazanma, ikincisinde ise(kuşkusuz bir dizi saldırı ve geri çekilme taktikleriyle besleyerek) devrimi proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin önüne pratik hedef olarak koyma merkezi görevdir. Lenin, adı geçen makalesinde , 1.savaşın hemen öncesinde ve savaş sırasında, devrim yapmanın olanağını ortaya koyan objektif şartların var olduğunu savunuyor ve bunu doruklaşan krize bağlıyor. Lenin'in söylediği "üç belirti" birer sonuçtur; meselenin özü, kaynağı bu sonuçları doğuran krizin varolup olmadığının anlaşılmasıdır. Geçerken şunu belirtelim ki; 1.savaşın hemen öncesi ve sırasında (Rusya dışında) kitlelerin eyleminde açık bir önemli artış yoktu. Lenin'in de yukardaki alıntıda belirttiği gibi "yığınların içten içe kızdığı"hoşnut

suzluğun iyibir barış isteği şeklinde "belli belirsiz" bir şekilde ve yoğun eylemlere geçmeden dile geldiği bir durum vardı. Ama Lenin, "kitle eyleminde önemli artış" olmadığı için "devrimci durum yoktu" demiyor. Tam tersine bunu diyen Kautsky'e ve 2.Enternasyonal oportunistlerine "devrim konusunda Marksist bir davranış değil, Struvist ve polis dönmesi bir davranış (abç)" göstermekle suçluyor !
Bizim YDH nin başını çeken mülteci revizyonistlerinin durumu tam da dönek Kautsky'e uymuyor mu?
Onlar da, devrimin ateşli görevlerinden kaçabilmek için Marksizm-Leninizmi bayağılaştırıyor, gerçekleri çarpıtıyor ve Türkiye'de "devrimci durum yoktur" diyorlar ! Biz de onlara Lenin yoldaş gibi, bu davranışınızın " Struvist ve polis dönmesi"bir davranıştır dersek yerden göğe haklı olmaz mıyız?

Şimdi burdaki iddiaları alt alta tezler halinde sıralayalım :

a) Lenin'e göre "yığınların eylemindeki önemli bir artış" devrimci durumun varlığı için gerekli değildir.
b) Devrimci durum esas olarak ekonomik ve politik buhran dönemidir.
c) Türkiye'de ekonomik ve politik buhran vardır. Devrimci durum vardır.
d) Bunu tespit etmemek "polis döneği" tavırdır!

Şimdi Lenin'in bu konuyla ilgili görüşlerini butünlük içinde ele alıp, Lenin'in neyi tartıştığına ,ve bu konuda Kautsky ile arasındaki tartışmanın "özü"ne bakalım.
Lenin devrimci durum ile ilgili görüşlerini geniş olarak "İkinci Enternasyonal'in Çöküşü" adlı makalesinde ortaya koyar. O makalede ikinci bölüm şöyledir :

" Ama sakın içten sosyalistler, savaşın devrimci bir durum yaratacağını sanarak Basel kararını desteklemiş, ve olaylar devrimin olanaksızlığını göstererek onları yalanlamış olmasın?
Cunow (Partinin Çöküşü mü? adlı broşüründe ve bir dizi makalede) burjuvazi kampına geçişini işte bu safsata ile haklı göstermeye çalışıyor; ve başta Kautsky olmak üzere hemen butün sosyal-şovenlerde, anıştırma biçimi altında, bu tür "kanıtlarla" karşılaşıyoruz. Bir devrim umudu boş çıktı; oysa, boş umutları savunmak bir mark - siste yaraşmaz -böyle düşünuyor Cunow. Bunu yaparken de, bu Struve çömezi, Basel Bildirgesini imzalayanların "boş umut"ları uzerine tek söz söylemiyor; ama, soyluluk dolu bir davranışla, bunun kusurunu Pannekoek ve Radek gibi aşarı solculara yüklemeye çalışıyor!
BaselBildirgesi yazarlarının devrimin olacagına içtenlikle inandıkları, ama olaylar tarafından beklentilerinde düş kırıklığına uğramış oldukları yolundaki kanıtı ele alalım. Basel Bildirgesi: ● Savaş iktisadi ve siyasal bir bunalım doğuracak; ● işçiler savaşa katılmayı, "kapitalistlerin kârı ve hanedanların gururu, ya da gizli antlaşmalar kombinezonları için birbirlerini vurma"yı bir cinayet sayacaklar; savaş işçiler arasında "hoşnutsuzluk ve öfke" uyandırmak zorundadır; ● bu bunalım ve işçilerin bu durumu sosyalistler tarafından "halk katmanlarını harekete getirmek" ve "kapitalist egemenliğin yıkılışını hızlandırmak" için kullanılmalıdır; "hükümetler" -istisnasız hepsi- "kendileri için de tehlikeyi göze almadıkça" savaşı başlatamazlar; ● hükümetler "proleter devrim" den "korkmakta"dırlar; ● hükümetler Paris Komününü (yani iç savaşı), Rusya'daki 1905 devrimini vb. "anımsamakla iyi yapacaklardır", der. Son derece açık fikirler; devrimin olacağı inancası yok içle-

rinde; olguların ve eğilimlerin gerçek ayırdedici özelliği üzerinde duruluyor. Bu fikir ve düşünceler konusunda devrim beklentisi - nin bir boş umut olduğunun anlaşıldığını söyleyen biri, devrim karşısında marksist değil ama Struveci bir davranış, bir polis ve dönek davranışı gösteriyor demektir.

Bir marksist için, devrimci durumu olmadıkça devrimin olanaksız olduğu kuşkusuzdur, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Devrimci bir durumun göstergeleri, genel olarak nelerdir? Başlıca şu üç göstergeyi ileri sürerken yanılmadığımıza inanıyoruz: 1) Egemen sınıflar için egemenliklerini değişmez bir biçim altında sürdürme olanaksızlığı; üst tabakaların bunalımı, egemen sınıf siyasasında; ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesininkendine yol açacağı bir çatlak oluşturan bir bunalım. Devrimin patlaması için, genellikle aşağı tabakaların eskisi gibi yaşamayı "istememesi" yet - mez, ama"doruğun artık bunu yapamaması"da gerekir. 2) Ezilen sınıfların sefalet ve sıkıntısının, her zamankinden çok kötüleşmesi. 3) "Barışçıl"dönemlerde kendini ses çıkarmadan soyduran, ama çalkantılı dönemde genel olarak bunalım tarafından olduğu denli, üsttekilerin kendisi tarafından da bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itı - len yığınların etkinliğinde, yukarda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış.

Yalnızca şu ya da bu grup ve partinin değil, ama şu ya da bu sınıfın iradesinden de bağımsız bu nesnel değişiklikler olmadıkça, devrim, genel kural olarak, olanaksızdır. Devrimci bir durumu, işte bu nesnel değişikliklerin tümü oluşturur. Rusya'da 1905'te ve Batıdaki bütün devrimler çağında bu durum görüldü; ama bu durum, o sıralarda devrimler olmamasına karşın, geçen yüzyılın 60 yıllarında Almanya'da, ve 1859-1861 ile 1879-1880'de Rusya'da da vardı. Neden o sıralarda devrim olmadı? Çünkü devrim her devrimci durumdan değil, ama yalnız yukarda sayılan nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani: devrimci sınıfa ilişkin olarak, hatta bunalımlar çağında bile, eğer "düşürülmez"se, hiç bir zaman "düşmeye - cek" olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü yığınsal devrimci eylemler yürütme yeteneğinin de gelip eklendiği durumdan doğar.

Marksist devrim görüşü, bütün marksistler tarafından birçok ve birçok kez açıklanmış ve söz götürmez olarak kabul edilmiş ve, biz Ruslar için, 1905 deneyi ile çok özel bir belirginlikle doğrulan - mış olan marksist devrim görüşü, işte budur. Sorun, Basel Bildirgesinin 1912'de bu bakımdan ne düşündüğünü ve 1914-1915'te ne olduğunu bilmektir.

Kısaca "iktisadi ve siyasal bunalım" deyimiyle betimlenen dev - rimci bir durum düşünülüyordu. Bu durum ortaya çıktı mı? Evet,hiç kuşkusuz. Şovenizmin savunmasını ikiyüzlü Cunow, Kautsky, Plehanov ve hempalarından daha büyük bir doğruluk, içtenlik ve dürüstlükle üstüne alan sosyal-şoven Lensch, hatta düşüncesini şöyle bile açıkladı: "Bir devrim denebilecek bir şeyle karşı karşıya bulunuyoruz" (Alman Sosyal-Demokrasisi ve Savaş adlı broşürünün 6. sayfası, Berlin 1915). Siyasal bunalım ortada: Hükümetlerden hiçbiri yarından güvenli değil, bir malı yıkıma uğrama, topraklarından yoksun bırakılma ve ülkesinden kovulma (Belçika hükümetinin ülkesinden kovulduğunu görmesi gibi) tehlikesi ile karşı karşıya bulunmayan tek hükümet yok. Bütün hükümetler bir barut fıçısı üzerinde yaşıyor; hepside kendini yığınların giriskenlik ve kahramanlığına bırakıyor Avrupa siyasal rejimi tamamen sarsılmış bulunuyor, ve büyük bir siyasal sarsıntılar dönemine girmiş bulunduğumuzu (ve gitgide daha da derin bir biçimde girdiğimizi - bu satırları İtalya'nın savaş ilan

ettiği gün yazıyorum) yadsımayı da, kuşkusuz kimse düşünmeyecektir Eğer, savaş ilanından iki ay sonra (2 Ekim 1914 günü), Kautsky Neue Zeit'ta "bir hükümet hiçbir zaman bir savaşın başında olduğu denli güçlü ve partiler de o denli güçsüz değildir" diye yazıyordu ise, Bu Kautsky'nin Südekumlara ve öbür oportünistlere yaranmak için tarih bilimini çarpıtma biçiminin örneklerinden biri olmaktan başka bir şey değildi. Hükümet hiç bir zaman egemen sınıfların partileri arasındaki anlaşmaya ve ezilen sınıfların bu egemenliğe "barışçıl" boyun eğmesine, savaş sırasında olduğu denli gereksinim duymaz. Bu, birincisi. İkincisi, her ne denli "bir savaşın başında" hele çabuk bir zafer bekleyen ülkede, hükümet son derece güçlü görünürse de, dünyada hiç kimse hiçbir zaman ve hiç bir yerde devrimci bir durum beklentisi salt bir savaşın "başlangıcı"ile birleştirmemiş, ve hele "görünüş"ü gerçeklik ile bir tutmamıştır.

Avrupa savaşının bütün öbürlerinden daha çetin olacağını herkes biliyor, görüyor ve kabul ediyordu. Savaş deneyi bunu durmadan daha çok doğruluyor. Savaş yayılıyor. Avrupa'nın siyasal temelleri gitgide daha çok sarsılmaktadır. Yığınların sıkıntısı korkunçtur, ve hükümetler, burjuvazi ve oportünistler tarafından bu sıkıntı yöresinde susmak için gösterilen çabalar gitgide daha sık bir biçimde başarısızlığa uğruyor. Bazı kapitalist grupların savaştan sağladıkları karlar ölçüsüz ve utanç vericidir. Çelişkiler son derece artıyor. Yığınların kendini pek açıkca belli etmeyen hoşnutsuzluğu, ezilen ve bilisiz katmanların iyi ("demokratik") bir barışçık özlemi, homurdanmaya başlayan "halk tabakası", -bütün bunlar bir gerçek. Ve savaş ne denli uzar ve ağırlaşırsa, hükümetler de olağanüstü çaba ve yeni özveriler istedikleri yığınların etkinliğini o denli geliştiriyor ve geliştirmek zorunda kalıyorlar. Savaş deneyi, tarihteki her büyük bunalım, insan yaşamındaki her büyük yıkım ve her dönemeç deneyi gibi, kimilerini alıklaştırıp çökertir, ama buna karşılık kimilerini de yetiştirip savaşkanlaştırır, ve, dünya tarihinde, şu ya da bu devletin bazı yalıtık çökme ve yıkılma örnekleri dışında, bu sonuncular ensonu birincilerden her zaman daha kalabalık ve daha güçlü olmuşlardır.

Barış yapılması bütün bu sıkıntı ve çelişkilerin bütün bu keskinleşmesine yalnızca "hemen" bir son vermemekle kalmayacak, ama, tersine, birçok bakımdan bu sıkıntıyı nüfusun en geri yığınları için daha duyumsanır ve son derece açık bir duruma getirecektir.

Kısacası, devrimci durum Avrupa'nın ileri ülkeleri ve büyük devletlerinin çoğunda gerçekleşmiş bir durumdur. Bu bakımdan, Basel Bildirgesinin öngörüsü tamamen doğrulanmıştır. Bu gerçeği, Cunow, Plehanov, Kautsky ve hempalarının yaptıkları gibi açıkca ya da üstü örtülü bir biçimde yadsımak, ya da sözünü etmemek, çok büyük bir yalan savurmak, işçi sınıfını aldatmak ve burjuvaziye hizmet etmek demektir. Sosyal-Demokrat'ta (no 34, 40 ve 41), biz devrimden korkan kimselerin, hıristiyan hamkafa-papazların, genelkurmayların, milyonerlerin gazetelerinin, Avrupa'daki devrimci durumun belirtilerin saptamak zorunda kaldıklarını gösteren olgularını belirttik.

Bu durum varlığını daha uzun bir zaman sürdürecek mi ve ne ölçüde ağırlaştıracak? Devrime yol açacak mı? Bunu bilmiyoruz, ve kimse de bilemez. Bunu yalnız devrimci durumun gelişme ve ileri sınıfın, proletaryanın devrimci eyleme geçme deneyi gösterecek. Bu konuda ne genel olarak "boş umutlar" söz konusu edilebilir, ne de bu umutların kırılışı; çünkü hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, devrimin (gelecekteki değil de) bu savaş tarafından (yarınki devrimci durum değil de) güncel devrimci durum tarafından yaratılacağı güvencesini vermemiştir. Burada bütün sosyalistlerin en söz götürmez ve en özsel görevi söz konusu: yığınlara devrimci bir

durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, devrimci eyleme geçmesine yardımcı olma, ve bu yönde çalışmak için devrimci duruma uygun örgütler kurma görevi.

Hiçbir sorumlu ve etkili sosyalist hiçbir zaman sosyalist partilerin bu görevinden kuşkulanma cüretini göstermedi; ve Basel Bildirgesi, ne en küçük bir "boş umut" yayarak, ne de böyle bir umudu besleyerek, sosyalistlerin bu görevinin ta kendisinden bahseder: halkı uyarmak, "harekete geçirmek" (yoksa Plehanov, Akselrod ve Kautsky'nin yaptıkları gibi, şovenizmle uyutmak değil), bunalımdan kapitalizmin yıkılışını "çabuklaştırmak" için yararlanmak; Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerinden esinlenmek. Bu görevi yerine getirmemek, -güncel partilerin ihaneti, siyasal ölümleri, rollerini bırakmaları, burjuvaziden yana geçmeleri, işte bunu yansıtır.
(Lenin Proleter Devrim ve Dönek Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s.163-170)

Görüldüğü gibi, Lenin bu makalede 1915 yılında Avrupa'da (Avrupa'nın çeşitli ileri ülkelerinde) devrim durum olduğu tespitini yapıyor.

Bizim MK hizipçilerimiz, bundan yola çıkarak, 1915 de Avrupa ülkelerinde kitle eylemleri olmadığını; kitle eyleminde bir yükselme olmadığı halde Lenin'in devrimcı durumdan söz ettiği iddiasını getiriyorlar. O halde Lenin'in aynı dönemde, 1915 de yazdığı bir makaleye daha, Lenin'in kitle eylemlerinin somut durumunu tartıştığı bir makaleye de kısaca göz atalım.

"Oportunizm ve 2.Enternasyonal'in Çöküşü" adlı makalesinde Lenin şunları söylüyor :

"Bugün, Avrupa'daki durum tastamam buna benziyor: "hemen" bir saldırıya çağırmak çılgınlık olurdu. Ama hem Sosyal-Demokrat olduğunu söylemek ve hem de işçilere oportünistlerden kopmalarını ve kendini göstermeye başlayan devrimci hareket ve gösterileri bütün güçleriyle pekiştirmeleri, derinleştirmeleri, genişletmeleri ve yoğunlaştırmalarını öğütlememek de utanılacak bir şey olurdu. Devrim hiçbir zaman gökten hazırolup düşmez ve, devrimci kaynaşmanın başlangıcında, hiç kimse bu kaynaşmanın "gerçek", katıksız" bir devrime varıp varmayacağını, varacaksa ne zaman varacağını hiç bir zaman bilmez (...)." (Lenin Proleter Devrim ve Dönek Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s. 239)

"Buna karşılık, olgular, tam da 1915'te, savaşan yol açtığı bunalım nedeniyle, devrimci kaynaşmanın yığınlar arasında büyüdüğünü gösteriyor: siyasal grev ve gösteriler Rusya'da çoğalıyor; İtalya ve İngiltere'de grevler; Almanya'da açlık ve siyasal gösterilerin ilerlemesi. Sakın devrimci yığın eylemlerinin başlangıcı olmasın bu?

Devrimci yığın eylemlerini desteklemek, genişletmek, yaymak, yasa-dışı gizli örgütler kurmak, bunlar olmaksızın, hatta "özgür" ülkelerde bile, halk yığınlarına doğruyu söylemek olanaksızdır: İşte sosyal-demokrasinin bu savaştaki pratik programı bu. Geri kalanı, büründüğü oportunist ya da pasifist teori ne olursa olsun, yalan - dan ve söz ebeliğinden başka bir şey değildir."
(Lenin Proleter Devrim ve Dönek Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s. 241)

Görüldüğü gibi 1915 yılında -yalnızca Rusya'da değil; diğer bazı Avrupa ülkelerinde de kitle eylemlerinde yükselme vardır. Bu somut durum tespitidir.

Görüldüğü gibi, MK hizibi Lenin'i çarpıtıyor! Ona söylemediği şeyleri söyletmeye çalışıyor.

İkinci olarak MK hizibi Lenin ile Kautsky arasındaki tartışmanın özünu anlamamıştır. Tartışılan konu nedir?

1912 yılında Basel'de bütün Sosyal Demokrat İşçi Partileri yanyana gelmişler, Avrupa'da bir emperyalist savaşın ufukta olduğunu tespit etmişler (o dönemde Rusya dışındaki Avrupa ülkelerinde kitle eylemlerinde önemli bir artış yoktur) ve emperyalist savaşın çıkması halinde, savaşın iç savaşa dönüştürülmesi kararı almışlardır. Emperyalist savaşın devrimci bir duruma yol açacağını tespit etmişlerdir.(MK hizibi Lenin'i burada da çarpıtıp dünya savaşının hemen öncesinde devrimci durumun çıkacağını tespit ettiler, diyor. Yapılan tespit bu değildir. Yapılan tespit, savaşın çıkması halinde, bunun süreç içinde devrimci bir duruma yol açacağı şeklinde bir tespittir.

Kautsky ve hempaları 1915 de, savaş çıktıktan sonra oportunizme kaymalarını sosyal şövenleri haklı çıkarmaya çalışmalarını haklı göstermek için ne yapıyorlar ?

Onlar Basel Konferansının aldığı devrimci durum çıkacak şeklindeki kararı devrim olacak şeklinde yorumlayarak alınan kararı çarpıtıyorlar. "İşte savaş çıktı, devrim olmadı, o halde bizim beklentimiz (devrimci durum değil; devrim beklentimiz) yanlıştı. O halde;devrim olmadığına göre, biz yanıldık" diyor - lar.

Onlar ikinci olarak, devrimci durumun 1915 de "gözlerinin önünde"(Lenin) ortaya çıktığını görmemekte direniyorlardı.

Onlar üçüncü olarak, devrimci durum yoksa, devrimci çalışma da yapılamaz diyerek, reformculuklarını ve sosyal şövenlerin kuyruklarına takılmalarını haklı göstermeye çalışıyorlar.

Lenin, Kautsky gibi dönekleri şu noktalarda eleştirdi :

a) Basel Konferansı kararı devrim beklentisi ile değil; bir devrimci durum çıkacağı tespiti ile alında.

b) Bu durum 1915 de gerçekten de ortaya çıkmıştır.

c) Devrimcilerin, sosyalistlerin görevi, her şart altında devrimci propaganda yapmak; kitleleri devrime yaklaştırmaktır.

Lenin işte bu eleştirileri sonucu, 1915 de kitlelere devrimci propaganda yapma görevini , devrimci çalışmayı red eden Kautsky 'e"dönek" dedi.

Biz, hiçbir zaman ve hiçbir yerde; "bugün devrimci durum yok, o halde kitleler içinde devrimci propaganda yapılmamalıdır; kitlelere çıkış yolunun devrim olduğu gösterilmemelidir " demedik. Bu yüzden Kautsky ile bizim aramızda bağ kurmaya çalışmak zorlamadır.

Aslında bu bağı kurmaları, gerçekten de bu eleştiriyi getirenlerin anlayışı ile Kautsky'nin anlayışı arasında akrabalık olduğunu göstermektedir. Onlar,biz "devrimci durum yoktur" dediğimiz zaman, bundan "devrimci propaganda yapıla - maz" sonucunu çıkardıklarına göre, bu konuda aynen Kautsky gibi duşünüyorlar demektir.

Marksist-Leninistler öyle düşünmemektedirler. Kitle içinde her fırsattan yararlanarak devrim propagandası yapmak, kitlelere devrimi çıkış yolu olarak göstermek ister devrimci durum olsun, ister olmasın her dönemde Marksist-Leninistlerin en temel görevlerinden biridir.

Kitlelerin eyleminde yükselmeyi devrimci durumun varlığını gösteren belirtilerden saymayan MK hizibi, bu "teori"sini ispatlamak için Lenin'in "kısaca ekonomik ve politik kriz olarak tanımladığımız devrimci durum" sozlerine dayanıyor, ve "gördünuz işte" diyor."Lenin ekonomik ve politik krizden söz ediyor, kitle eyleminden söz etmiyor!"

MK hizibinin YD temsilcileri, daha sonra "politik kriz" den ne anladıklarını Türkiye'deki durumu anlatırken ortaya koyuyorlar:

- Bunlara göre; "politik krız" mesela bugün Türkıye'de cunta ile, çeşitli siyasi partiler arasında yer yer su yüzüne çıkan çelişme ve çatışmalardır.

Eğer Lenin'ın anladığı da gerçekten bu ıse bugün dünyanın bütün ülkelerinde, en ileri kapıtalıst ulkeler de dahil olmak üzere devrımcı durumdan söz etmemek saçmalıktır.

Çünkü; a) istisnasız bütün ulkelerde şu veya bu ölçüde ekonomık kriz mevcuttur (Arnavutluk dışında-burdaki durumu tam bilmıyoruz) b) ıstısnasız bütün ulkelerde burjuvazının çeşıtli temsılcılerı iktidar için dalaşmaktadır !
Bıze bunların olmadığı tek ulke gösteremezsiniz !

Işte MK hızibi Lenin'i böyle duzeltiyor !

Lenin'in ekonomık ve politik krizden anladığı nedir ?

Lenin'den bır alıntı yapalım :

> Devrımın temel yasası, butun devrımler tarafından ve özellikle 20. yuzyıldaki üç Rus devrımi tarafından doğrulanan devrımın temel yasası şudur: devrım olabılmesı için somurulen ve ezilen yığınların, eskiden olduğu gibi yaşamanın olanaksız olduğu bılıncıne varmaları ve degışiklık ıstemeleri yetmez. Devrimin olması için, sömurucuların eskıden olduğu gıbı yaşayamaz ve hükumetı yurutemez duruma duşmelerı gerekir. Ancak aşagıdakılerın eski tarzda yaşamak istemedıklerı ve "yukardakılerın" de eski tarzda yaşayamadıkları durumdadır kı, ancak bu durumdadır kı, devrim başarıya ulaşabılir. Bu gerçeğı başka şekilde şöyle ifade edebılırız: (somurelenı de sömureni de etkıleyen) bir ulusal bunalım olmadan devrim olanaksızdır. Böylece bir devrımın olabilmesı için; ilkönce, işçilerin çoğunluğunun (hıç değılse, bılınçlenmiş olan ve aklı eren, siyasi bakımdan etkın işçılerın çoğunluğunun) devrımın gereğini tam olarak anlamış olmaları ve devrım uğruna hayatlarını feda etmeye hazır olmaları gerekir; bundan başka, yonetıcı sınıfların, en geri yığınları bıle siyasi hayata sürükleyen, hükumetı zayıf duşüren ve devrımcilerin onu devırmesini mumkun kılan bır hükümet bunalımından geçmekte olması gerekır (her gerçek devrımi belirleyen şey, o zamana kadar bılınçsız olan, ezılen emekçı yığınlar arasında sıyasi mucadeleye atılmayı hazır insan sayısının hızla on misline ve belkı de yuz mislıne yukselmesidır).
> (Lenın "Sol" Komunızm Bır Çocukluk Hastalığı s. 90/91 bkz. Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 71/72)

Görüldüğü gibi, Lenin'in ekonomik ve politık krizden anladığı ;

a) Alttakilerin artık eskısi gibi yaşamak istemediği

b) Üsttekilerin artık eskisi gibi yöntemlerle hakimiyetlerini sürdüremediği durumdur.

o Bu durum , butun sınıf ve tabakaları içıne alan bir durumdur. Kitlenin eyleminin arttığı bir durumdur. Hakim sınıflar arasındaki dalaşmaların arttığı , hakim sınıfların artık hakim olamadığı bir durumdur.

İkinci Enternasyonal'ın çöküşünde Avrupa'da 1915 deki durumu anlatırken Lenin "Hükumetlerden hiçbiri yarınınkinden guvenli değil, bir mali yıkıma uğrama topraklarından yoksul bıraklma ve ülkesınden kovulma tehlikesi ile karşı karşıya olmayan tek hükümet yok ! " diyor. Lenin'in sözünü ettiği durum öyle bir durumdur ki; -Rusya dışında -savaş oncesi sessiz olan yığınlar ; savaş çıktığında kendi ulkesi burjuvazisinin kuyruğunda çoğu yerde coşku ile savaşa giren yığınlar bir yıllık savaş içinde homurdanmaya başlamışlardır. Artık kendi hükümetine karşı kitle eylemleri başlamıştır . Lenin, bunları "daha büyük eylemlerin

başlangıcı" olgunlaşacak olan bir devrimci krizin başlangıcı olarak değerlendiriyor.

Bizde durum bu mudur ?

Bugün hakim sınıflar "cunta" ile kitleleri yönetemeyecek durumda mıdır? Ekonomik krizin durumu , 12 Eylül öncesine göre nasıldır? Süngü zoru ile de olsa, alınan,uzun süreçte Türkiye'yi daha da batağa götüren -ekonomik tedbirler kısa süre için kitlelerin bir bölümünün gözünü boyayabilmiş midir? Kitle eylemleri 12 Eylül öncesine göre ne durumdadır? Bu sorulara doğru cevap verenler, kendilerini ve kitleleri kandırmayanlar, bugün Turkiye'de devrimci durumun olmadığını tespit etmek zorundadırlar.

Bu tespiti yapmak, gerçek durumu tespit etmek "polis dönekliği" midir? Hayır gerçek "polis donekliği" gerçeklere gözlerini kapamaktır.

Bugun devrimci durum yoktur tespitini yapmak, MK hizipçilerinin iddia ettiği gibi "devrimci durumun yeniden ortaya çıkacağı günleri beklemek" "hiçbir şey yapmamak mı"demektir ? Hayır. Bugün devrimci durumun olmadığını tespit etmek; buna uygun taktikler izlemek, öncüyü, devletle tek başına savaşa sokmamak işçi köylü yığınları içinde yoğun, sabırlı bir çalışma yapmak demektir. Bu çalışma içinde bugün Türkiye'de devrimci durumun süngü zoru ile bastırılmasının geçici bir durum olduğunu; devrimci durumun mutlaka yeniden ortaya çıkıp yükseleceğini ketlelere anlatmak demektir.

MK hizipçileri, devrimci durum konusunda bir sürü cambazlık yapmak zorunda kalmaktadırlar. Onlar devrimci durumun "duraksama" içinde olduğunu söylüyorlar Nerde, hangi seviyede duraksadı acaba? 12 Eylül öncesi seviyede mi? Yeniden o noktadan mı yukselmeye başlayacak? Yoksa daha geri bir seviyeye mi düştü? Onlar bu basit soruya cevap vermekten titizlikle kaçınıp; çok bilimsel "nasıl gelişme gösterecek,yükselecek mi, yoksa başaşağı mı duşecek" sorularını sorup, onları da cevapsız bırakıyorlar.

MK hizibinin "dunyada ve Turkiye'de siyasi durum" tespitleri, bütün beklentileri 1981 yılı içinde devrimci durumun yeniden yükseleceği üzerine kuruludur. Onlar cuntanın "demokrasiye dönüş"ü tamamlamasını "çok kuçuk bir ihtimal" olarak değerlendiriyorlar. Ve devrimci durumun yukselmesi konusunda da umutlarını aslında hakim sınıflar içindeki çelişmelere bağlıyorlar. Bu temellerde yükselen bir siyasetin bu beklentilerin gerçekleşmemesi halinde -ve asıl buyuk ihtimal budur-teslimiyetçi bir siyasete donuşmesi muhtemeldir. "Sol" laflar altında reformizme donuşmesi muhtemeldir. Nitekim bunun ilk belirtileri de ortadadır. Bunlar bir iç yazılarında , YD'nin "muttefiklere" karşı siyasetini sekter olarak değerlendirmektedirler. Dev-Yol'un eylemlerine karşı, reformist içeriğin eleştirilmesi tavrını eleştirmektedirler. Gidecekleri yer ekonomizmin reformizmin batağıdır. "sol" ile sağ çeşitli dönemlerde birbirine donuşen şeylerdir. Bunların da bugünkü "sol" culuğu yarın sağcılığa dönuşebilir.

Bunlar, bugün bizim "içe dönük çalışma esastır " şeklindeki tespitimizi ile devrimci durum yoktur tespitimiz arasında bağ kuruyorlar ve bu iki şeyin birbirine doğrudan bağlı olduğunu idda ediyorlar. Kendileri de gayet iyi bilmektedir ki; bizim "içe donük çalışma esastır" tespetimiz, devrimci durum yoktur tespiti ile bağıntılı olan bir tespit değildir. Biz "devrimci durumun" olduğu, devrimci durumun en yüksek olduğu noktada da "içe donuk çalışma esastır" dedik Neden? Çunkü bizler, Komünist Partisi önderliğinde olmayan kitle eylemlerinin devrimi gerçekten zafere göturmeyeceğini biliyoruz. Eğer Komünist Partisinin kendisi kitleye önderlik edebilecek durumda değilse, o zaman kitle hareketi istediği yükseklekte olsun "içe dönük çalışma esas olmak zorundadır. Diğer çalışmalar, içe donuk çalışmaya bağlı olarak ele alınmalıdır. Kitle hareketlerinin seviyesi, içe dönük çalışmanın esas olup olmama sorununu doğrudan etkilemez, sadece dışta yurutülecek çalışmanın biçimini ve boyutlarını belirler. MK hizibi bu konuda da hiçbir şey anlamamıştır.

BOLŞEVİK PARTİ ÖĞRETİSİ VE BÜROKRATİZM ÜZERİNE

MK hizibinin YD uzantıları bizim yalnızca "mültеci revizyonisti" değil; aynı zamanda "bürokrat" olduğumuzu da söylüyor. Ve bu iddiasını şöyle temellendirmeye çalışıyor :

"Onun bürokratizminin temel kaynağı, parti inşasına ilişkin dogmatizmidir. YDH ye göre parti inşası iki aşamadan geçer. Birinci aşama, parti çizgisinin inşa edildiği dönemdir. Bu aşamada merkezi görev; içe dönük çalışmadır. Bu dönemde partinin kitleleri devrim için ajite etmek, geniş kitlelerle birleşip, onu örgütlemek temel görevi değildir; bunun yerine dışa karşı esas görevi propaganda yoluyla proletaryanın önder öğelerini kazanmak ve onları Marksizm-Leninizm bilimiyle eğitip yetiştirmektir. Parti inşasının ikinci aşaması ise, dışa dönük çalışmayı esas alarak, kitlelere devrimci ajitasyon ile, onları örgütlemek ile, geniş kitlelerle kaynaşmaktır.
YDH bu "teori"sini Stalin'in SBKP(B) nin gelişmesini özetlediği bir makalesine dayandırmaya çalışmaktadır. Stalin'in belirli tip bir ülke ve belirle bir parti için söyledikleri , dogmatik bir tarzda mutlaklaştırılmakta; ve her ülke ve her durum için geçerli olarak iddia edilmektedir."

MK, görüldüğü gibi Stalin'in soyledıklerini belirli bir ülke ve belirli bir parti için geçerli olduğunu, bizim bunu mutlaklaştırdığımızı iddia ediyor Önce bu iddiaya bir bakalım. Görünen odur ki; Stalin "konusunda derin kuşkular" içinde bulunan MK hizibini Stalin ile ikna etmenin imkanı yoktur.

O halde Lenin'in bu iki aşama hakkında ne söylediğine bakalım. Lenin "Sol Radikalizm-Komunizmin bir çoçukluk hastalığı" adlı broşürünü, butun dünya komünist hareketi için, bütün partilerin SBKP(B) (RKP/B) nin tecrübelerinden öğrenmesiiçin, 3.Enternasyonal ikinci konferansı öncesinde yazar. Lenin bu yazının girişinde şunları söyler :

> RUSYA'DA proletaryanın iktidarı ele geçirmesini izleyen ılk aylarda (25 Ekim (7 Kasım) 1917), bu geri ülke ile Batı Avrupa'nın ilerlemiş ulkeleri arasındaki çok büyük farklardan dolayı, Batı Avrupa ülkelerinde proleter devrimi, bizimkine pek az benzeyecek gibi görunuyordu. Bugün artık önemli bir uluslararası tecrübeye sahip bulunmaktayız; bu tecrübe, bize açıkca göstermektedir ki, bizim devrimimizin bazı temel çizgilerinin, bolgesel değil, özellikle ulusal değil, sadece Rusya'ya özgü değil, uluslararası nitelikte bir kapsamı vardır. Ve ben, burada, sözcüğün geniş anlamıyla uluslararası kapsamından söz etmiyorum, yani: Butün ülkelerdeki devrimi etkileme anlamında ele alınırsa, devrimimizin sadece bazı özellikleri değil, devrimimizin bütun temel özellikleri ve üstelik birçok ikincil özellikleri uluslararası öneme sahipti.Hayır. Sozcüğün en dar anlamında uluslararası kapsamdan,yani bızde olup bitenlerin uluslararası değerini ya da uluslararası ölçüde kaçınılmaz tarihi tekrarlanışını kastediyorum ki, bu kapsama, devrimimizin bazı temel özellikleri girer.
> (Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 5 / bkz."Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı Sol Yayınları 1974 s. 7)

Yani Lenin, "Sol Radikalizm"de RKP/B nin <u>bütün ülkeler Komünist Partileri için</u> geçerli tecrübelerini özetler.
Aynı yazıda Lenin iki aşama konusunda şunları söyler :

> " Proletaryanın oncüsü, ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncuyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tara

fı desteklemeleri ihtimeli kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncü-yü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir ci-nayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yı-ğınların, gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sade-ce ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyası tec-rübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir, o yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da kuvvetle ve büyük açıklıkla doğrulanmaktadır. Sadece Rusya'nın cahil ve çoğu okuryazar olmayan yığınlarının değil, içlerinde alfa besız bır tek (kişi) bulunmayan Almanya'nın eğitılmiş yıgınlarının da, Ikinci Enternasyonal saraylıları hükümetin bütün güçsüzlüğünü, zavallığını, burjuvazı önünde uşaklıgını, bütün korkaklıgını ve i-hanetını ve proletarya iktidarına karşılıkbiricik alternatif olan en aşırı gericilerin diktatorlüğünün (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve benzerleri) kaçınılmaz olduğunu kendi etlerinde duymala rı gerekirdi.

Uluslararası işçi hareketinin bilinçli öncüsunun,yanı komunist eğilimli partilerin ve grupların, hemen önündeki hedef, (çoğunluk-la henüz uyuşuk, bilinçsiz, her günkü hayatlarına dalmış, hareket-siz, uykuda olan) yığınları, bu yeni tutum ve davranışa getirmek - tir, ya da daha doğrusu sadece partiyi değil, aynı zamanda, bilinç lenmekte olan yığınları da yönetmeyi bilmektir. Birinci tarihi he defe (proletaryanın bilinçli öncüsunu, sovyetler iktıdarından ve işçi sınıfı diktatörlüğünden yana çekmek) ulaşılması, oportünizme ve sosyal- şovenizme karşı tam bir ideolojik ve siyasi zafer sağ - lanmadan nasıl mümkün değildiyse, ikinci hedefe, yığınları öncünün devrimde zaferini sağlamak için gereklı bu yeni tutum ve davranışa getirmeye, şu anın hedefine, sol doktrinciliği saf dışı etmeden, bunun yanılgılarını tam olarak çürütmeden ve etkisiz hale getirme-den anlaşılamaz.

Proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmak sözkonusu olduğu süre ce, (ve bu sözkonusu olduğu ölçüde), propaganda ön planda yer alı-yordu; kendi özlerinde taşıdıkları kusurlara rağmen kuçük grupla - rın propagandası bile yararlı ve verimli olabiliyordu. Ama yığınla rın pratik eylemi sözkonusu olduğu zaman -ya da meramımı şöyle an-latmama izin verilirse- son ve kesin mucadeyi vermek uzere milyon-larca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir top lumun bütün sınıf güçlerini mevzilendirmek sözkonusu olduğu zaman, yalnız propaganda yöntemleriyle, sadece "saf" komunizmin gerçekleri nin tekrarlanmasıyla hiç bir şey başarılamaz. Henuz yığınları yö - netmemiş olan sınırlı bir grubun üyesı propagandacının yaptığı gi-bi, burada, yüzlerce sayı sa ılmaz, milyonlarla ve on milyonlarla sayılır. Şimdi, artık, devrimci sınıfın oncusunu inandırdım mı di-ye kendine sormakla yetinemezsin; belirli bir toplumun tarihi ba - kımdan etkin bütün sınıfların güçlerinin, istisnasız mutlak olarak bütün sınıf güçlerinin, kesin savaş için koşulların tam elverişli olduğu tarzda mevzilenmiş olup olmadıklarını bilmek gerekir, -şöy-le ki, kendi olanaklarını aşan bir mucadele yuzunden bize duşman olan butun sınıf güçlerinin yeteri kadar zor durumda, yeteri kadar birbiriyle dalaşmış ve yeteri kadar zayıflamış durumda olup olma - dıkları; ara unsurların, duraksayan, sallanan tutarsız bu unsurla-rın -burjuvaziye karşı olan kuçük burjuvazinin, küçük-burjuva de -

mokrasisinin- halkın önünde yeteri kadar maskeleri düşmeli, pratik te iflaslarıyla yeteri kadar itibarlarını yitirmelidir; proletarya nın saflarında burjuvaziye karşı en kesin eylemden yana, en yürek-li devrimci çıkıştan yana,güçlü bir bilinç ortaya çıkmalıdır. İşte

ancak o zaman devrım olgunlaşmıştır; işte ancak o zaman yukarda özet olarak işaret ettiğimiz butün koşulları doğru olarak hesaba kattıksak ve zamanının doğru seçtikse zaferimiz guvenlik altında - dır. (Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 79-81 bkz. "Sol" komünizm Bir Çocukluk Hastalığı Sol Yayınları 1974 s. 102-104)

Görüldüğü gibi, Lenin bu konuda berraktır. Birinci aşama-öncünün kazanılması aşaması -dışta çalışmanın esas biçimi propaganda. İkinci aşama-öncu ar - tık kazanılmıştır -dışta çalışmanın esas biçimi milyonlarca kitleyi harekete geçirmek için ajitasyondur.
İstisnasız butun Komunist Partileri bu iki aşamayı yaşamışlardır ve yaşamak zorundadırlar. Tabii ki bazıları bunu Bolşevik bir tarzda,bilinçli yapmış tır, diğerlerinde gelişmeler bılinçsiz olmuş, olayların kendiliğinden gelişmesi, her Komünist Partısine bu aşamaları yaşatmıştırya da yaşatacaktır.
MK hizibi esasında bizi "bürokratlık"la suçlarken, parti inşası konusunda derin bir kendiliğindenciliği, oportunizmi savunuyor. Lenin'e, Bolşevik Parti öğretisine saldırıyor.
MK hizibi, bizim iki aşamalı parti inşasını savunurmen, birinci aşamada kitle çalışmasını red ettiğimizi iddia ederek yalan söylüyor. Bizim bu konuda söylediklerimiz -daha 2.Konferanstan bir yıl önce-şöyle idi :

> " ARBK, 17.toplantısında içe dönük çalışmanın nasıl ele alınması gerektiği uzerine de tartışıldı. Bu konu ile bağıntılı olarak Stalin'in ortaya koyduğu Bolşevik Partisinin inşası ile ilgili kurallar üzerinde de duruldu ve şu sonuçlara varıldı :
> Stalin bilindiği gibi "İktidarı ele geçirmeden önce ve geçirdikten sonra parti" adlı yazısında Bolşevik Partinin inşasında "üç aşamanın varlığından söz etmektedir. Stalin şöyle demektedir :
> "Bizim partimızin gelişmesinde uç dönemi öne çıkarmak gerekir :
> Birinci donem, partimızin yaratılması, şekillendirilmesi dönemidir. Bu dönem İskra'nın kurulmasından 3.Parti Kongresine kadar olan dönemi kapsar (1900 yılının sonu ile 1905 in başına kadar olan dönem) "(Stalin, Eserler, c.5. Alm. s.87)
> ...
> "İkinci dönem geniş işçi ve köylü kitlelerinin parti için, proletaryanın öncüsu için kazanılması dönemidir. Bu dönem şöyle böyle 1905 Ekimi ile 1917 Ekimi arasındaki dönemi kapsar"(agy,s.88)
> "Üçuncu dönem iktidarın ele geçirilmesi ve sağlamlaştırılması dönemidir ...1917 Ekiminden sonraki dönem ." (s.91)
> Bizi ilgilendiren öncelikle iktidarın ele geçirilmesinden önceki dönemde parti inşasının görevleri olduğundan, ilk iki dönemi Stalin'in nasıl kavradığı uzerinde duruldu.
> Birinci donemin özellığini Stalin şöyle belirtiyor:
> "Bu dönemde partinin dikkatının merkezinde bizzat partinin kendisi,partinin varlığı ve korunması bulunmaktadır.Parti bu dönemde belli bir anlamda kendine yeterli bir güç olarak görülmek durumundadır. Bu anlaşılır bir şeydir de:Bir yandan çarlığın azgın saldırıları, diğer yandan Menşeviklerin partıyi içten dinamitleme ve parti kadrolarının yerine şekilsiz, partisiz bir yapıyı geçirme çabaları...partinin tüm varlığını tehdit etmektedir. Bu durumda partinin korunması (yaşatılması-çn) bu dönemde birinci derecede önem kazanmaktadır.
> Rusya'da komünizmin bu dönemdaki esas görevi işçi sınıfının en iyi,proletaryanın davasına en bağlı elemanlarını partiye kazanmak; proletaryanın partisini ayakları üzerine dikmek, şekillendirmektir.Yoldaş Lenin bu görevi "proletaryanın öncüsünun komünizme kazanılması' olarak adlandırıyor." (age.s.88)
> İkinci dönemin özelliklerini ise Stalin şöyle belirtiyor :
> "Bu dönemde parti önceki dönemdeki gibi güçsüz değildir. Parti itici

guç olarak ciddiye alınması gereken bir faktör haline dönuşür. Artık yalnızca kendıne yeterli bir güç değildir. Çunkü varlığı ve gelişmesi garanti altına alınmıştır. Şimdi parti kendine yeterli bir güçten, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması için bir araca, kitlelerin sermayenin iktıdarını yıkmak için mucadelesıni yönlendiren bir araca dönüşur.

...

Bu dönemde partinin dikkatinin merkezini artık partinin kendisi değil, milyonlarca halk kıtleleri oluştur. "(s.89/90)

Lenin ve Stalin Bolşevık Partinın inşasının bırinci döneminde kitleler arasındaki çalışmanın esas biçiminin propaganda çalışması olduğunu vurguluyorlar.

Lenin ve Stalin'e göre birıncı ve ikıncı dönemi birbirinden ayıran iki temel ozellik vardır :

1-Partinın çalışmasının, partinın dikkatinin merkezinde birinci dönemde bizzat partinin kendısi varken, ikincı dönemde milyonlarca halk kitlesi vardır.

2-Birıncı donemde esas sorun proletaryanın en ileri bilinçli kesiminin Lenin'in deyimı ile "proletaryanın öncu kesimının" partiya kazanılmasıdır.İkinci donemde ıse esas sorun, milyonlarca işçi ve emekçi kitlesının parti öncülüğünde birleştirilmesi, harekete geçirilmesidir.

Açıktır ki; bu ikı dönem bırbırinden Çin seddi ile ayrılmamıştır. Sınıf mucadelesinin gelışkin olduğu ülkelerde, esas olarak ikinci dönemin görevlerı olan görevler bizzat partinin önüne çıkabilir. Parti, kendi gücünü koruma ve geliştirme görevine bağlı olarak bu görevleri de çözmeye çalışır.Mesela RKİP 1905 öncesınde de birçok greve, boykota. kitle eylemine öncülük etmeye çalışmıştır. Kitle eylemleri içine sosyalist bilinci taşıyarak, bunları yönlendırmeye çabalamıştır.

İkinci dönemde de esas olarak birinci dönemin görevi olan işçi sınıfının öncü unsurlarının kazanılması görevi sürdürülür.

Birinci dönem ile ikincı dönem arasındaki fark, birincisinde kitle içinde çalışmamak, ikincisinde kitle içınde çalışmak şeklınde bir fark değildir. Farklılık çalışmanın şeklindedir. Birinci dönemde kitle içinde çalışmada esas olan propagandadır. Amaç kitleleri hemen ayaklandırmak değil; devrim mucadelesine hazırlamaktır. Amaç öncelikle kitlenin en ileri bilinçli kesimini partiye kazanmaktır. Ikinci dönemde, artık partinin varlığı ve gelişmesi garanti altına alınmıştır. Bu dönemde amaç artık partiye kazanılmış öncü unsurların kitleyı birleştırerek ona yol göstermesi iktidar mucadelesine katmasıdır. Bu dönemde kitle içinde çalışmada ajitasyon ağırlık kazanacaktır.

İşte Lenin ve Stalin'ın anladığı ikı aşama anlayışı budur. Bu anlayış görüşumuzce, devrim yollarındaki tüm farklılıklara rağmen bütün komunibt partilerinin inşasında geçerli olan, temel alınması gerekn bir anlayıştır.Bolşevik Parti modeli,bütün Marksist-Leninistler için örnek alınması gereken bir modeldir.

Bugün içinde bulunduğumuz ortamda, partimiz henuz "birinci dönemin" görevi olan kitlenin (özellikle de işçi sınıfının!) en ıleri kesimini partiye kazanma görevini tam olarak çözmeden, ikıncı dönemin görevi olan kitleyi parti etrafında birleştirme görevini de yerine getırmeye çalışmaktadır.

Bu doğrudur.Dışımızda gelışen sınıf mücadelesine seyirci kalamayız. Öncü'nün partiye kazanılması bizzat bu mücadeleler içinde olacaktır. Yanlış olan MK 7.toplantısına kadar içinde bulunduğumuz dönemde partinin içe dönük çalışmasının öneminin bilince çıkarılmamış oluşudur. Bizim kavrayabildiğimiz kadarı ile bugün içinde bulunduğumuz dönemde partinin dikkatinin merkezini bizzat partinin kendisi oluşturmak zorundadır. Dışımızda kendiliğinden gelıyen sınıf mücadelelerine katılma ve bunları yönlendirmeye çalışma partinin içinde bulunduğu durumla bağıntılı olarak ele alınmalıdır. Bu özellikle içinde bulunulan ideolojik-siyasi karmaşanın açılması; örgütsel yapının gerçekten işler hale gelmesine kadar sürmelidir.

ARBK, parti içinde Bolşevik Parti Modeli uzerinde tartışılması, özellikle bu modelin evrensel olup olmadığı üzerinde tartışılmasını gerekli görmektedir.

ARBK 17.toplantısında ayrıca içe dönük çalışmanın öne alınmasının somut olarak ne anlama geldiği üzerinde de durdu. Bazı yoldaşlarda var olan herkesin araştırma yapması şeklindeki bir anlayışın yanlış olduğu sonucunda birleşti.

İçe donük çalışmanın esas alınması ; içe dönük çalışmada da araştırma ve incelemenin one alınması demek, bütun partili yoldaşların pratik işleri bırakıp araştırma ve inceleme yapması demek değildir. Boyle bir anlayış yan - lıştır. Araştırma ve incelemenin esas alınması demek, araştırma ve inceleme yapabilecek nitelikte yoldaşların pratik yuklerinin hafifletilmesi, bunla - rın bu konuda uzmanlaşması demektır. Bu yoldaşların ortaya koyduğu araştırma inceleme tartışma yazıları daha sonra tüm partiiçinde tartışılmalıdır.İçe dönük çalışmanın esas alınması demek, örgutsel planda,uzmanlaşma her yoldaşın yapacağı esas işin ne olduğunun doğru bir şekilde tespiti demektir.Yol - daşları en fazla verım verebilecekleri alanlarda görevlendirme ,seferber etme demektir. Eğer ıhtisaslaşma doğru ele alınırsa, bizim sınıf mucadelesine katılmamız çok daha aktif ve planlı olabilir." (ARBK Raporu.s.41-43)

Bu gorüşler açık, berrak goruşlerdir. Ilginç olan 2.Konferans da dahil olmak uzere bu görüşlere bir yılı aşkın sure hiçbir eleştiri getirilmemiş olmasıdır.

Görülen odur ki ; "yiğit parti savunucuları" bu göruşlerin burokratik goruşler olduğunu , ancak biz orgütsel ayrılığı gündeme getirdikten sonra keşfetmişlerdir !

İKİ MERKEZ VAR MI / YOK MU ?

Durum nedır? Mart sonlarında Partının bir bölgesinde çalışan üyelerin %85 i, adayların tumu yan yana gelip bir Konferans oluşturmuşlar; ve 2.MK nin disiplinini tanımadıklarını, onun aldığı kararları uygulamayacaklarını açıklamışlardır. Parti içindeki ideolojik mucadele kitleler önunde yürütulmeye başlanmıştır. Bu mucadelede bir yanda, artık partinin tümu adına konuşma yetkisine sahip olmayan , en azından Partının bir bolgesinin %85 i adına konuşma yetkisine sahip olmayan Merkez Komıtesi hizibi; diğer yanda ise MK nin disiplinını red eden Bolşevıkler vardır.

Şımdi bu gerçek durumu tespit ettiğimizde MK hızibi yine hiddetle ayaklanıp "Hayır, parti içinde iki merkez yoktur ve olamaz" diyor. Ve bu konuda "kuşku duydukları Stalin'den alıntılar yapıyor.

Önce şunu tespit edelim Stalin haklıdır. Bolşevik Parti, kendi içinde iki merkezin, iki fraksiyonun varlığına izin vermez. Fraksiyorları dıştalar.

Ama Stalin'den bu alıntıyı yapanlar açısından bu tespit zararlı bir tespittir. Çünku onlar biz ayrıldığımız için kendi disiplinlerini red ettiğimiz için, yani aynı yerde, aynı isim altında kohuşan iki ayrı merkezi a - normal bir durum olarak görüp, buna son verdığimiz için bizi bölücülükle suçluyorlar. Yani bir yandan iki merkez olamaz, ama diğer yandan iki merkezden biri tasfiyeyi red edip diğerinin disiplinini red edince bölücülük suçlaması. Bu ne pehriz -Bu ne lahana turşusu ?

Bolşevikler, aynı RSDİP de Menşeviklerle örgütsel ayrılığı gündeme getirip ayrı merkez oluşturan Bolşevikler gibi , bugünkü MK hizibi ile arasına kesin örgütsel ayrılık çizgisini çekmiştir. Bu tek doğru tavırdır. Parti içinde var olan anormal duruma son vermiştir.

Bolşevikler bugün partinin tümü olduklarını iddia etmiyorlar. Partinin bugünkü MK hizibinin disiplinini red eden Bolşevik kanadı olduğunu söylü - yorlar. Ve gerçek durum budur.

MK hizibi ise, kendinin parti olduğunu söyleyerek, partinin tümü adına konuşarak yalan söylüyor. Partinin bir bölümü olan Bolşevikler adına MK hi-

zibinin konuşma hakkı yoktur.

Bizim partimiz açısından ortaya çıkan durum, iyi bir durum değildir,ama ilk defa ortaya cıkan, yalnızca bizim partimizde ortaya çıkan bir durum da değildir.

Parti içinde iki çizginin sistemleşmesi sonuçunda, her çizginin kendi disiplinini yaratması iki ayrı merkezin ortaya çıkması durumu, -bizim MK hizıbının iddiasının tersine-bir çok Komünist Partısinde ortaya çıkmış bir durumdur. Bunun en açık örneklerinden biri ÇMP nin durumudur. ÇKP de mesela Kültur Devrimi öncesinde iki merkez vardı. Ve merkezlerden biri diğerini alaşağı etmek için kitleleri "Merkezi Bombalayın!" çağrısı yaptı.

Yine ÇKP de mesela 1976 da da iki merkez olduğu , bu merkezlerden revizyonistlerın önderliğinde olanan Kasım 1976 da yaptığı darbe ile ispatlanmış bir olaşdır.

Var olan bir şey "olamaz' demekle ortadan kalkmaz. Stalin'ın "parti içindeki hizıplerle öğretısi" "olamaz" öğretisi değıl, Marksist-Leninistlere bunun olmaması için bir mücadele çağrısıdır ! MK hizibi bunu bile anlamamıştır Ve bu konuda dehşetli bir biçimde eleştirdığı AEP ile aynı paralele duşmektedir.

MK hizıbinin YD uzantılarının en belirgin ozelliği , bunların GERÇEKLERE GÖZLERİNİ KAPAMALARI- GERÇEK YERİNE KAFALARINDA YARATTIKLARI HAYALLERDEN YOLA ÇIKMALARIDIR !

Bunlar olmayan şeylerın "var" demekle var olacağını sanıyorlar.
Mesela devrimci durum konusundaki tavırları budur.

Bunlar var olan şeylerin "hayır olamaz" demekle yok olacağını sanıyorlar.
Mesela iki merkez konusundaki tavırları budur.

MK hizıbinin YD uzantısının kullandığı metod metafiziktir.
Felsefesi maddeden değil, düşünceden yola çıkan idealızmdir.

Ve bütün idealistler gibi uzun sureçte tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaklardır.

BOLŞEVİZM ZAFER KAZANACAKTIR !
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

ARAŞTIRMA - İNCELEME - TARTIŞMA

«Bolşevik Partizan» Birinci Sayıya Eleştiri

Arkadaşlar;

Bolşevık Partızan'ın 1. sayısını ınceledim. Kanaatımce, bu yazıların bır kısmı bir dızi hatayı da içerıyor. Hataların bır bolumu, bellı olçulerde var olan Turkıye pratığınden kopukluğun getirdığı şeyler. Turkıye ıçındekı olayları ve gelişmelerı bı[illegible]anda gazete,radyodan takip edebilmenin;kısmen de kulakta[illegible]a bilginin getirdiği eksiklikler ve olayları böyle-elde ol[illegible]yan nedenlerden de olsa-dar bır çerçeveden görünce Marksızm-Lenınızmın ustalarının getırdığı bir dızı genel doğru ve tespıtler şematık olarak ele alınabılıyor. Bu yazılarda eleştırılebilecek bir dızi tespıt ve eğilımı burada sadece kaba hatlarıyla ortaya koyup, arkadaşların somut araştırma ve ıncelemelerıne yardımcı olmak ıstıyorum. Yoksa butun bu sorunların tek tek ele alınıp detaylı bır şekılde incelenmesı net bır bakış açısına sahıp olmamız açısından gereklidır.

Yukarıda bahsettığım, Turkıye pratiğınden kopukluğun yansıması ozellıkle "1 Mayıs 1981 de ulkemızde durum" başlığı altındaki yazıda gorulebılır. Bu yazıda bir dızi doğru tespitle yanlış tespit içıçedır. Şoyle yazıyorsunuz:

"12 Eylul oncesınde yukselen halkın kendiliğinden mucadelesı 12 Eylul cuntasının ışbaşına gelmesınden sonra yoğun faşıst terör karşısında durmuş ve gerı çekılmıştir." "Kıtlelerın kendılığınden eylemı 1 Mayıs 1981 e gırerken hemen hemen sıfıra düşmuş durumdadır." "Sıyası planda da ezılenlerin çok önemlı bir bolumu, faşist baskıların yoğunlaşmasından; soke soke alınmış bır dizı demokratık kazanımlarının sungu zoru ıle geri alınmasından hoşnut değildır. Ancak 12 Eylul oncesinın tersıne, bu hoşnutsuzluk bugun kendını kıtle eylemlerının yukselmesı bıçıminde gostermemektedır. Devrımcı yığınlar bugun bekler, güç toplar, fırsat kollar bır durum ıçıne gırmıştır." "Hakim sınıflar açısından bugün geçıcı kısa surelı bir istıkrar söz konusudur."

Arkadaşlar. 12 Eylul harekatından sonra kıtlelerın kendılığınden eyleminde belırlı bır gerıleme olduğu, devrimcılerın bekler, guç toplar, fırsat kollar bir durum içıne gırdiğı ve hakım sınıfların belırli bır istıkrar sağladıkları kanaatımce doğrudur. Ama halk yığınlarının mucadelesının durduğu hatta hemen hemen sıfıra duştuğu yolundaki tespıtler, salt bellı burjuva yayınlarından gozlemlenmeye çalışılan ve Turkıye'nın ıktısadı yapısını goz önune almayan tespıtlerdır. Ülkemızın bazı bolgelerı, kıtle temelinın kuvvetlı olduğu, belli olçulerde polıtıze olmuş, geçmış mucadele gelenekleri olan, devrımcılerın yoğun olarak çalışma yaptıkları bolgelerdır. Aynı zamanda bu bolgelerde hakım sınıfların baskısı çok daha yoğun ve acımasızdır. Bu bolgeler genellıkle buyuk oranda da feodalızmın etkısı altındadır. Özellıkle Guneydoğu Anadolu, Orta Anadolu, Doğu Anadolu, Karadenız'ın orta ve doğusu ve Akdenız'ın doğu kesımlerı yukarıda belırttığım bır dızi ozellığe sahıp bolgelerdir. Bu durum, ulkemizdekı dengesız ıktısadı gelişmenın bır tezahurudur ve tabııdır. Bugun yığınların mucadelesı, Turkıye'nın bellı yorelerınde tamamen durmuş veya buyuk oranda azalmışsada,

bellı yörelerınde kıtlelerın mücadelesı en yoğun bir şekılde devam edıyor. Bugün Maraş'ın geniş kesımi özellıkle Elbistan, Pazarcık; Mardin'in geniş kesimı, özellikle Derik, Kızıltepe; Antep'ın cıvarı özellikle İslahıye ve köyleri; Urfa'nın bellı kesimlerı özellıkle Siverek ve cıvarı; Kars'ın cıvarı özellıkle Ardahan ve Hanak; Ordu ve Artvin'in bellı yörelerı özellıkle Patsa ve Şavşat; Adana'nın çeşitli yöreleri, Diyarbakır, Tunceli, Elazığ ve Erzıncan'ın geniş kesimlerı kaynar kazan du rumundadır ve yer yer yoğun kitlesel mücadeleler görülmektedır. Benım gözlemleyebıldığım bu bölgelerin haricinde, bir dizi böl gede ve yörede de buradakılere benzer kıtle mücadelelerı olduğunu duydum. Örneğin Ege'de Manısa ve cıvarında yoğun mücadele ler geçtiğinı oralı olan bazı arkadaşlar belırtmışlerdı. Bu bir dizi bölgede, hakim sınıflara karşı verılen mücadele, uşak basın tarafından ya hiç verılmıyor yada çarpıtılıyor. Faşıst cuntanın, anarşıyi terörü önlüyoruz, kökünü kuzıyacağız, halk bir avuç teröriste karşı bizı destekliyor, Türk ordusu güçlü - dür gibi yayınlarıyla beraber, basında gerçekleşen çok önemlı olayları ya vermiyor ya da cunta tarafına yontarak vermeye çalışıyor. Örnek olarak ıki olay üzerınde duracağım. Birisı Mardin'in Derik ılçesınde çıkan bir çatışmayla ilgılı. Yanılmıyor sam bundan 4,5 ay önce gazetelerın deyımıyle 'güvenlık kuvvetleriyle teröristler arasında çıkan çatışmada 4 veya 5 -kesın hatırlamıyorum- terörıstin olduğu' yazıyor ve haber geçıyordu. Bizim o yöredekı arkadaşlardan öğrendığımiz, ordu ıle devrımcı ler arasında çıkan çatışmaya bizzat evlerden yoğun şekilde açı lan ateşle karşılık veriliyor ve ölen devrimcılerın yanısıra güvenlik kuvvetlerınden biri subay olmak üzere sekız asker öldürülüyor.
Bu olaydan sonra bu yöre, en yoğun ve alçakca saldırılara uğra yan bır yer haline geldi. İkincisı hakım sınıfların övünçle bahsettiklerı silah toplama kampanyasıdır. Bu bırçok devrımcı unsurun kafasını bulandırmış, halk sılahlarını teslım edıyor, halk cuntayı desteklıyor şeklınde bir dizi görüşün yeşermesıne neden olmuştur. (Halkın cuntayı desteklediğıne gösterılen di - ğer bır örnek de, Kenan Evren'in yaptığı konuşmalarda büyük ka labalıkların onu dinlemesidır. Konuşma yaptığı şehırlerde 20.000 30.000 kişinin onu dınlemesi bir kıstas değıldir. Üstelık oraya gelenlerın hepsı cuntayı destekleyenler de değıldır. Ve görülen o dur ki, bellı bölgelerde orya toplanan kalabalıktan çok daha yoğun bır kalabalık bugün K. Evren'e küfür edıyor. Cunta ılk ışbaşına geldiği günden bu yana halk kıtlelerinın gözüönünde geniş oranda teşhir olmuştur ve olmaya devam edıyor) Görebıldiğim kadarıyla sizlerde aynı anlayışı -halkın silahlarını teslım ettiği- savunuyorsunuz. "Halk yığınlarına cuntanın 'tarafsız olduğu' can güvenliğını sağlayacağı düşüncesı yayıla rak, halkın silahsızlandırılması operasyonuna gırişıldi. Belli bir süre içinde sılahlarını teslım edenlere ceza verılmeyeceği açıklandı. Bu operasyon içinde halkın örgütsüz kesımı geniş öl çüde silahsızlandırıldı." (B.P.)
Arkadaşlar; 12 Eylül'den bu yana silahlarını kendı ısteğı ile teslım edenler her 100 kişıden 3 veya 4 kişidır. Bunun haricindekı tüm silahlar hakım sınıfların baskısı ve ışkencesı sonucu ele geçırılmiştır. Halk kesinlikle sılahlarını vermek istememiştir. Bunun belli başlı birkaç nedenı vardır. Bırıncısı yıllardan beri gördükleri işkence, baskı ve yoksulluk karşı sında hıçbır hükümete köf güvenleri kalmamış, kendılerini koru ma ihtıyaçları devam etmiştır. İkincısı bır dızı bölgemızde,

hasmı olma ve kan davası devam etmektedir. Üçüncüsü devrimcilerin propagandalarının etkisi olmuştur. Dördüncüsü feodal düşünce yapısından kaynaklanan silahı olmayanın 'erkek' sayılmayacağı türünden düşüncelerin etkisi olmuştur. Hakim sınıfların silah toplamada izledikleri yöntem şu olmuştur. Tespit edilen yöreye, geniş bir asker ve sivil polisle birlikte gidiliyor. Yöre halkı belli bir meydanda toplanıyor ve silahlarını teslim etmeleri isteniyor, onlar zaten yöreye göre kaç tane ve ne tip silah bulabileceklerini kestirebiliyorlar. Örneğin Antep'in bir köyünden 1-2 tane silah çıkarsa halkın büyük bir bölümünün silahlarını vermediği bellidir. Bu durumda topladıkları halkın büyük bir bölümünü ayaklarından birbirlerine zincirleyerek falakaya yatırıyorlar, kadın çoluk-çocuk en akıl almaz işkence - ler yapıyorlar; yine aralarında verenler çıkabılıyor, hala tam anlamında silahsızlandırabildikleri kanaatında değilseler o zaman köyün muhtarını alıp merkeze götürüyorlar ve onu çözebilirlerse kimde silah olup olmadığını belli ölçülerde çıkartabiliyorlar. Bu uygulama hala büyük oranda devam ediyor, zaten on - larda biliyorlarki ne yaparlarsa yapsınlar Türkiye'yi tam anlamında silahsızlandıramazlar, silahı giden yerine mutlaka yenisini koymak için çabalıyor. Bu yoğun işkence ve baskı ortamında pekçok yerde halkla güvenlik kuvvetleri arasında çatışmalar çıkıyor. Pazarcık ve Siverek'de bunun pekçok örneği görüldü. Şavşat ve Fatsa'da da halkı silahsızlandırma operasyonuyla birlikte devrimcilere yönelik baskı ve işkence uygulaması yer yer devrimcilerle birlikte halkın güvenlik kuvvetleriyle çatışmasını beraberinde getirdi ve bu durum hala devam ediyor. Bir dizi bölgede ise halk sindirilebildi, bunda devrimcilerin o bölgede belirli ölçüde darbe yemesi ve ihbarcılığın kolgezmesinin etkisi oldu. Fakat her an patlamaya hazır barut fıçısı durumunda olan bu bir dizi bölgede devrimciler doğru önderlik yapabilseler buralarda da kitleler aktif mücadeleye girebilirler.

Buraya kadar genellikle, ülkemizin daha çok feodal ilişkilerin etkisi altında olduğu, milli çelişkinin önemli ölçülerde keskin olduğu ve devrimcilerin en yoğun halkla kaynaştığı bölgelerden ve genelliklede bu bölgelerin kırsal kesimlerinden bahsettim. Şimdi gelelim büyük şehirlerdeki sanayi proletaryasının durumuna; 12 Eylül'den önce işçi sınıfının geniş kesimleri reformist, revizyonist ve faşist sendika ve konfedarasyon - lar içinde örgütlenmişlerdi ve önemli ölçüde bunların etkisi altındaydılar. Devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin hakim olduğu sendikalar işçi sınıfının geniş kesimlerini etkilemekten uzaktı. Ama tek tek işyerlerinde devrimciler ve Marksist-Leni - nistler önderliğinde, ekonomik taleplerin siyasi talepleri de içerdiği örgütleme çalışmaları ve şanlı direnişler de oldu. Ve 12 Eylül'den önce bu direnişlere güngeçtikçe bir yenisi ekleniyordu. Örneğin, Tariş, Mensucat Santral, Tekel, Çukobirlik direnişleri, sosyal-faşist Maden-İş'in candamarı sayılan bölge teşkilatlarında sürekli yükselen devrimci muhalefet. Bu dire - niş ve örgütlenmelerde tüm devrimciler aktif rol alıyor, özellikle de Marksist-Leninistler önderlik ediyorlardı. Marksist-Leninistler bu dönemde eskiden hakim olan 'sol' anlayışlarını yıkarak faşist ve revizyonist sendikalar içinde çalıştılar ve kısa zamanda yeni başarılar elde ettiler. Ama somut olarak işçilerin çoğunluğu bu dönemde bu faşist ve revizyonist sendikaların etkisi altında salt ekonomik çıkarlarını -onu bile tam anlamında değil- düşünür haldeydi. Ve 12 Eylül'den sonra büyük şehirlerde devrimcilerin kendilerini silahlarıyla savunmaları hariç, işçi sınıfından bir kaç tepki dışında önemli bir tepki

gelmedi. İşçilerin bir kısmı cuntanın demagojilerinin etkisi altında kaldı, bir kısmı ise en temel hakları gaspedildiği için buna karşı mücadele vermeye çalıştılar, ama devrimcilerin belli ölçülerde darbe yemesinden, baskı ve işkencenin had safhada olmasından kısmen sindiler, işçi önderlerinin pek çoğu -sendika işyeri temsilcileri- aylarca zindanda işkencede tutuldular. Ama işçiler yeni yeni cuntanın gerçek yüzünü görmeye başladılar: Temel ihtiyaç maddelerine yeni zamlar geldi, işçi ücretlerine %70 oranında zam yapılacağı belirtildiği halde, ilk önce yarısı, diğer kısmı taksitlerle gibi oyunlarla oyalama taktiğine girdiler, yeni vergi yasalarıyla ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yıktılar, arkasından işçileri faşist sendikalarda birleştirme girişimini ele aldılar. Asgari ücret konusunda faşist sendikalarla dahi, cunta arasında çelişki çıktı. Cunta aynı zamanda memur ve esnafta da süreç içinde belli bir hoşnutsuzluğa yol açtı. Özellikle yeni kanunlaştırmaya çalıştıkları cumartesi günü çalışma yasası memurların geniş kesimini hoşnutsuz etti.

Buraya kadar belirttiklerimden sonra, bana göre:
12 Eylül'den önce genel olarak devrimci durum vardı; ama o dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum yoktu.
12 Eylül'den sonra Türkiye'de genel olarak devrimci durum yoktur; ama bu dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum vardır.
Bu durum en başta Türkiye'nin iktisadi yapısındaki dengesizliğin ürünüdür. İbrahim yoldaş, ülkemizin iktisadi yapısından ve bizzat kendisi tarafından belli bölgelerin yapısının somut incelenmesinden kaynaklanan, mücadelede ağırlığın belli bölgelerde yoğunlaştırılması, savaşın bu bölgelerden başlayıp yapılacağı tespiti -bir dizi olağanüstü koşul ortaya çıkmadıkça- genelde Türkiye gerçeği ile uyum içindeki bir tespittir.

12 Eylülden sonra belli bölgelerde yığın eylemi vardır. Ezilen sınıfların sefaleti ve sıkıntısı olağanüstü durumdadır. Türkiye'nin özellikle bu bölgelerinde hakim sınıfların kendi aralarında parçalanma ve çekişme sözkonusudur. Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da azılı toprak ağalarıyla cunta arasında bir çatışma sözkonusudur. Bu kişilerden kimi Apocu'lara yardım ettikleri, kimi kürtçülük propagandası yaptıkları, kimisi de geçmiş parti faaliyetlerinden dolayı kovuşturmaya uğramaktadır. Ahmet Türk, Şerafettin Elçi ve Bucak'lar buna örnektir. Sizin de belirttiğiniz gibi yine hem bu bölgelerde hem de Türkiye'nin birçok yerinde uygulanan yüksek faiz politikasına karşı bir dizi kompradorun tepkisi yükselmektedir.

Yazının başında belli ölçülerde Türkiye pratiğinden kopukluğun, Marksizm-Leninizmin ustalarının doğru tespitlerinin şematik olarak ele alınmasına yol açabileceğini belirtmiştim. Buna somut bir örnek vermek istiyorum. Bana göre bugün Tunceli ve civarında devrimci durum vardır; ama bugün Tunceli ve civarın civarında kitlelerin yığın eylemi yoktur. Bu durum o bölgenin özel koşullarından kaynaklanmaktadır. Bugün Tunceli'de yığın eylemi bilinçli bir şekilde yoktur. Bugün Tunceli ve civarında yaşayan halkın en az %50 siçeşitli devrimci siyasetlerin insiyatifi altındaki devrimcilerdir. Diğer kısmı ise genellikle devrimcilere sempati duyan halktır. Ve ülkemizde Tunceli örneğine benzeyen bir dizi yer vardır. 12 Eylül öncesinde Türkiyede genelde devrimci durum varken; İstanbul hariç hemen hemen Marmara bölgesinin tümünde devrimci durum yoktu. Bu örnek bölgeler somut olarak gözönüne alınırsa genişletilebilir. Bu tip yerlerde o dönemde Türkiye genelinde var olan devrimci durumun yaptığı olumlu etkiyle, devrimci dalga önemli ölçüde yükselmiş

tı ve 12 Eylül darbesi olmasaydı, bu tip bir dizi bölgede devrımci durum oluşabilirdı.

Arkadaşlar, devrimci taktikler, mücadele ve örgütlenme biçimleri üzerine adlı bölümde; Stalin, Mao Zedung ve Lenin'in bu konuda tamamen açık olan anlayışlarını belirtmişsiniz. Stalın bu konuda "Taktik, proletaryanın mücadele biçimleriyle ve örgüt biçımleriyle, bu biçımlerin zincirleme kaynaşmasıyla uğraşır. Devrimin belli bir aşamasını temel kabul eden taktik, devrımın kabarma ve alçalmasına, hızlanma ve yavaşlamasına göre birçok kez değışebilır. " bunu belirtiyor. Ve bunun arkasından sizler, bugun ülkemizde mucadele biçimleri konusunda tam bir keşmekeş olduğunu, komünist örgütün silahlı mücadeleyi mutlaklaştırma eğilimı olduğu ve İbrahim Kaypakkaya'nın hatalı bir tespitle bu meseleyi ilke meselesi olarak koyduğunu belirtmişsinız. Ve daha ılerde şunları söylüyorsunuz ! "Bugün kitlelerın kendılığinden mücadelesinin hemen hemen bütünüyle bastırıldığı [illegible] dönemde "sılahlı mücadele esastır" tespiti eğer cıddiye [illegible]ıp gerçekten uygulamaya çalışılırsa, bu yalnızca öncü ıle ha[illegible]ım sınıfların silahlı çatışması, öncünun kitlelerden bağımsız, kıtle hareketinden bağımsız, kitleler adına onları temsılen hakım sınıflarla silahlı çatışması anlamına gelir bunun adı "öncü savaşı" olur..."(BP)

Bugun bana göre, silahlı mücadeleyi Türkiye genelinde mutlaklaştırmak ve genel olarak bu meseleyi ilkeleştirmek ve hatta yarı-sömurge, yarı-feodal ülkelerin genelinde silahlı mucadele esastır demek -durum böyle olsa da- bunu ilkeleştirmek hatadır. Ama ulkemiz koşullarında genellikle "Cumhurıyetin kuruluşundan" bu yana devrımci durum ülke genelinde varolmuş ve hakim sınıfların baskısının arttığı ve buna karşı halkın yer yer kıtlesel mücadele verdıği bu koşullarda silahlı mucadele esas taktik olarak kavranmıştır. Devrimci durumun ülkenin genelinde ortadan kalkması ve halk kitlelerinin eylemınde geriye çekilme duraksama olması, ülkemizde başından beri tüm yurt çapında olmamış ve taktik olarak silahlı mücadelenin esas halka olarak kavranacağı bölgeler var olmuştur. (Bu mesele, tabii ki komünıst partisının diğer bölgelerin somut durumunu gözönüne alarak karar verebıleceği bir tespittir.) Ve İbrahim Kaypakkaya, subjektivizmden kaynaklanan bu konuyu ilkeleştirme eğiliminin haricinde meseleyi kaba hatlarıyla doğru koyabilmiş ve zaten bu bir dizi somut incelemenin neticesinde olmuştur. (Bu konuyla ilgilı verileri yarı-sömürge, yarı-feodal yapı konusunda değinirken belırteceğım) Aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'da tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durumun olduğu ve buralarda silahlı mücadelenin kavranacak esas halka olduğu tespiti de bellı ölçulerde o dönemdeki ÇKP tespitlerinden kaynaklanmasına ve subjektivizmi içermesine rağmen, bana göre de -ilke olarak görülemıyecek bir tespıt- sizin deyiminizle "derın araştırmaya dayanmayan kaba gözlemler sonucu" yarı-sömürge ülkelerin genelinde devrımci durum vardır ve yine genelinde silahlı mücadele esastır. Tabi bu tespıtleri somut araştırmalarla derinleştirmek gereklidir.

Bugün Türkiye'nin bir dizi bölgesinde silahlı mücadelenin objektif şartları vardır. Bunun haricindeki bölgelerde de sizin de belirttiğiniz gibi "kitleleri uyandırmak, örgütlemek, silahlandırmak için yapılan çalışmayı korumak ve ilerletmek için silahlı eylem yapılacaktır. "Bana göre salt sizin söyledikleriniz dahi sılahlı mücadele olarak adlandırılabilır. Devrimci du

rumun ülkemizde genellikle var olduğunu belirtmıştik, yığın eylemlerinın yükseldığı bir dönemde, bir dızi yeni etken neticesı- bızim ülkemızde kesinlikle kısa süreli- devrımci durumun kalktığı şartlarda yürütülecek bu tip bir mücadele -komünistlerin, çeşitli devrimcı siyasetlerın çeşitli kişı veya grupların özünde silahlı mücadeledir. Lenin "Rusya devrimindekı mücadele biçimleri Avrupa burjuva devrimlerindekilerle kıyaslandığında olağanüstü bir çeşitlilik" gösterir diyor ve Rusya'da ayaklanmanın koşullarında "iç savaş sırasında "büyük savaşlar" arasında az çok uzun süren aralıklar meydana geldiğinde kaçınılmaz olan bir mücadele biçımidir." (gerılla) diye belirtıyor. Bu bana göre: ülkemızde yığın eylemlerinin yükseldiği, hakim sınıflara karşı Komünistler, devrimciler ve kitlelerin beraberce mücadele verdikleri bir dönemde bir dızı etken netıcesi bu mücadelenin duraksadığı bir döneme gırildiğinde genellıkle bu dönem içinde belli şartlarda kavranacak halkanın silahlı mücadele olması gerektiğidir. Bu tespit barışçıl mücadeleyi inkar ettiğımiz veya küçümsedığimiz anlamına gelmemelidır. Bunun haricınde bu mücadele biçimi devrımci durumun kalktığı bölgelerde Komunistlerin, devrimcilerin ve halk kitlelerinin bugünkü somut durumunda ortaya çıkmıyorsa, bizzat devrimci durumun varlığını koruduğu bölgelerde yürütülecek mucadelede- ülke genelı gözönüne alınarak silahlı mücadele tayin edicı önemdedir. Bana göre ülkemizde partizan eylemini ele alamayan bir parti, kitlelerle kaynaşıp onlara önderlik edebilecek bir parti olamaz. Lenin, genel bır doğru olarak bu konuda şunu vurguluyor: "Hareketin örgütlenişıne zarar veren, partizanların eylemi değil, bu harekatları ele almaya yeterlı olmayan partinin zayıflığı - dır." Ve bizım ülkemızde genellikle sürekli değil - bir dizi olağanüstü koşul ortaya çıkmadıkça-silahlı mücadele taktik olarak esas, diğer mücadele biçimleri tali ve ona tabidir. Barışçıl mücadele genellikle silahlı mücadele ile içiçe ele alınmak zorundadır. Şimdi Lenin'in silahlı mücadele ile ilgili belirttiklerine değinelim. Lenin şöyle diyor: "Bizi ilgilendiren olay sılahlı mücadeledir. Bu mücadele bireyler ya da küçük bi - rey grupları tarafından yürütülür. Bunların bir kısmı devrimci örgütlere bağlıdır; diğer kısmıysa (büyük çoğunluğuyla Rusyanın bazı bölgelerinde) hiçbir devrimci örgüte ait değillerdir. Silahlı mucadelenin iki farklı amacı vardır, bunları kesınlikle birbirinden ayırmak gereklidir; önce bu mücadelenin hedefi bireyleri örneğin askeri ve polis hizmetindeki şefleri ve yardımcılarını öldürmektir. Sonra hükümetten olsun özel kişiler - den olsun para fonlarına el koymaktır. El konulan bu paraların bir kısmı partinin ihtiyaçları için, bir kısmı silah ve ayak - lanma hazırlıkları için gerekli malzemelerin satın alınmasına; bir kısmı da bu mücadeleyi yürüten militanların ihtiyaçlarına kullanılır. Büyük mülklere el konulması (Kafkasya'da yapılan müsadere 200.000 ruble ve Moskova'daki 375.000 ruble getirmiştir.) herşeyden önce devrımci partilerin ihtıyaçlarına ayrıl - mış; küçük mulklerin musaderesı ise özellıkle ve bazen de sadece "müsadere edenlerin" ihtıyaçlarına kullanılmıştır. Bu mücadele biçıminin iyice gelişmesi ve yayılmasının 1906'da yani Aralık ayaklanmasından sonra olduğu gerçektir. Sıyasi bunalımın silahlı mücadeleye varıncaya kadar keskinleşmesi ve özellikle de şehirlerde olduğu gibi kırsal bölgelerde de yoksulluğun,açlığın ve işsizliğın artması bu sınıf mücadelesi biçımının kullanılmasına yol açan başlıca sebepler arasındadır. Bu toplum - sal mücadele yöntemleri tercihen ve hatta özellikle halkın en

yoksul unsurları, baldırı çıplaklar, lümpen proletarya ve anarşist grupları tarafından benimseniyordu. Otokrasi tarafından uygulanan, mucadeleye karşı "misilleme" biçimleri olarak sıkıyönetimi, yeni askeri birliklerin seferber edilmesini yüz-karaların pogromlarını ve askeri mahkemeleri saymak yerinde olur." (Lenin, Partizan Savaşı,(Marks, Engels, Lenin,Stalin) s.81-82) (abç)

Ben burada özellikle, o dönemde, o günkü şartlarda Lenin'in silahlı mücadele ile ilgili neyi belirttiğini vurgulamak istedim. Bunun dışında Lenin, Rusya'da bu durumun 1906 Aralık ayaklanmasından sonra gerçekleştiği ve siyasi bunalımın silahlı mücadeleye varıncaya kadar keskinleştiği ve kırsal bölgelerde, şehirlerde olduğu gibi yoksulluğun, açlığın, işsizliğin arttığı şartlarda ortaya çıktığını da vurguluyor. Bu, Rusya'nın o günkü koşullarında ortaya böyle çıkıyor. Örneğin Rusya'daki Aralık ayaklanması gibi bir ayaklanmanın olmadığı ülkemizde 12 Eylül öncesi-sonrası da bir dizi bölgede- yukarda altını çizdiğimiz Lenin'in belirttiği silahlı mücadele biçimleri kesinlikle vardı ve bu mucadeleler genellikle siyasi mücadelenin üst aşaması olarak da ortaya çıkmamıştı. Ve zaten ulkemizde Halkın Kurtuluşu'nun başını çektiği bir dizi oportunist, pasifist siyaset mücadele kaçkınlıklarına kılıf olarak bunu - siyasi mücadelenin üst aşamasına tekabül eden silahlı mücadele savunuyorlardı. O dönemde Marksist-Leninistler onlara gereken cevabı şöyle verdiler." "...Mesela öyle bir durum olur ki, kanlı faşist bir darbe veya bir işgal, barışçıl kitle mücadelelerinin bile zayıf olduğu bir ortamda, geniş güçlu yığın hareketlerine ve silahlı mücadeleye yol açabilir. Hatta bir ülkede veya bir bölgede baskı, zulüm ve sömürünün kısa zamanda ağırlaşması, barışçıl yığın hareketlerine veya bir ayaklanmaya veya bir gerilla savaşı vb. gibi benzeri mücadelelere yol açabilir. Buna Engels'in Prusya'yla Fransa arasındaki savaşı anlatan yazısından örnek verebiliriz. Engels, Prusya generali Fritz'in Fransayı işgalini şöye anlatıyor : " Fritz... Paris'e doğru ilerlerken halk ayaklanmasından tek kelimeyle bile laf etmiyordu. İmparatorluğun ordularının bozgunları birçeşit budalaca tavırla karşılanıyordu, imparatorluğun 20 yıllık rejimi, halk kitlelerini resmi yönetim karşısında pasifçe boyun eğmeye alıştırmıştı. Şurada burada gerçek savaşlara katılan köylülere rastlanıyordu; örneğin Bazeilles köylüleri gibi, fakat bunlar istisnaydı. Fakat Prusya'lılar Paris civarına yerleşir yerleşmez ve çevredeki bölgeleri acımaksızın ezici bir savaş vergisi sistemi altına sokunca, çetecileri kurşuna dizmeye başladıkça ve bunların yardım aldıkları köyleri yakınca ve nihayet bunlar Fransız'ların barış tekliflerini geri çevirip fetih savaşı sürdürme niyetlerini ilan edince, herşey değişti. Onların etrafında heryerde, kendi vahşetinin doğurduğu bir gerilla savaşı patlak verdi ve şimdi heryerde bir kitle ayaklanması yaratmaları için yeni bir bölgeye girmeleri yetmektedir. (Partizan Savaşı, s.21) Bu, bir bölgede uygulamaya konulan ağır vergi ve vahşet politikasının "pasifçe boyun eğmeye " alışan bir halkı gerilla savaşına ve ayaklanmalara nasıl soktuğunun somut bir örneğidir. Parti Bayrağı'nın sağcı teorisyenleri, bu oportunist kafayla o dönemde Paris civarında bulunsalardı, patlak veren bir gerilla savaşına karşı seyirci kalırlardı ve belki de karşı çıkarlardı. Çünkü onlar düşünmeye bile yanaşmak istemedikleri bir olayla "... kitlelerin siyasi mücadelesinin üst derecesi o

larak doğmayan" bir silahlı mücadeleyle karşılaşmış olacaklardı..." (Partizan, sayı:4, s.5)

Arkadaşlar, bütün bu belirttiklerimizden sonra, sizlerin belirttiklerinize deyineyim. Soruna Leninist tarzda yaklaşılırsa bugün mücadele biçimleri konusunda "silahlı mücadele biçimleri öne çıkmaktadır" ya da "esastır" vb. tespitlerin yanlış olduğu böyle bir tespitin "hareketin kendi içinden kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmek, örgütlemek, bilinçli kılmak" anlamına gelmediği; tersine masa başında bir "esas" eylem biçimi tespit etmek, "icat etmek" anlamına geldiği görülür.

"Bugün kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin hemen hemen bütün ile bastırıldığı bir dönemde "silahlı mücadele esastır" tespiti eğer ciddiye alınıp gerçekten uygulanmaya çalışılırsa; bu yalnızca öncü ile hakim sınıfların silahlı çatışması anlamına gelir. Bunun adı "öncü savaşı" olur. Bugün kitlelerin kendiliğinden eyleminin bastırıldığı şartlarda "öncüyü kesin savaşa sürmek" Lenin'in deyimiyle "sadece bir ahmaklık olarak kalmaz bir cinayet olur" (BP)

Arkadaşlar, ilk paragraftaki tespiti yaparken, Lenin'in şu alıntısından yola çıkıyorlar :

" Baştan başlayalım. Bir Marksistin mücadele biçimleri sorununu incelemesi için neler gereklidir? En başta Marksizm hareketi herhangi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamakla, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder; fakat onları "icat etmez"; hareketin kendi içinden kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesı yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlenmekle, bilinçli kılmakla yetinir. Bütün soyut formüllerin, bütün doktriner reçetelerin mutlak biçimde düşmanı olan Marksizm, hareketin geliştiği, kitlelerin bilincinin ilerlediği, ekonomik ve politik bunalımların şiddetlendiği ölçüde savunmanın ve saldırının gittikçe daha çeşitli yeni yöntemlerini doğuran kitle mücadelesinin dikkatle ele alınmasını ister. Bu nedenle Marksizm, mutlak biçimde hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Hiçbir zaman belli bir anda var olan ve olanaklı bulunan mücadele biçimleriyle sınırlı kalamaz; toplumsal konjoktürdeki bir değişimin kaçınılmaz olarak yeni belirli bir dönemin militanları için henüz bilinmeyen mücadele biçimleri ortaya çıkacağını kabul eder.Bu bakımdan Marksizmin kitlelerin pratiği okulunda öğrenim yaptığı söylenebilir;'sistem mücitleri'nin çalışma odalarında keşfettikleri mücadele biçimlerini k..lelere önererek onlara ders vermek iddiasında değildir. Örneğin Kautsky, toplumsal devrim biçimlerini incelerken, gelecek bunalımın bize şimdiden göremeyeceğimiz yeni mücadele biçimleri getireceğini biliyoruz, diyordu. İkinci olarak Marksizm,mücadele biçimleri sorununun tarihi yönüyle ele alınmasını gerektirir. Bu sorunu somut ve tarihi şartlarda hesaba katmaksızın ortaya koymak, diyalektik materyalizmin ABC sini bilmemektir. Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürlerdeki, varoluş koşullarındaki ve çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemler de değişir. Hareketin vardığı noktadaki somut koşulları incelemeden, belirli bir mücadele biçimi kabul etmek sorunu ortaya çıktığında,evet ya da hayır diye cevap vermeye çalışmak, Marksizmin alanını tamamiyle terketmek demektir. " (Lenin, Partizan Savaşı, Yar Ya-

yınları,s.77/79) (abç)

Ve sizler "silahlı mücadele biçimleri öne çıkmaktadır" tespitine Lenin'den yaptığınız alıntıyla karşı çıkıyorsunuz, fakat Lenin'in söylediklerine tümüyle dikkat etmiyor ve şematik bir biçimde kavrıyorsunuz. Lenin, benim de altını çizdiğim yerlerde, ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürlerdeki, varoluş koşullarındaki,vs. çeşitli koşullara bağlı olarak farklı mücadele biçimlerinin birinci plana geçeceğini belırtiyor ve hareketin vardığı noktadaki somut koşulları incelemenin önemini vurguluyor. Bana göre Lenin'in doğru bir şekilde ve biraz da mecazi anlamda, sistem mucitlerinin çalışma odalarından bahsetmesini anlayamıyorsunuz. O sistem mucitleri ki, Lenin'in biraz ilerde koyduğu hiçbir tarihi gerçeği ve somut durumu, kitlelerin hareketini gözönüne almadan, tarihi gerçeklerden bihaber ve pratikten kopuk masa başında teori icat edenlerdir. Yoksa Marksistler, diyalektiği ve tarihi materyalizmi kavradıkları için, tarihi koşulları ve somut durumu doğru değerlendirdikleri, kitle hareketlerinin somut gelişimini doğru gözlemleyebildikleri ve bizzat teori ve pratiği birlikte yürütebildikleri için "EVET" masa başında da "esas" eylem biçimi tespit edebilirler. Ve İbrahim Kaypakkaya'da ve ondan sonraki bugüne kadar olan çizgimizde tespitleri ilkeleştirmek ve özellikle ÇKP otoritesinden kaynaklanan şablonculuk var olmasına rağmen, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, silahlı mücadele ve savaş meselesi (yeterli olmamasına, sizin deyiminizle kaba gözlemlere dayanmasına rağmen) bir dizi somut araştırma ve inceleme neticesi ortaya konulmuş tespıtlerdir. Ve hatalarına rağmen genel hatlarıyla doğru tespitlerdir. Bizlerin bu aşamadan sonra ki görevi bu tespitleri geliştirmek, hatalı yanlarını tam anlamıyla aşabilmektir. Bana göre İbrahim Kaypakkaya, masa başında esas eylem biçimimi tespit ve icat etmemiştir. Onun Malatya, Kürecik, Gaziantep, Maraş, Siverek, Çorum, Tunceli bölgelerindeki iki yılı aşkın köy çalışmalarını özetleyen ve Engels'den günümüze köylü savaşlarını inceleyen,İstanbul bölgesindeki dört aylık Parti çalışmasının eleştiri ve özeleştirisi ile işçi sınıfı arasındaki çalışma, sanayi şehirlerinde parti örgutlenmesini inceleyen somut araştırma yazıları olduğu bilinen bir gerçektir. (Bkz. Seçme Yazılar,s.14-15) Aynı zamanda İbrahim yoldaşın o dönemde çalışmalarında ağırlık verdiği bölgeler gözler önündedir. Bugün bu bölgeler, en bilinçli ve en yoğun devrimci potansiyelin olduğu bölgelerdir. Bu durum, bu bölgelerin tarihi koşullarıyla birlikte, İbrahim Kaypakkaya nın o bölgelerin somut yapısını ve kitlenin durumunu doğru tahlil edip, doğru sonuçlar çıkarmasının ürünüdür. İbrahim Yoldaş sosyo-ekonomik yapı ve savaş konusunda bir dızi hata yapmasına rağmen, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un bu konulardaki öğretilerini esas olarak doğru bir şekilde özümsemiştir.

Burada çok kısa bir şekilde onun bu konudaki anlayışını yeniden vurgulamak istiyorum :

> "Sanki emperyalizm, 'sömürüsünü arttırmak için "bilerek ve isteyerek kapitalizmi geliştirmekte ve feodal ilişkilerde çözülmelere yol açmaktadır. Oysa, kapitalizmin gelişmesi ve feodal ilişkilerin kısmen çözülmesi, emperyalist sömürünün işleyişinin tabii, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucudur. Emperyalizmin, sömürü ve talan amacıyla ihraç ettiği sermaye, kendiliğinden feodal iliş

kilerde kısmi bir çözülmeye de yol açmaktadır. Lenin, bu gerçeği Emperyalizm kitabında şöyle dile getiriyor : "İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece sermaye ihracı, ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da, bunun dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı"- Lenin'in burada sözünü ettiği "kapitalizm" komprador kapitalizmi dediğimiz, emperyalizme bağlı kapitalizmdir- ... Feodal ilişkilerdeki çözülme meselesine geçelim. Bu nasıl olmaktadır. "Toprak köleleğine binlerce bağla bağlı olan eski derebeylik işletmesi devam etmekte ve yavaş yavaş kapitalist işletme, toprak ağalarının işletmesi haline gelmektedir... Devletin tarımsal rejimi, derebeylik niteliklerini uzun süre muhafaza etmektedir... Büyük toprak mülkiyetinin büyük kitlesi ve eski 'üstyapı'nın belli başlı temelleri muhafaza edilmektedir. (Lenin) Bunun sonucu olarak, bir yandan emperyalizmin, bir yandan da komprador büyük burjuvazinin ve toprak sahibinin hakim rolü artmaktadır. "Bir kısım hali vakti yerinde köylüler de bunların safına geçmektedir. Malından, mülkünden edilen, gericiliğin hakimiyeti ile sersemе döndürülen köylü kitlesi ise tamamen çökmektedir." İşte emperyalizmin girdiği ülkelerde feodalizmi çözmesi budur. Lenin, bir yerde şunu belirtiyor : "Öteden beri sömürge siyasetinin ilerici bir siyaset olduğunu, kapitalizmi yerleştirdiğini, dolayısıyla 'onu açgözlülük ve zalimlikle suçlamanın' anlamsız olduğunu, çünkü 'bu nitelikler olmaksızın' kapitalizmin' ayağına köstek vurulacağını' söyleyenler revizyonistler olmuştur."

...

Yani pazarın gelişmesi ile kapitalizmin gelişmesi birbirine bağlı şeylerdir ve birbirlerinden ayrılmazlar. "İç pazarın" açılması, kapitalizmin gelişmesi demektir. Kapitalizm geliştiği ölçüde de iç pazar açılır.

...

Öte yandan toprak ağalığının olmadığı; küçük ve orta köylü mülkiyetinin yaygın olduğu yerlerde esas olarak kendi içinde üretip tüketen ataerkil işletmelerde, emperyalizm bir yandan bu gibi yerleri pazara bağlamakta; öte yandan yarı-feodal bir özelliği olan ve sermayenin ilkel birikim şekli olan tefeciliği bankalar, kredi kurumları vasıtasıyla destekleyerek, bunları güçlendirmekte; köylüleri mülksüzleştirmektedir ve bu süreçte çok ağır ve acılı olmaktadır."

Aynı zamanda o, Stalin'in Çin'in yapısı üzerinde emperyalizmin fonksiyonuyla ilgili belirttiği noktaları gayet doğru bir şekilde özümsedi. (Kanaatimce , Çin'in yapısı üzerinde emperyalizmin rolü, hemen hemen tüm feodal ilişkilerin var olduğu, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki emperyalist uygulamalarla aynıdır. Emperyalizmin feodalizmin "bütün bürokratik militarist üstyapısını destekleyen, teşvik eden, geliştiren ve koruyan " (Stalin) bir tavır da olmasının birkaç nedeni vardır : Birincisi bu ülkelerde köylülük genellikle ülke nüfusunun çoğunluğunu teşkil eder. Feodalizmin, hükümetin de ortak olmasıyla, yerli feodaller aracılığı ile uyguladığı cebir ve şiddet politikasıyla kitleleri sindirmesi ve ezmesi, feodal

kultür aracılığı ile kitleleri afyonlaması, hakim sınıflara karşı mücadelede büyük bir gücü, gerçekleştirebildikleri oranda safdışı bırakmak ve işçi sınıfıyla kaynaşmasını engellemek için emperyalistler bu politikayı uygularlar.) İbrahim Yoldaş,emperyalizmin bu konuda ikili yönü olduğunu, birinci yönünün girdiği ülkelerde kendine bağımlı, komprador tipte bir kapitalizmi geliştirdiği, hammadde deposu olarak görülen bu ülkelerdeki ucuz işgücünden yerinde faydalanmak amacı ile montaj sanayi ve acentacılığı yarattığını; ikinci yönünün ise "feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak kendi varlığını ve hakimiyetini sürdürdüğünü" (İbrahim Kaypakkaya) Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un eserlerinden çıkardığı derslerle özetledi. Yapı konusunda teorik planda ortaya koyduğu ana hattıyla doğru tespitlerini somut olarak yaptığı bölge incelemeleriyle pekiştirdi. Yine de ben bu araştırmaların özellikle istatistiki yönünün tam anlamı ile yeterli olduğu görüşünde değilim.

İbrahim Kaypakkaya'nın katlinden sonra bu tespitlerin içlerinde taşıdıkları hataları çıkarıp, bu tespitleri geliştirmek zorunda olan kadrolar, partiyi süreç içinde tasfiyeye yönelip bunu gerçekleştirmediler. Marksist-Leninist kadrolar, hizipçi ve parti yıkıcısı "KK" hizbine karşı verdikleri mücadele içinde de özellikle o dönemde güncel olan 'Prusya tipi kapitalizm' le ilgili tartışmalarda kendi perspektiflerini koydular. İçinde bir dizi hatalar taşımasına ve yetersiz olmasına rağmen , o şartlarda bir ileri adım olan sosyo-ekonomik yapı incelemesi de yaptılar. (K.Y 3) Bu incelemelerde İbrahim Kaypakkaya'nın getirdiği ana hattıyla doğru tezler, hatalarından arıtılmaya çalışılıyor ve somut istatistiki verilerle geliştiriliyordu. Prusya tipi kapitalizm tartışmalarında Marksist-Leninist kadrolar, kapitalizmin kendi iç dinamiği ile gelişebileceği gerçeğini, ve bu gelişmenin hangi koşullarda hangi tip ülkelerde yoğun olarak gözlemlendiğini vurguladılar. "Kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişti gelişti, hakim oldu" türünden saçma sapan ve diyalektiğe aykırı düşünceler savunan oportünistlere karşı, Prusya tipi kapitalizmin geliştiği ve hakim olduğu ülkelerden örnekler vererek, bu tip gelişmenin bir 'devrim sorunu' (Engels) olduğunu, şiddet ve zor kullanmaksızın, bu tip bir hakimiyetin kesinlikle olmadığını; Lenin'in Stolipin'le ilgili, Engels'in de Bismark'la ilgili belirttiklerini vurgulayarak mücadele ettiler. (Bu konuda araştırma yapmak isteyen arkadaşlar mutlaka Lenin'in Tarım Programı ve Engels'in 'Tarihte zorun rolü' veya 'Anti-Dühring adlı eserlerini incelemeliler.) İkinci olarak Marksist-Leninist kadrolar, bölgesel dönemde yaptıkları araştırmada, bir çok istatistiki verinin yanında, özellikle Türkiye'nin bir küçük üreticiler ülkesi olduğu, tüketim için üretimin (Basit Meta Üretimi) ülkemizde tayin edici önemde olduğunu vurguladılar. Ve belirttikleri rakamlarda, Türkiye kırının %70 inde (0-50 dönüm arası toprağa sahip olanlar) tüketim için üretim yapıldığını ortaya koydular. Ve üykemizde hakim olan bu üretim tarzının Marks'ın Kapital'de vurguladığı M-P-M (Meta-Para-Meta) ilişkisi olduğunu ve Marks'ın bu üretim tarzını yarı-feodal üretim tarzı olarak vurguladığını belirttiler.

İbrahim yoldaş ve onun katlinden sonra Marksist-Leninistler belli zaafların yanında, halk savaşı perspektifini de genel hatlarıyla doğru olarak ortaya koyabilmişlerdir. Kırlardan şehirleri kuşatma taktiğini genel hatlarıyla doğru değerlendirmişler,

zaten bu yukardaki bölümlerde de değındiğimiz -yeterli olmasa da- bir dizı somut teorik ve pratık, araştırma, inceleme neticesinde olmuştur. Fakat bu konuda da ılkeleştirme yönünde bir hata ve kısmen teorik planda hatalar da söz konusudur. Buna rağmen İbrahim Kaypakkaya'nın yaptığı dönemde doğru olan bu tespit, bugün de içinde bulunduğumuz şartlarda Türkiye gerçeği ile uyum içindedir. İbrahim yoldaş, bu konuda Şafak revizyonıstlerını eleştirırken şunları söylüyor :

"Bunlara göre şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması stratejisi, sadece köylulerin nüfusun çoğunluğunu teşkıl ediyor olmasına ve bunların feodal ve yarı-feodal sömurü ilişkilerı içinde olmasına bağlıdır.

...

Revızyonist bayların, "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini niçın geçersiz hale getirdikleri, bu stratejiye niçin gölge duşurduklerı anlaşılmıştır. Çünkü bunlara göre : 1) Şehirlerin köylerden kuşatılması için köylüler nüfusun çoğunluğunu teşkil etmelidir. 2) Türkiye'de "iktisadi ve sosyal yapı hızla değişmekte" köylü nufusu hızla azalmaktadır.
O halde; şehirlerin köylerden kuşatılması stratejisi, Türkiye açısından tabii olarak önemini ve geçerliliğinı kaybetmektedir. Bu baylar, gerçekte de böyle duşunüyorlar. Fakat bu düşüncelerini savunacak cesarete ve dürüstlüğe sahip olmadıkları için, demogojının yolunu tutuyorlar. Bizleri "halk savaşını tek yanlı olarak köyden şehire gelışen bir olay" olarak ele almakla itham ediyorlar. Kendilerının meseleyi "çok yanlı" olarak gordüklerını, şehirlerın de büyuk önemi olduğunu, şehırlerde faalıyet göstermenın "özellıkle Türkiye'de " onem taşıdığını iddia ediyorlar. Aynı iddianın Endonezya'da katliamdan once partinın tepesıne çöreklenmiş olan revizyonist önderlik tarafından da savunulmuş olduğunu, Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbürosunun özeleştirisinden ibretle öğrenıyoruz.

...

Şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması stratejisi,sadece feodalizmin mevcudiyetine ve köylülerin nüfus çoğunluğunu teşkil etmesine bağlı değildir. Aynı zamanda, emperyalizmin yarı-sömürgesi veya sömürgesi olmaya bağlıdır. Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim(o ülkede köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın) esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çunku işgalci emperyalist kuvvetler, öncelikle ülkenin büyük şehirlerini, ana yollarını, ana haberleşme hatlarını vb. ele geçirir; fakat geniş kırlık alanları kontrol edemez.
Yarı-sömürge ülkeler, emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdır. Bu gibi ülkelerde emperyalizm hakimiyetini, esas olarak yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle bırlikte, kendisi de onlara üsleriyle,tesısleriyle,askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla ... çeşitli şekillerde destek oluyor. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejısi, sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil; aynı zamanda emperyalizmin yarı işgalinden de ıleri gel-

mektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey, feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir) demokratik devrimin programını etkiler, ama "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini değiştirmez.
Özetlersek "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde şehirlere nisbetle daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde olmasıdır. Dolayısıyla devrim cephesinin köylük bölgelerde daha fazla güçlü olmasıdır. Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşıması; bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler; feodalizmin mevcudiyeti genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve b[illegible] bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olması sonucunu[illegible]urur. Bu durum, köylük bölgelerdeki kuvvet dengesini, [illegible]vrimin (demokratik devrim) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı, sanayinin ve dolayısıyla işçi sınıfının nisbeten zayıf olmasına yol açacağı için şehirlerde kuvvet ilişkisini, devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge veya sömürge olması da; şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bu iki şart, bir arada, kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını; "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisinin güdülmesini gerektirir. Feodalizmin gi derek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de , bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürgelik (veya sömürgelik) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı-devrimin lehine değiştirmiştir....
Revizyonistlerin teorileri bir de şu açıdan sakattır:Dedikleri gibi "Türk toplumunun yapısı hızlı bir değişme içinde" değildir. Bu iddia Türkiye'de Aren'cilerin, dünya çapında Troçkistlerin iddiasıdır. Onlara göre, emperyalizm, girdiği ülkelerde üretim güçlerini hızla geliştirir, feodalizmi çözer, işçi sınıfını güçlendirir ve sosyalist devrim şartlarını olgunlaştırır..."
(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar,s.395-398)

İbrahim Kaypakkaya burada taktik olarak ele alınacak mücadelenin seyri meselesini, stratejik bir tespit olarak değerlendiriyor. Bu hatalı bir yaklaşımdır. Fakat sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genellikle kırlardan şehirlere gelişme taktiği- İbrahim Kaypakkaya'nın koyduğu nedenlerden dolayı- geçerlidir. Laos, Kamboçya, Çin Vietnam, Arnavutluk devrimleri bu yolu izlemiştir. Bazı arkadaşlar, şehirlerdeki ayaklanmayla iktidarın ele geçirilmesine İran devrimini örnek gösteriyorlar. Ben, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mücadelenin seyrinin genellikle kırlardan şehirlere olacağını vurguluyorum Bir dizi önemli etken neticesi bu taktik değiştirilebilir. Ama İran devrimi bu değişmenin somut örneği değildir. İran devriminin gerçeği ile ilgili bilgiyi, okumayan arkadaşlar Le-Ya yayınlarının çıkardığı İran Devrimi broşüründen edinebilirler.
İbrahim Kaypakkaya'nın baş çelişme perspektifi de içinde eksik vurgulamalar taşımasına rağmen bana göre ana hattıyla doğrudur. O feodalizmle, halk yığınları arasındaki çelişme baş

çelişmedir derken, demokratik devrim sürecinde feodalizme vuru lacak darbenin emperyalizme de darbe vuracağını belirtiyor ve emperyalizmin ülkemizde, şehirlerdeki dayanağının komprador burjuvazi, kırsal kesimdeki dayanağının da toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları vs. olarak belirtiyor. Çin'de, Çin'in ordusundan belli ölçülerde bağımsız, kendi feodal hükümranlıklarını kurmuş olan toprak ağalarına karşı köylülerin verdiği mücadeleyle, Türkiye'deki gibi feodallere karşı girişilecek bir devrim hareketini bastırmak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların ordusunun hep birlikte harekete geçecekleri bir ülkedeki mücadeleyi İbrahim Kaypakkaya'nın belli ölçülerde aynılaştırma eğilimi olduğu görülebilir. Ama salt böyle bir anlayışı da olmadığı açıktır. Onun eserlerinin tümü incelenirse pekçok yerde düşmanın komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu, birleşik cephenin komprador burjuvazi, toprak ağaları ve dolayısıyla emperyalizme karşı oluşturulması gerektiğini belirtiyor. İbrahim Kaypakkaya, baş çelişme konusunda şunları söylüyor :

> "Baş çelişme nedir? Çok sayıda çelişmenin mevcut olduğu herhangi bir seyirde "yönetici ve belirleyici rolü oynayan" çelişme baş çelişmedir. Mao Zedung yoldaş "Yeni Demokrasi" kitabında aynı anlama gelmek üzere şunu söylüyor:"Diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eden çelişme, baş çelişmedir."
> Bugün ülkemizde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, "diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üstünde tesir icra ettiği " için "yönetici ve belirleyici rolü oynadığı için baş çelişmedir.
> Emek-sermaye çelişmesinin veya başka bir deyişle proletarya -burjuva çelişmesinin gelişmesi "feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişmenin" gelişmesine ve çözümüne bağlıdır; bu çelişme geliştiği ve çözüldüğü ölçüde, proletarya ve burjuvazi ortaya çıkar ve gelişir. Proletarya burjuvazi çelişmesinin netleşmesi, keskinleşmesi ve olgunlaşması, feodalizmin halk yığınları tarafından bütün kökleriyle silinip süpürülmesine bağlıdır. Proletaryanın feodalizme karşı mücadelede en kararlı bir şekilde ve en önde yer alması buradan gelir. Çünkü, feodalizm, kararlı ve kesin bir köylü mücadelesi ile silindiği ölçüde, burjuva-proleter çelişmesi ortaya çıkar, proleter sınıf mücadelesi için, sosyalizm için en elverişli şartlar doğar Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisine temel olan fikir de, yine bu fikirdir.
> Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişme üzerine de 'yönetici ve tayin edici' rol oynayan çelişme,yine, 'feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme'dir. Emperyalizm böyle ülkelerde varlığını ve hakimiyetini esas olarak feodalizme dayanarak devam ettirmektedir. Emperyalizm, feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak varlığını ve hakimiyetini sürdürür. Emperyalizmin şehirlerdeki sosyal dayanağı komprador burjuvazi, geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı ise toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva,yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları olan şeyhler, hacılar, hocalar, dedeler vs.

dir. Yani feodal sınıf mensuplarıdır. Feodal mülkiyet,yani esas olarak toprak ağalığı çok ağır bir tempoyla çözülmekle birlikte, bunlar yine de feodal sömürü biçimlerini uzun yıllar muhafaza etmektedir. Yarıcılık,Ortakçılık, Kiracılığın feodal biçimi , tefecilik, faizcilik gibi yarı-feodal sömürü biçimleri devam etmektedir. Tefecilik ve faizcilik, emperyalizmin bankaları vasıtasıyla pompalanmaktadır. Özellikle üstyapı alanında feodal ilişkiler, bütün şiddetiyle devam etmektedir. Burjuva demokrasisiyle feodalizmin kırbacı daima kolkoladır. Demokrasi daima feodal bir karakter de taşımaktadır. Burjuvazinin önemli bir kısmı yarı-burjuva, yarı-feodal bir nitelik gösterir. İşte bütün bunlar, yani her türlü feodal ilişkiler, emperyalizmin dolaylı hakimiyetini kolaylaştırır, ona dayanak olur. Feodalizmin adım adım temizlenmesi, yani-feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişmenin adım adım çözümlenmesi, emperyalizmi önemli bir dayanağından yoksun bırakır. Emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişmeyi etkiler ve bu çelişmenin de adım adım çözülmesine yol açar.
Fakat baş çelişme değişmez değildir. İçinde birden fazla çelişme taşıyan herhangi bir şeyir içindeki baş çelişme, şartların değişmesiyle tali hale gelebilir, tali olan çelişme de baş çelişme halini alabilir.."
(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.402-404)

Bana göre, İbrahim Kaypakkaya'nın eserinde belli ölçülerde eklektik bir yapı var. O ilkeleştirdiği veya ÇKP otoritesinden etkilendiği bir dizi konuda aynı zamanda tam anlamıyla doğru olan görüşleri de savunuyor. Örneğin, devrimci durum meselesinde İbrahim Kaypakkaya "devrimci durumun uzun süre mevcut olmaması halinde kızıl siyasi iktidar yaşayamaz..."(abç) diye vurgulayarak, devrimci durumun olmaması ihtimalini belirtmiştir. Örneğin, silahlı mücadele meselesinde İbrahim Kaypakkaya Şafak revizyonistlerini eleştirirken şunları söylüyor : "Özetlersek, biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise bunu sözde kabul eder görünüyor. Fakat bizi diğer mücadele biçimlerini reddetmekle itham ediyor. Böylece gerçekte silahlı mücadele fikrine saldırıyor.
Şafak revizyonistleri...gerçekte gerilla savaşının gereğine ve önemine hiçbir zaman inanmamışlardır... Marksist-Leninist ne ebedi olarak ne de geçici olarak, hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece esas mücadele biçimleriyle tali olanları birbirinden ayırırlar; tali olanı esas olana bağımlı kılarlar." (abç)
Buraya kadar belirttiklerimizden sonra, sizin şu tespitleriniz bana göre ayağı yere basmayan tespitlerdir. Şöyle diyorsunuz : "Türkiye devrimi konusunda "Partizan" genel planda şemacı, kopyacı bir yol izledi. Çin Devriminin Çin'in somut yapısından kaynaklanan bir dizi somut uygulaması ; "ülkemiz yarı - sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel olarak..." tekerlemesi ile aynen Türkiye için de geçerli kabul edildi ve savunuldu. Mesela Çin'de 1920 lerin ikinci yarısında milyonlarca köylünün toprak talebi temelinde kendiliğinden feodalizme karşı ayaklandığı şartlarda doğru olarak yapılan "feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme,

Çin'deki baş çelişmedir." tespiti; toprak talebi temelinde kendiliğinden köylü hareketinin hemen hemen hiç olmadığı Türkiye şartlarında da geçerli olarak savunuldu. Mesela Çin'de devrimin ve karşı devrimin ordularının varolduğu ve çatıştığı bir ortamda yapılan "silahlı mücadele esastır" tespiti; Türkiye'de varolan somut durumdan bağımsız olarak; kitlelerin mücadelesinden ve mücadele biçimlerinden bağımsız- Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel olarak...-gerekçesi ile-bütün Demokratik Halk Devrimi dönemi boyunca-stratejik olarak- Türkiye için de "başından itibaren" geçerli olarak savunuldu."Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel olarak.." gerekçesi ile mücadele biçimlerinden biri olan "genel grev" ilke olarak reddedilerek, açık anti-Leninist görüşler savunuldu. "Partizan"ın yeterli bir sosyo-ekonomik yapı araştırması olmadığı halde; bu konuda sorun yokmuş gibi davranıldı..." (BP)

İddia ettiğiniz bu tespitlerde, Partinin resmi görüşlerinin salt olumsuz yönleri-ilkeleştirme ve ÇKP otoritesinden kaynaklanan şemacı yaklaşım ki; bu hatalı anlayışların belli bir bölümü Parti özeleştirisi ile terkedilmişti- ele alınmış ve sanki bu tespitler, somut hiçbir teorik incelemenin ve pratik mücadelenin neticesinde ortaya çıkmamış veya geliştirilmemiş gibi anlayışlar ortaya konulmuş.

Dileğim, "kaba gözlemlerin ürünü" olduğunu söylediğiniz görüşlerinizin Parti resmi belgelerinin gerçekten hatalı yanlarından tam olarak arındırılması ve geliştirilmesi için bilinçli ve topyekün inkarcılığa götürmeyecek bir şekilde -doğru yanların da yanlış yanlarıyla birlikte budanması gibi- sistemleştirilmesidir. Ve sizler, çeşitli konuşmalarınızda "bizim İbrahim Kaypakkaya'yı reddedeceğimizi bekliyorlarsa, daha çok beklerler " diye vurguladınız. İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak, salt onun kişiliğini savunmak demek değildir. İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak , onun ana hattı ile doğru Marksist-Leninist görüşlerini de, varolan tali olan hatalarından da arındırarak savunmak demektir. Bu mesele böyle ele alınmazsa ve İbrahim Kaypakkaya , Halkın Birliği'nin savunduğu gibi savunulmaya çalışılırsa, bu, İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak değil; onun kitle içindeki saygınlığından faydalanmaya çalışmak demek olacaktır.

Subjektivizmi alt edelim!

Bolşevik Partızan'ın bırincı sayısında 1 Mayıs'la ilgili yazı üzerine bir arkadaştan yukardakı eleştiri yazısı geldi. Biz arkadaşın görüşlerını -bunlar yanlış da olsa- yazıya dökmesıni olumlu, tartışmayı ve ideolojik mücadeleyi ilerletici bir davranış olarak görüyoruz. İdeolojik mücadelenin kapalı kapılar ardında değil; devrımci kitlelerin gözü önünde yürütülmesinden yana olduğumuz içın de, bu eleştırıyi -biraz fazlaca yer kaplasa da- olduğu gibı yayınlayıp kısaca cevap vermeyi gereklı gördük.

Arkadaşın birinci eleştirisi bizim devrimci durum sorunu ile ilgili olarak yaptığımız tespitlerdir. Arkadaş eleştirisinde a) Bizim "Türkıye'nin iktisadı yapısını göz önüne almadığımız ; b) Olayları "salt burjuva yayınlarından gözlemlediğimiz için" "halk yığınlarının var olan mücadelesini" görmedığimiz tezlerini getiriyor.
Bunlardan bırıncisi ile ilgili olarak "Türkiye'nın ekonomik yapısı" "dengesız gelişmesı" vb. sonucu "devrimcı durum"un bellı yörelerde olduğu; bellı yörelerde olmadığını söylüyor. 12 Eylul öncesi ile şimdiyi karşılaştırdığında şu tespıti yapıyor

" 12 Eylülden önce Türkiye'de genel olarak devrimci durum vardır; ama o dönemde de bır dizi bölgede devrimci durum yoktu
12 Eylülden sonra Türkiye'de genel olarak devrımci durum yoktur; ama bu dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum vardır.
Bu durum en başta Türkiye'nin iktısadi yapısındaki dengesızliğin ürünüdür. "

Eleştiriyı getiren arkadaşın devrimci durum konusunda "devrimcı durumu" tek tek bölgelere (hatta kentlere, yörelere, köylere ??) indirgeyen yorumu ilginçtir, ama Leninizmin bu konudaki anlayışı ile çelişmektedir. Lenin için "devrimci durum"un ne anlama geldığini geçen sayımızda bu sorunu tartıştığımız yazıda alıntılarla ortaya koymuştuk. Bu sayımızda belge olarak bastığımız Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nda da bır dizi alıntı vardır.
Devrimci durumu "devrim olabilmesi ıçin var olması gereken durumu" (Lenin , Sol Komünizm, Sol Yayınları, 1974,s.90)Lenin, "Aşağıdakilerin eski tarzda yaşamak istemedikleri; yukardakilerin de eski tarzda yaşayamadıkları durum" olarak nitelendirdikten sonra devamla bunun (sömürenı de sömürüleni de içine alan) bir ulusal bunalım " olarak da adlandırılabileceğini söylüyor. (age. s.91 -Lenin,Toplu Eserler,c.31,s.71)
Arkadaşın zorluğu, bugün Türkıye için konuşulacak olursa, devrimci durumun olmadığını, devrimci durumun varlığından genel planda söz edilemeyeceğini görebilecek kadar- ama yalnızca o kadar ! -gerçekleri görmesinden (bu onu, bugünkü Merkez Komıtesinden ayırıyor) ; diğer yandan da "devrimci durum vardır" tespitini ille de savunmak istemesinden (bu onu, bugünkü Merkez Komıtesi ile birleştiriyor) kaynaklanıyor. O zaman arkadaş işin kolayına sapıyor ve Leninist teoriyi kendi kafasına göre "düzeltiveriyor". Lenin'in "ulusal planda" yani bir devlet çerçevesi sınırları içinde genel planda ele aldığı devrim-

ci durumu, genel olmaktan çıkartıp, tek tek saydığı şehirlere, bölgelere uyguluyor. Onun bu yaklaşımın mantıki sonucu, devrimci durumu tek tek mahallelere, köylere, fabrikalara vb. kadar indirmektedir. Yani mesela Türkiye'nin bütününde kitlelerde büyük bir sessizlik bile olsa; bir fabrikada grev hareketi varsa devrimci durumun varlığından (fabrika çapında !!!) söz etmemiz gerekecektir. Bunun ise Lenin'in devrimci durum öğretisine temel olan anlayışı ile ilgisi yoktur.

Arkadaş ikinci olarak "bölgesel devrimci durum" teorisini ispatlamak için "ülkenin dengesiz gelişimi"ni öne sürüyor. Önce şunu tespit edelim ki; arkadaşın sözünü ettiği biçimde "dengesiz gelişme" kapitalizmin bir genel yasasıdır, ve yalnızca bizim ülkemiz için değil; kapitalizmin iyice geliştiği emperyalist ülkelerde de dengesizlik söz konusudur. Ekonomik yönden istisnasız bütün ülkelerde relatif olarak ileri ve geri bölgeler vardır. Diğer yandan ülke çapında devrimci durumun varlığı da; bu devrimci durumun her yanda aynı yükseklikte olduğu anlamına gelmez. Ülke çapında devrimci durumdan söz ettiğimiz zaman; genelde "hakim sınıfların eski yöntemlerle hakimiyetlerini artık sürdüremeyecekleri" "battal hale" geldikleri; emekçi kitlelerin eski biçimde yaşamak istemedikleri, ve bunu yükselen eylemlerle ortaya koydukları bir durumdan söz ediyoruz demektir. Ama bu ülkenin her yanında, bütün şehirlerde ve köylerde durumun aynı, eşit, ya da eşite yakın seviyede olduğu anlamına gelmez. Mesela Çarlık Rusya'sında 1905 de devrimci durumun en uç noktasına ulaştığı bir anda Moskova, Petrograd gibi şehirlerde barikat savaşları sürdürülürken, birçok kırlık alanlarda köylü isyanları varken-bu durumun hemen hemen hiç yansımadığı yerler de vardı. Yani -arkadaşın deyimleri ile konuşacaksak- devrimci durum da, yalnız bizim ülkemizde değil, istisnasız bütün ülkelerde dengesiz olacaktır. Arkadaş, bu konuda da "Türkiye gerçeği adına Marksist-Leninist teoriyi zorluyor. Arkadaşın bu konu ile ilgili olarak getirdikleri teorik planda Leninizmin çarpıtılmasına dayanan tezlerdir.

b) Eleştiri getiren arkadaş, "devrimci durum" konusunda ikinci olarak bizim yaptığımız "12 Eylül öncesinde yükselen halkın kendiliğinden mücadelesi 12 Eylül cuntasının iş başına gelmesinden sonra yoğun faşist terör karşısında durmuş ve geri çekilmiştir." "Kitlelerin kendiliğinden eylemi 1 Mayıs 1981 e girerken hemen hemen sıfıra düşmüş durumdadır." "Ezilenlerin çok önemli bir bölümü...hoşnut değildir,ancak bu hoşnutsuzluk kendini kitle eylemlerinin yükselmesi biçiminde göstermemektedir. Devrimci yığınlar bugün bekler, güç toplar, fırsat kollar bir durum içine girmiştir" şeklindeki somut tespitlerimizin gerçeğe uymadığını söylüyor.

Arkadaş, bugün Türkiye'nin "belli yörelerinde kitlelerin mücadelesinin en yoğun bir biçimde sürdüğünü" iddia ediyor.

Somut olarak bugün " Maraş'ın geniş kesimi özellikle Elbistan, Pazarcık, Mardin'in geniş kesimi, özellikle Derik, Kızıltepe, Antep'in civarı özellikle İslahiye ve köyleri, Urfa'nın belli kesimleri özellikle Siverek ve civarı, Kars'ın civarı özellikle Ardahan ve Hanak, Ordu ve Artvin'in belli yöreleri özellikle Fatsa ve Şavşat, Adana'nın çeşitli yoreleri, Diyarbakır, Tunceli, Elazığ ve Erzincan'ın geniş kesimleri kaynar kazan durumundadır ve yer yer yoğun kitlesel mücadeleler görülmektedir." diyor, buraları kendisinin gözlemlediğini belirtiyor. Biz arkadaşı, bu söylediklerini, sözünü ettiği yerlerde,

hangi tarihte, somut olarak hangi yoğun kitle eyleminin olduğu nu sonucunun ne olduğunu vb. koyarak ispatlamaya çağırıyoruz. Arkadaşın bu konuda vereceği bilgiler, sadece bizi değil; bu konuda bütün devrimci kitleyi aydınlatmaya yarayacaktır. "Bunca yoğun kitle eylemlerinin" devrimci kitlelere duyurulmaması affedilecek bir hata değildir !! Biz, şimdiden şunu belirtelim ki, bu iddiaları ileri süren arkadaş, bu genel iddialarını ispatlayamayacaktır; çünkü söyledikleri (hele hele yoğun kitle eylemleri konusunda) kesinlikle gerçekleri yansıtmamaktadır. Arkadaş, Bolşevik Partizan yazarlarının bilgilerini yalnızca "Türkiye'yi uşak basından " izlediği için bu sonuçlara vardığını söylüyor. Şunu belirtelim ki, bilgi kaynağımız yalnızca uşak basın değildir. Bugün bizzat arkadaşın sözünü ettiği yörelerde çalışan, yaşayan kişiler "yoğun kitle mücadelelerinden" habersizdirler ! Ama olur ya, belki bu "yoğun kitle mücadeleleri kitlelerden gizli yapılıyordur !

Arkadaşın genel tespitleri dışında kendisine verilen bilgi sonucu aktardığı bir somut olay vardır. O da eleştiren arkadaşın, "yoğun kitle eyleminden" ne anladığını belirtmesi açısından ilginçtir. Derik'te arkadaşın sözünü ettiği olay, örgütlü devrimcilerle, onları basmaya gelen jandarma arasındaki bir silahlı çatışmadır. Bu çatışma,"bizim sözünü ettiğimiz "kitlelerin kendiliğinden eylemi" değil; devrimcilerin yaşayabilmek için gerçekleştirdikleri bir savunma eylemidir. Biz, bugün böyle eylemler olmadığını iddia etmedik. Daha 3-5 gün önce MLSP-B'den devrimciler polise karşı direndiler. Ama bu çatışmalar, kitlelerle devlet güçlerinin değil; "öncü"lerle devlet güçlerinin çatışmasıdır.Söylediğimiz "kitlelerin kendiliğin - den mücadelesinin durduğu, hemen hemen sıfıra düştüğü idi. Bundan başka, şu da bilinmelidir ki; Derik'teki çatışma, bugün Türkiye'de devrimci durum olduğunu iddia eden "Partizan" ın ("Partizan"la birlikte birçok küçük burjuva örgütünün de) karşı devrimci ilan ettiği PKK taraftarları ile devlet güçleri arasındaki bir çatışma idi. Yani Partizan (ve PKK'yı karşı devrimci görenler) için "karşı devrimciler arasındaki bir si - lahlı çatışma".olarak değerlendirilmesi gerekli bir olay idi. Ama görülen odur ki; eleştiri yapan arkadaşa bilgi ulaştıran - lar sorunun bu yönüne hiç değinmemişlerdir !(Bu çatışmada 1 subay, 8 asker öldürüldüğü şeklindeki bilgiye gelince; bu konu da çok çeşitli rivayetler dolaşmaktadır. Bu bilginin doğru olması ihtimali kadar, doğru olmaması, abartılmış bilgi olması ihtimali de vardır. Geniş bir küçük burjuvalar ülkesi olan ülkemizde "abartma" ne yazık ki, devrimci çevreler içinde de yaygın olan bir yöntemdir. Bunun için bu gibi bilgiler kullanılmadan önce, doğruluğunu araştırmak, bir kaç kaynıktan bilgi al - mak gerekir. Hele hele bu konuda verilen bilgi "şöyle olmuş" temelinde kulaktan dolma bilgi ise !)

Eleştiren arkadaş, somut durumun değerlendirilmesi ile ilgili tartışma içinde halkın silahsızlandırılması ile ilgili olarak söylediklerimizi de eleştiriyor.

Bizim söylediğimiz "halkın örgütsüz kesiminin" cuntanın yaptığı operasyonla "geniş ölçüde" silahsızlandırıldığı idi.Cunta kampanyada topladığı silahların sayısını 160.000 civarında olarak verdi. Cuntanın %100 abarttığını var saysak, teslim edilen silah sayısı 80.000 civarında eder. Teslim edilen silahların yarısının da faşizme eğilimli olanlar tarafından teslim edildiğini var saysak, geriye yine de 40.000 teslim edilmiş silah ka

lır !!! Bu silah sayısı bugün bir çok örgutün elinde bulunan silahın onlarca katıdır. Açıktır ki, bu silahlar yalnızca "cuntaya güven" duyulduğu için teslim edilmedi. Örgütsuz kitlelerin bir bölümü için silahı elinde tutmak büyük tehlikeleri de göze almak haline geldi. Silah teslim etmede korkunun, baskının da rolü büyük oldu.(Bizim bunu yazımızda belirtmemiş olmamız bir eksikliktır.) Ama bizim yazımızda dikkat çekmek istediğimiz nokta, cuntanın "tarafsızlık" ve "can güvenliği" demogojisının kitlenın (ilerici ve devrimci kitlenin) örgütsüz kesimi içinde onemli bir yankı bulduğu idi.

Bu durumun tespit edilmemesi, bir siyasi hareketi kaçınılmaz olarak önemli hatalara sürüklemek zorundadır.

Bugün cunta, yalnız halkın örgütsüz kesimini değil; örgütlü kesımini de silahsızlandırmak istemekte; bunun için saldırmaktadır. Ve bu saldırılarda cunta önemli başarılar elde etmiştir. Devrimci gruplar yalnızca kadro olarak değil; teçhizat konusunda da önemli kayıplar vermiştir. Bugün devrimci örgütlerin silahlanma durumu, 12 Eylül oncesine göre gerilemiştir. Bu konuda da onemli kayıplar verilmiştir. Bu da bugünkü Türkiye'nın bir gerçeğidir.

Arkadaşın bu konuda yaptığı gerçek duruma gözlerini kapamak gerçek durum yerine subjektif isteğini geçirmek; ve kendine verilen subjektif bilgileri de üst üste ekleyip, Türkiye gerçeğinden kopmaktır. Türkiye gerçeğinden kopmak için yurtdışında olmaya gerek yoktur. Türkiye'de yaşayıp da Türkiye gerçeğinden habersiz olan yeterince kişi ve örgüt vardır. Ya bunlar kendi dar deneylerini genelleştirip, Türkiye'yi yaşadıkları köy, mahalle,vs.eşitlemekte, bu şekilde Türkiye gerçeğinden kopmakta; ya da "olmaması gereken"!(çizgiye göre!!) şeyleri, olsa da görmemezlikten gelerek, Türkiye gerçeğinden kopmaktadırlar. Biz elimizden geldiğince bu iki hataya da düşmemeyi olayları olduğu gibi değerlendirmeye çalışıyoruz.

Eleştiri yazan arkadaşın, yazımızı eleştirdiği ikinci temel konu, mücadele biçimleri ile ilgilidir.

Arkadaş bu konuda "ilkeleştirmeye" karşı çıkarak ; ülkemiz şartlarında "genellikle silahlı mücadele taktik olarak esas , diğer mucadele biçimleri tali ve ona tabidir" diyor. Biz "taktik"in genel değil, özel bir sorun olduğunu; devrimci dalganın kabarıp alçalmasına göre, mucadele ve örgüt biçimlerinin değişeceğini; bunun için "genellikle silahlı mücadele biçimi esas, diğeri talidir." tespitının anti-Leninist olduğunu söylüyoruz. Bunun ötesinde, Cumhuriyet tarihi boyunca "genel taktik" olduğu söylenen "silahlı mücadele" biçimlerinin, eğer Cumhuriyet tarihi ciddi bir biçimde incelenirse, hiç de genel taktik olmadığının; kitlelerin kendiliğinden eyleminin Cumhuriyet tarihi boyunca ancak belli kısa dönemlerde silahlı mücadele biçimini sınıf mücadelesinin esas biçimi olarak gündeme getirdiğinin görüleceğini söylüyoruz. Ülkemizde silahlı mücadele biçimlerinin esas olduğunu (genellikle) iddia eden arkadaşı, bu iddiasını da genel laflarla değil- Türkiye'de sınıf mucadelesinin tarihinin somut verileri ile ispatlamaya çağırıyoruz :

Arkadaş, ülkemizde silahlı mücadele biçimlerinin genellikle esas" olduğu tezini ispatlamaya çalışırken; Lenın'ın sanki kitlelerin eyleminden bağımsız bir gerilla savaşı savunduğunu, Lenin'den alıntılarla ima ediyor. Arkadaş, alıntı yaptığı Lenin'in "Partizan Savaşı" adlı yazısını bütünlük içinde ele alsa, Lenin'in hiç de kitle eyleminden bağımsız bir Partizan

savaşı savunucusu olmadığını görür.(Bkz. Partizan Savaşı,Marks Engels,Lenin,Stalin, Yar Yayınları, s.77-99) Arkadaşın alıntı yaptığı yerde Lenin Rusya'da var olan bir durumu; partizan(gerilla) savaşı şeklindeki sınıf mücadelesi biçiminin 1906 ayaklanmasından sonra gelişip yaygınlaştığı tespitini yapıyor. Bu tespit somut durumun tespitidir.

Aynı Lenin, arkadaşın alıntı yaptığı yerde iki sayfa ötesinde; Letonya'da gelişen "partizan savaşı"nı savunur ve "Letonya nın batısında apaçık bir ayaklanma olduğunu" Letonya'da gelişen partizan savaşının Aralıkta meydana gelen ayaklanma ile ve şimdi yeniden hazırlanmakta olan ayaklanma ile olan bağının apaçık olduğunu" belirtir.(s.84)

Lenin , partizan savaşını, kitlelerin mücadelesinden ayrı olarak ele almaz.Onunla bağı içinde ele alır.

Arkadaş, bizim Lenin'i anlamadığımızı, onu şematik bir biçimde kavradığımızı belirtiyor. Bizim bu konudaki anlayışımız ortadadır. Biz a) hiç bir mücadele biçimini reddetmiyor b)mücadele biçimi konusuna somut yaklaşılmasını öneriyoruz. Görüşümüze göre Lenin'i kavramayanlar, somut yerine genel tespiti yapanlardır.

Arkadaşın yazımızla ilgili getirdiği üçüncü temel eleştiri, bizim Partinin resmi görüşlerinin salt olumsuz yönlerini ortaya koyduğumuz şeklendeki eleştiridir. Arkadaş, bu eleştirisinde İbrahim Kaypakkaya'dan uzun alıntılarla,bilinen şeyleri tekrarlıyor. Ama tekrarladığı şeyler, bizim söylediğimiz ve kendisinin eleştirdiği tezleri çürütmüyor.Arkadaş sonuç olarak İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında belli ölçülerde de -ilkeleştirme ve ÇKP otoritesinden kaynaklanan şemacı yaklaşım- olduğunu kabul ediyor. Ancak bunların bir bölümünün Parti özeleştirisi ile terkedildiğini belirtiyor.

Parti özeleştirisinde, partinin ciddi bazı hatalarının aşıldığı bir gerçektir. Ancak arkadaşın iddiasının tersine parti özeleştirisinde ne "ilkeleştirme" ve ne de "şemacı yaklaşım" konusunda bir özeleştiri yoktur. Partimizin özeleştirisi bu noktalarda eksiktir. Geliştirilmesi gerekir. Bundan da önemlisi, bugün parti merkezini elinde bulunduran tasfiyeciler, 1978 de yapılan özeleştiriyi, atılan bir ileri adım değil; "revizyonizmin inşasının bir adımı " olarak değerlendirmektedirler. Görünen odur ki, eleştiren arkadaş, tam da bu sorunu tam olarak kavramamıştır; bugün partinin iki kanatı arasındaki köklü farklılıkları görememektedir. Bunun sonucunda da ortacı-merkezci bir tavır izlemektedir.

Bizler, partinin hatalarını aşmak, eksikliklerini gidermek için yürüttüğümüz mücadelede "topyekün inkarcılığa" düşmeyeceğiz. Böyle bir tavrın anti-Marksist-Leninist bir tavır olduğunu biliyoruz. Bu konuda kimsenin-bu arada-eleştiren arkadaşın da kuşkusu olmamalıdır.

Eleştiren arkadaşın ise, hatalarını göreceğini, ortacılığı terkedeceğini umuyoruz. Arkadaşın ortacı tavrının en önemli kaynaklarından birinin subjektivizm olduğunu düşünüyoruz. Bu kendini gerek somut durum değerlendirmesinde gerekse İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ve partinin geçmiş hataları üzerine cesaretle yürümemekte gösteriyor.

TKP/ML 1.Konferansında bu konuda özeleştiride şu tespitler yapılmıştı

"Subjektivizmi alt edelim

Partimizin gelişmesi içinde hataların önemli bir bölümünün

ideolojik kaynağının subjektivizm olduğunu görüyoruz.Subjektivizm, kendi isteklerimizi, gerçekmiş gibi görme; gerçeklerin yerine geçirme• kendini gösteriyor. Subjektivizm, partimizin geçimişinin de gösterdiği gibi, zararlı bir burjuva düşüncesidir. Biz, dünyayı değiştirmek, içinde bulunduğumuz ilişkileri devrimle değıştirmek isteyen komünistleriz. İçinde bulunduğumuz ilişkileri değiştirebilmenin ilk şartı onları olduğu gibi gorebilmek, kavramaktır. Objektif olguları olduğu gibi kavramazsak, bunları değiştirmemizin imkanı yoktur.Subjektivizm işte bunu engellemektedir. Subjektivizm, bilimin yerine safsatayı hakim kılmak demektir. Bunu kavramalı, subjektivizm hatasına düşmekten titizlikle kaçınmalıyız." (TKP/ML Özeleştirisi ve Tüzüğü, Le-Ya yayınları,s.44-45)

Bu tespıtler bugün de, eleştiri yapan arkadaş için -ama yalnızca onun için değil, birçok arkadaşımız için geçerli olan tespitlerdir. Gerçeği olduğu gibi görüp, kavramak, onu değiştirmenin ilk şartıdır. Hepimiz bu yönde kendimizi zorlamalıyız!

•••••

• şeklinde

İKTİDARI ELE GEÇİRMEDEN ÖNCE VE SONRA PARTİ

Partimizin gelişmesinde üç dönem ortaya çıkmaktadır.

Birinci dönem, Partimizin biçimlenme, yaratılma dönemidir. Bu dönem "Iskra"nın kuruluşu ile 3.Parti Kongresi'ne- o da dahil olmak üzere-kadar geçen süreyi kapsamaktadır.(1900'un sonundan 1905'in başına dek).

Bu dönemde, Parti, itici güç açısından zayıftır. Güçsüzlüğü yalnızca genç olmasıyla değil, bunun yanı sıra genel olarak işçi hareketinin genç olmasıyla ve devrimci durumun, devrimci hareketin ya hiç olmamasıyla ya da güçsüz bir biçimde gelişmiş olmasıyla açıklanabilir. Bu özellikle bu dönemin ilk aşamaları için geçerlidir.(Köylüler susuyorlar ya da belirsiz mırıldamadan öteye ses çıkarmıyorlar; işçiler yalnızca kısmi talepler uğruna ekonomik grevi ya da bir kent çerçevesindeki siyasal grevi biliyorlar; hareketin biçimleri yasa dışı ya da yarı-yasal bir nitelik taşıyor; işçi sınıfının örgütlenme biçimi de özellikle yasa dışı bir niteliğe sahiptir).

Partinin stratejisi-strateji, yedek güçlerin varlığını ve bunlarla hareket edebilme olanağını önkoşul olarak gerekli kıldığından- zorunlu olarak sınırlandırılmıştır ve oldukça yetersizdir. Parti, hareketin stratejik planını değiştirmekle, yani hareketin izlemesi gereken yolu saptamakla yetinir; ancak Partinin güçsüzlüğü sonucu, Partinin yedek güçlerinden -Rusya içindeki ve dışındaki düşman kampındaki çelişkiler- yararlanılamaz, ya da çok az yararlanılabilir.

Partinin taktiği de -taktik, kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvence altına alınmasının çıkarına, hareketin her türlü biçimlerinden ve proletaryanın örgütlenme biçimlerinden yararlanmayı, onların birleştirilmesini, birbirlerini karşılıklı tamamlamalarını vb. önkoşul olarak gerekli kıldığından- zorunlu olarak iyice sınırlandırılmıştır ve atılımdan yoksundur.

Bu dönemde Partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat Partinin kendi varlığını sürdürmesi ve kendini koruması oluşturur. Bu dönemde, Parti kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalışır. Bu anlaşılabilir bir olaydır; Çarlığın Partiye yönelik azgınca saldırıları ve Menşeviklerin, Partiyi içten parçalama ve parti kadroları yerine şekilsiz, Partisiz bir biçimi geçirme girişimleri (Akselrod'un kötü ünlü "Halk Duması ve İşçi Kongresi" broşürünü, dolayısıyla, Menşeviklerin 1905'de başlattıkları İşçi Kongresi kampanyasını hatırlayınız.) Partinin tüm varlığını öylesine tehdit ediyordu ki, bu dönemde Partinin korunması sorunu acil bir önem kazanmıştı.

Bu dönemde Rusya'da komunizmin temel görevi, işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletarya davasına en çok bağlı güçlerini Partiye kazanmak, proletaryanın Partisini biçimlendirmek ve birleştirmekti. Lenin yoldaş, bu görevi "komunizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak" biçiminde formüle ediyor.(Bkz."Sol" Komünizm...)

İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerinin Parti için, proletaryanın öncüsü için kazanılması, dönemidir. Bu dönem aşağı yukarı Ekim 1905'den Ekim 1917'ye dek uzanan süreyi kapsar. Bu dönemdeki durum daha öncekilerinden çok daha karmaşık ve olaylıdır. Bir yandan Çarlığın Mançurya'da iflası ve 1905 Ekim Devrimi, öte yandan Rus-Japon Savaşının sona ermesi, karşı-devrimin zaferi ve devrimci kazançların tasfiyesi ve son olarak emperyalist savaş, 1917 Şubat Devrimi ve ünlü "İkili İktidar"; tüm bu olaylar Rusya'nın bütün sınıfların harekete geçirdi ve her birini sırasıyla siyasal sahneye itti; Komünist Partisini sağlamlaştırdı ve geniş köylü kitlelerinin gözlerini siyasal yaşama çevirtti.

Proletaryanın hareketi siyasal genel grev ve silahlı ayaklanma gibi

guçlü biçimlerle zenginleştirildi.

Köylülerin eylemi, toprak sahiplerini boykotla (Toprak ağalarının çiftliklerinden "kovulması") zenginleştirdi ve bu boykot ayaklanmaya donuştu.

Partinin ve diğer devrimci örgütlerin etkinliği, parlamento dışı,yasal, açık çalışma biçimlerinin kazanılması ile canlandırıldı.

İşçi sınıfının örgütlenmesi, yalnızca sendikalar gibi sınanmış ve önemli bir biçimle değil, aynı zamanda İşçi Temsilcileri Sovyeti gibi işçi sınıfının böylesine güçlü ve tarihte eşi görülmemiş bir örgütlenme biçimi ile de zenginleştirildi.

Köylülük işçi sınıfının izinden yurudü ve Köylu Temsilcileri Sovyetini yarattı.

Partinin yedek güçleri de zenginleşti. Mücadele suresince, köylülüğün proletarya ve Partisi için bitmez tukenmez bir yedek güç birikimi oluşturabileceği ve oluşturacağı açıkça ortaya çıktı. Ayrıca proletaryanın ve onun Partisinin sermayenin iktidarının yıkılışındaki önder rolü de açıkça belirginleşti.

Bu dönemde Parti artık daha önceki dönemlerde olduğu gibi güçsüz değildir; itici güç olarak ciddiye alınması gereken bir unsura dönüşur. Şimdi artık o, yalnızca kendi kendine yeterli bir guç değildir, çünku varlığı ve gelişmesi için artık tutarlı guvenceler vardır; şimdi o,kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkıp, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması aracına, sermayenin iktidarının yıkılması için kitlelerin mücadelesinde onder olma aracına dönüşmektedir.

Partinin stratejisi bu dönemde atılım kazanır; öncelikle köylülük gibi bir yedek kazanmaya ve ondan yararlanmaya yöneliktir ve bu çalışmaya önemli başarılar eşlik eder.

Aynı zamanda Partinin taktiği de atılım kazanır; kitlelerin hareketi ve örgutlenmesi, Partinin ve diğer devrimci orgütlerin çalışmaları daha önce olmayan yeni biçimlerle zenginleşir.

Bu dönemde Partinin temel görevi, milyonları kapsayan kitleleri burjuva diktatörluğünü yıkmak ve iktidarı ele geçirmek uzere proleter öncü için, Parti için kazanmaktır. Artık Partinin çabasının odak noktasında, Partinin kendisi değil, milyonları kapsayan halk kitlesi durmaktadır. Lenin yoldaş bu görevi,"gelecekteki belirleyici mucadelelerde" zaferi güvence altına almak üzere "milyonları kapsayan kitlenin" toplumsal cephede "mevzilenmesi" biçiminde formüle ediyor.(Bkz. Lenin yoldaşın sozu edilen broşurune.)

Partimizin ilk iki gelişme dönemindeki belirleyici özellikleri bunlardır.

Birinci ve ikinci dönem arasındaki farklılık hiç kuşkusuz büyüktür. Ama ortak yonleri de vardır. Parti tıpkı ilk dönemde olduğu gibi ikincisinde de, yalnızca Rusya için ve Rusya içinde çalışan, tumüyle olmasa da onda-dokuzu ulusal olan bir guçtür.(uluslararası örgütlenmiş proletaryanın müfrezelerinden birisi). Birincisi bu. İkincisi,RKP birinci dönemde olduğu gibi ikincisinde de, devirmeye yönelik bir Parti, Rusya içinde bir devrim Partisidir. Bu nedenledir ki, bu dönemlerde Partinin çalışmasının ağırlığını eskinin eleştirisi ve parçalanması oluşturur.

Şimdi yaşadığımız üçüncü donem ise, tumüyle başka bir tablo ortaya çıkarıyor.

Üçuncu donem, bir yandan Rusya'nın emekçilerini sosyalist ekonominin ve Kızıl Ordunun inşaasına katmak ve öte yandan uluslararası proletaryaya, sermayeyi yıkma mücadelesinde yardımcı olmak üzere tüm gücunü ve tum araçlarını ortaya koymak amacıyla iktidarın ele geçirilmesi ve savunulması donemidir. Bu dönem Ekim 1917'den bugüne dek devam eden süreyi kapsamaktadır.

Rusya'da proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle hem uluslararası ilişkilerde hem de Rusya'da son derece kendine özgü ve dünyada eşi görülmemiş bir durum ortaya çıktı.

1917 Ekim'inin uluslararası toplumsal cephede bir yarma harekatı olması ve tüm dünya tarihinde bir dönüşüme yol açması gerçeği. Geri kalmış sömürgelerden ileri Amerika'ya kadar uzanan sınırsız toplumsal cepheyi ve bu cephenin uluslararası proletaryanın Rus birliği tarafından güçlü bir biçimdeki yarma harekatını bir düşünün. Bu öylesine bir yarma harekatı ki, emperyalizmin varlığını tehdit ediyor, emperyalist köpek balıklarının tüm oyunlarını ve planlarını altüst ediyor ve uluslararası proletaryanın sermayeye karşı mücadelesini esaslı bir biçimde kolaylaştırıyor; işte 1917 Ekim'inin tarihsel önemi burada yatmaktadır. Bu andan itibaren Partimiz ulusal bir güç olmaktan çıkıp öncelikle uluslararası bir güç durumuna gelmiştir; Rus proletaryası da, uluslararası proletaryanın geri kalmış bir müfrezesi olmaktan çıkıp onun öncüsü durumuna gelmiştir. Şimdi artık uluslararası proletaryanın görevi Rus yarma harekatını genişletmek, ilerlemiş olan öncüye yardıma koşmak ve kararlı öncünün düşman tarafından kuşatılmasına ve tabanından koparılmasına izin vermemektir. Buna karşılık, uluslararası emperyalizmin görevleri Rus yarma harekatını tasfiye etmektir, her koşul altında tasfiye etmektir. İşte bu nedenden ötürü Partimiz, eğer iktidarı savunmak istiyorsa, "bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede (herkesin kendi ülkesinde-J.St.) mümkün olanın en fazlasını yapmayı" (Bkz.Lenin "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky) kendine görev bilmelidir. İşte bu nedenden ötürü Partimız 1917 Ekim'inden sonra ulusal bir güç olmaktan çıkıp uluslararası bir güç durumuna, uluslararası düzeyde devirmeye yönelik bir Parti haline gelmiştir.

1917 Ekim sonucu ülke içinde Partinin durumunda da köklü değişiklikler oldu. Daha önceki dönemlerde Parti, eskinin parçalanması, Rusya'da sermayenin yıkılması için bir kaldıraçtı. Şimdi, üçüncü dönemde, bunun tam tersine, Rusya içinde devirmeye yönelik bir Parti olmaktan çıkıp, bir inşa partisi, yeni ekonomik biçimlerin yaratıcısı bir parti durumuna geldi. Eskiden işçilerin en iyi güçlerini eski düzene yönelik saldırı için kazanıyordu; bugün onları beslenme ve ulaştırma sorunlarını çözmek ve önemli sanayi dallarını harekete geçirmek için kazanıyor. Eskiden köylülüğün devrimci unsurlarını toprak sahiplerini devirmek için kazanıyordu; şimdi onları, tarımın iyileştirilmesi ve köylülüğün emekçi unsurları ile iktidardaki proletarya arasındaki ittifakın sağlamlaştırılması için kazanıyor. Eskiden geri kalmış milliyetlerin en iyi unsurlarını sermayeye karşı mücadele için kazanıyordu; bugün Rus proletaryası ile işbirliği temelinde bu milliyetlerin emekçi unsurlarının yaşamının inşası için kazanıyor. Eskiden orduyu, eski generaller ordusunu parçalıyordu; şimdi yeni bir ordu, devrimin kazançlarını dış düşmanlar karşısında savunmak için zorunlu olan bir işçi ve köylü ordusu yaratmalıdır.

RKP, Rusya içinde devirmeye yönelik bir parti olmaktan çıkıp, barışçıl bir inşa partisi durumuna geldi. Bu nedenden dolayı, o, şimdi grev ve ayaklanma gibi artık Rusya'da gereksiz olan mücadele biçimlerini proletaryanın cephaneliğinden atmıştır.

Eskiden askeri ve ekonomik uzmanlar olmaksızın yetinmek mümkündü ; çünkü Partinin çalışması özellikle eleştirisel bir niteliğe sahipti,ama eleştirmek kolaydır....Şimdi Parti uzmanlar olmaksızın yetinemez ; eski uzmanlardan yararlanmanın yanısıra kendi uzmanlarını da yetiştirmelidir. Birliklerin oluşturulması, ikmal, planlı çalışma (askeri alanda) için uzmanlar, beslenme, tarım, demiryolları kooperatifler için uzmanlar, sanayi, dış ticaret (ekonomik alanda) için uzmanlar.Bunlar olmaksızın hiç bir şey inşa edilemez.

Partinin durumu, güçlerinin, araçlarının ve yedeklerinin muazzam bir biçimde büyümesi ve çoğalması anlamında değişmiştir.

Partinin yedekleri şunlardır :

1- Rusya içinde çeşitli toplumsal gruplar arasındaki karşıtlıklar,
2- Rusya'yı çevreleyen kapitalist devletler arasında karşıtlıklar ve bazen askeri çarpışmalara dek varan çatışmalar,
3- Kapitalist ülkelerdeki sosyalist hareket,
4- Geri kalmış ve sömürge ulkelerdeki ulusal kurtuluş hareketi,
5- Rusya'daki köylülük ve Kızıl Ordu,
6- Diplomasi ve dış ticaret aygıtları,
7- Zora dayanan tüm devlet iktidarının gücu.

Partinin stratejik manevralar yapabileceği ve Partinin, güçleri seferber etmek için günluk çalışmasında taktık olarak dayanabileceği çerçeve -ki bu çerçeve yeterınce geniştir- içindeki güçler ve olanaklar işte bunlardır.

Tum bunlar 1917 Ekim'inin olumlu yönleridir.

Ancak Ekım'ın olumsuz yönleri de vardır. Sorun, Rusya'da proletarya tarafından iktidarın ele geçirilmesinin kendine özgü iç ve dış koşullarda ortaya çıkmasından kaynaklanmaktadır. Bunlar, iktıdarı ele geçirdikten sonra, Partinin tüm çalışmasına damgasını vurmuşlardır.

Birincisi, Rusya ekonomik açıdan geri bir ulkedir; hammaddelerini batılı ülkelerin makineleri ve teçhizatları ile değiş-tokuş yapmaksızın, kendi gücüne dayanarak ulaştırmayı harekete geçirmek sanayiyi geliştirmek ve kentte ve kırsal alanlarda sanayinin elektrifikasyonunu sağlamak guçtur. İkincisi, Rusya, sanayisi daha gelişmiş duşman kapitalıst devletler tarafından çerçevelenmiş sosyalıst bir adadır. Sovyet Rusya'nın yakınında sınai olarak gelişmiş bir ya da bırkaç büyük Sovyet devleti olsaydı, bu durumda, hammaddeler ile makine ve teçhizatların değiş-tokuşu temelinde bu devletlerle işbirliğini daha kolay gerçekleştirmek mümkün olurdu. Ama bu soz konusu olmadığı sürece, bir ya da bırkaç kapitalist sanayi ülkesınde proleter devrimin zaferinden önce gereklı teknık teçhizatı elde edebilmek için iktidarını sürdüren Sovyet Rusya ve Partimiz batının düşman kapitalist gruplarıyla ekonomik işbirlığının biçim ve araçlarını araştırmak zorundadır. İlişki biçimleri olarak ödünler ve ticaret; işte bu amaca ulaşabilmenin araçları bunlardır. Bu olmaksızın, ekonomik inşada, ulkenin elektrifikasyonunda belirleyici başarıların sağlanabileceği pek düşünülemez. Bu, hiç kuşkusuz yavaş ve sancılı olan, ama kaçınılmaz ve reddedilemez bir süreçtir ve eğer bazı sabırsız yoldaşlar sinirlerını kaybedip çabuk sonuçlar ve etkin operasyonlar talep etseler bile, bu zorunluluk yine de bir zorunluluk olmaktan çıkmaz.

Ekonomik açıdan değerlendirildiğinde, kapitalist gruplar arasındaki şimdiki anlaşmazlıkların, askerı çatışmaların ve aynı zamanda proletaryanın kapitalist sınıfa karşı mücadelesinin temelinde, emperyalist-ulusal kapsamdaki gelişme içinde bugunku uretici güçler ile kapıtalist mülk edinme bıçimleri arasındaki çatışma yatmaktadır. Emperyalist çerçeve ve kapitalist biçim, uretıcı guçleri engellıyor, gelişmesini önluyor. Tek çıkış yolu, dunya ekonomisinin, ileri (sınaı) ülkelerinın geri (hammadde ve enerji kaynaklarına sahip) ulkelerle ekonomik işbirliği temelınde (ama sonuncusunun birıncısı tarafından yağmalanması temelınde değil) orgütlenmesidir. İşte bunun ıçın uluslararası proleter devrimine gereksinme vardır. Bu olmaksızın dünya ekonomisinin orgutlenmesı ve normal gelışmesi düşunülemez. Ama doğru bır dunya ekonomisinin örgütlenmesini ele alabilmek (hiç olmazsa ele almak) için, proletaryanın hiç olmazsa bazı ileri ulkelerde zafere ulaşmış olması gerekir. Bu söz konusu olmadığı sürece, Partimiz, dolambaçlı yollar, kapıtalıst gruplarla ekonomik işbirliğinin dolambaçlı yollarını aramak zorundadır

Burjuvazisini yıkmış ve proleter devriminin sancağını yükseltmış olan Partinin, ulkemızdeki küçük işletmeyi ve kuçük sanayiyi "serbest bırakma"sının, kapitalizmin kısmen yeniden doğumunu gereklı görmesinin nedeni budur; ancak kapitalizm kiracıları ve hisse senetleri sahiplerı

ni kendine çekmede devlet iktidarına bağımlıdır vb. vb. ta ki Partinin siyasetinin -"Bütün ülkelerde devrimin gelişmesi desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede mümkün olanın en fazlasını yapmak"- gerçek sonuçlar verdiği ana dek.

1917 Ekim'i tarafından yaratılan kendine özgü koşullar, olumlu ve olumsuz koşullar bunlardır; Partimiz yaşamının üçüncü döneminde bu koşullarda faaliyet gösterdi ve gelişti.

Bu koşullar bugün Partimizin Rusya içinde ve dışında sahip olduğu o devasa gücü belirliyor. Onlar aynı zamanda Partinin karşı-karşıya kaldığı ve her ne pahasına olursa olsun aşması gereken inanılmaz zorlukları ve tehlikeleri de belirliyor.

Bu dönemde dış siyaset alanında Partinin görevleri uluslararası devrimin partisi olarak Partimizin konumu tarafından belirleniyor. Bu görevler şunlardır:

1- Ülkemizi çevreleyen kapitalist grup ve hükümetler arasındaki bütün ve her türlü karşıtlıklar ve çelişkilerden emperyalizmi parçalamak için yararlanmak,

2- Batıdaki proleter devrimine yardım etmek için hiçbir güç ve aracı esirgememek,

3- Doğudaki ulusal kurtuluş hareketlerini güçlendirmek için tüm önlemleri almak,

4- Kızıl Orduyu sağlamlaştırmak.

Bu dönemde iç siyaset alanında Partinin görevleri barışçıl inşa çalışması Partisi olarak Partinin Rusya içindeki konumu tarafından belirleniyor. Görevler şunlardır:

1- Proletarya ve emekçi köylülük arasındaki ittifakın sağlamlaştırılması için

a) Köylüler arasından en çok inisiyatif gösteren ve işletmecilikten en iyi anlayan unsurları devlet inşa çalışmasına katmak;

b) Tarımsal bilgileri sağlayarak makine onarımları ve benzeriyle köylü ekonomisine yardım etmek;

c) Kent ve kır arasından normal bir mal değiş tokuşunu geliştirmek;

d) Kırsal alanın derece derece elektrifikasyonu.

Önemli bir durum gözönünde bulundurulmalıdır. Devrimimizin son derece olumlu bir özelliği ve Partimizin son derece lehine olan bir durum, batının devrimleri ve proleter partilerine kıyasla küçük-burjuvazinin en geniş ve en güçlü kesimlerinin, köylülüğün Rusya'daki burjuvazinin muhtemel yedek gücü olmaktan çıkıp, proletaryanın gerçek yedek gücü haline dönüşmesi gerçeğidir. Bu durum Rus proletaryasının yararına, Rus burjuvazisinin güçsüzleşmesini getiriyordu. Bu, genel olarak batıdan farklı olan Rusya'daki köylülerin toprak sahiplerinin boyunduruğundan kurtuluşunun proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilmiş olmasından -dır. Rusya'da proletarya ve emekçi köylülük arasındaki ittifak da bu temelde ortaya çıktı. Bu ittifakı korumak ve sağlamlaştırmak komünistlerin görevidir.

2- Sanayinin gelişmesi için:

a) En önemli sanayi dallarına egemen olmak için ve burada çalışan işçilerin gereksinmelerini daha iyi karşılamak için güçleri azami olarak yoğunlaştırmak,

b) Makine ve donanımların ithal edilmesi yönünde dış ticareti geliştirmek,

c) Hisse senetleri sahipleri ve kiracılarla ilgilenmek,

d) Yalnızca asgari düzeyde de olsa manevra yapmaya olanak tanıyan bir gıda maddeleri fonunu yaratmak,

e) Ulaştırmanın ve ağır sanayinin elektrifikasyonu.

Bunlar Partinin şimdiki gelişme aşamasındaki görevlerinin genel özellikleridir.

("Pravda" No: 190,28 Ağustos 1921, J.V.Stalin "Strateji ve Taktik" s.29-39, Yıldız Yayınevi)

RUS KOMÜNİSTLERİNİN STRATEJİ VE TAKTİK SORUNU ÜZERİNE

Bu yazı, değişik zamanlarda Presnıya bölgesindeki işçi klubünde ve Sverdlov Üniversitesindeki Komünist grup önünde "Rus Komünistlerinin Strateji ve Taktikleri Üzerine" verdiğim konferanslara dayanmaktadır. Bu yazıyı yayınlamaya karar vermenin nedeni yalnızca Presnıyalı yoldaşların ve Sverdlov Üniversitesi öğrencilerinin isteklerini yerine getirmeyi bir görev saydığım için değil, ama aynı zamanda, bu yazının Partili işçilerimizin yeni yetişen nesline de yararı dokunacağındandır. Bununla birlikte, bu yazının, Rus Partı basınında yönetici yoldaşlarımızın birçok kez söyledikleriyle kıyaslanıncayeni bir şey koymak iddiasında olmadığını söylemeyi de gerekli görüyorum. Bu yazı, Lenin yoldaşın temel görüşlerinin kısaltılmış ve şematik bir açıklamasıdır.

temel görüşler

1. İŞÇİ HAREKETİNİN İKİ YÖNÜ

Siyasal strateji de, tıpkı taktik gibi işçi hareketiyle ilgilenir. Ama işçi hareketi iki unsurdan oluşur: Nesnel ya da kendiliğinden unsur ve öznel ya da bilinçli unsur. Nesnel, kendiliğinden unsur proletaryanın bilinçli ve yönlendirici iradesinden bağımsız olarak oluşan süreçler grubudur. Ülkenin ekonomik gelişmesi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın parçalanarak dağılması, proletaryanın ve onun çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları vb., tüm bunlar, gelişmeleri, proletaryanın iradesine bağlı olmayan olgulardır; işte hareketin nesnel yanı budur. Stratejinin bu süreçlerle bir ilgisi yoktur; çünkü bunları ne durdurabilir ne de değiştirebilir, yalnızca göz önüne alabilir ve onlardan hareket edebilir. Bu, Marksist teori ve Marksist program tarafından araştırılması gereken alandır.

Ama hareketin bir de öznel, bilinçli yanı vardır. Hareketin öznel yanı, hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin bilincine yansımasıdır: proletaryanın belirli bir hedefe yönelik bilinçli ve planlı hareketidir. Hareketin bu yanı esasında, onun nesnel yanından farklı olarak tümüyle strateji ve taktiğin belirleyici etkisine tabı olmasıyla bizi ilgilendirmektedir. Strateji, hareketin nesnel süreçlerinin gelişimi içinde herhangi bir değişiklik yapamamasına karşılık, burada, hareketin öznel, bilinçli kesiminde geniş ve kapsamlı bir çalışma alanına sahiptir; çünkü bizzat kendi üstünlük ya da noksanlığına göre strateji, hareketi hızlandırabilir ya da yavaşlatabilir, onu en kestirme yoldan yönetebilir, ya da daha zor ve sancılı bir yola yöneltebilir.

Hareketin hızlandırılması ya da yavaşlatılması, kolaylaştırılması ya da zorlaştırılması; siyasal strateji ve taktiğin alanı ve uygulama kapsamı işte budur.

2. MARKSİZMİN TEORİ VE PROGRAMI

Stratejinin bizzat kendisi, hareketin nesnel süreçlerinin araştırılmasıyla uğraşmaz. Buna karşın strateji, eğer hareketin yönetiminde kaba ve ağır yanlışlara düşmek istemiyorsa, bu süreçleri bilmek ve onları doğru değerlendirmekle yükümlüdür. Hareketin nesnel süreçlerinin araştırılmasıyla öncelikle Marksizmin teorisi, sonra da Marksizmin programı uğraşır. Bu nedenle de strateji, bütünüyle Marksizmin teori ve programına dayanmak zorundadır.

Kapitalizmin, gelişme ve can çekişme gibi nesnel süreçlerini inceleyen Marksizmin teorisi, burjuvazının devrilmesinin ve proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin kaçınılmazlığı sonucuna, kapitalizmin yerini

sosyalizmın almasının kaçınılmazlığı sonucuna varır. Proleter strateji ancak, çalışmalarına Marksizmın teorisinin vardığı bu sonuçları temel yaptığı zaman gerçekten Marksist bir strateji olarak nitelendırılebı - lır.

Teorinın sonuçlarından yola çıkan Marksızmın programı, program maddelerinde bılımsel olarak formule edilen proletarya hareketının hedeflerinı belırler. Program ya kapıtalizmin yıkılması ve sosyalist uretımın orgutlenmesı hedefıyle butun bır kapıtalıst gelışme donemını hedefler, ya da örneğin feodal-mutlakıyetçı duzenın kalıntılarının yokedılmesı ve kapıtalizmın serbest gelişmesı ıçin koşulların yaratılması gibi kapitalızmın gelişmesının bellı bir donemıni hedefler. Buna uygun olarak da program ıkı kısımdan oluşabılır: Bir asgari program ve bır azami program. Asgarı programa dayanan bır stratejının, azamı programa dayanan stratejiden mutlaka farklı olacağı açık bır şeydir; stratejıye Marksızmın programında formule edılen hareketın hedefleri yon verirse, o zaman gerçek **Marksist** bır strateji olarak nıtelendi**rilebilir**.

3_ STRATEJİ

Stratejının en önemlı görevi, işçı sınıfı hareketının izlemesı gere ken ve proletaryaya, programda ortaya konan hedeflere erışmek içın duş mana indırılecek en elverışli esas darbeyı gösteren temel yönu belırle mektır. Stratejik plan, belırleyıcı darbenın en çabuk bir bıçımde azamı sonuçlarının elde edıleceğı yonunu orgutleme planıdır.

Sıyasal stratejının ana hatları, askerı stratejiyle bır kıyaslama yapılarak buyuk bır guçluk çekmeden çızilebılir: Örneğin iç savaş done mınde Denıkın ıle mucadele. Denıkın'in Tula onlerınde bulunduğu 1919 yılının sonlarını herkes hatırlar. O zaman askeri çevreler arasında, Denıkın ordularına kesin darbenin hangı noktadan indırileceği konusunda bır tartışma çıkmıştı. Bir kısım askeri çevreler darbenın ana yonu olarak Zaryzın Novorossısk hattını öneriyorlardı. Dığerleri ıse, tersi ne darbenın, Voroneş-Rostov hattında vurulmasını, bu hatta ilerlendıkten sonra ıkiye ayrılacak Denikin ordularının her bırının tek tek ımha edilmesını oneriyorlardı. Bırıncı planın, kuşkusuz Novorossisk'ın ele geçırılmesini hesaplaması ve boylelikle de Denıkın ordularına gerı çe**kilme yolunu kapaması bakımından olumlu yönleri vardı. Ama bir yandan** da elverışsızdı; çünkü Sovyet iktidarına duşman olan ve bu nedenle de buyuk kayıplar verdırecek olan bolgelerde (Don bolgesi) ilerlememızi ongoruyordu; dığer yandan da tehlikeliydı; çunku Denıkın ordularına Tula-Serpuhov uzerinden Moskova yolunu açacaktı. Esas darbeye ılışkın ikinci plan tek doğru plandı; çunku bu plan bır yandan ana bırliklerimızın Sovyet iktidarına dost olan bölgelerden (Voroneş-Donez Havzası eyaleti) ılerlemesini ongoruyordu ve bu nedenle de önemlı kayıplara yol açmayacaktı, dığer yandan ıse Denıkin ordusunu Moskova uzerıne yuruyen ana birlıklerını bozguna uğratıyordu. Askeri çevrelerın çoğunluğu ıkin cı plandan yana karar verdıler ve boylelıkle de Denıkin'e karşı yurutu len butun savaşın kaderı belirlenmiş oldu.

Bir başka deyımle, esas darbenın yönunun belirlenmesi demek, tum sa vaş donemı harekatının nıtelığıni önceden belırlemek, yani boylece butun savaşın kaderının onda-dokuzunu belırlemek demektır.

Aynı şey siyasal stratejı ıçin de geçerlıdir. Rus proletaryasının sıyasal önderlerı arasında proletarya hareketinin ana yonu konusunda ilk cıddi çatışma 20.yuzyıl başlarında Rus-japon savaşı sırasında orta ya çıktı. Bilındiği gibi, o zamanlar partimizın bir kesımı (Menşevık - ler), proletarya hareketının Çarlığa karşı mucadelesınde ana yonun pro letarya ile liberal burjuvazı arasında bir blok kurma çızgısını ızleme sı gerektıği goruşünu ılerı surduler; buna gore en onemlı devrimcı unsurlardan bırı olan köylulük tumuyle ya da hemen hemen tumüyle ihmal edilirken, tüm devrimcı hareket içinde onderlık rolü liberal burjuvazı

ye verılıyordu. Partinin diğer kesımı (Bolşevikler) ise tersine, esas darbenin proletaryanın koylulükle blogu çizgisini izlemesi gerektığını ıddia ettiler; buna göre, tum devrimcı harekete önderlik görevının proletaryaya bırakılması ve liberal burjuvazinin ise tarafsızlaştırılması gerekiyordu.

Denikin'e karşı savaşla bir kıyaslama yapılarak 1890'lardan 1917 Şubat Devrimı're kadar suren Çarlığa ve toprak ağalığına karşı bir işçi ve köylu savaşı olan tüm devrimci hareketimize bakacak olursak, Çarlığın ve toprak ağalığının kaderinin, birçok bakımdan şu ya da bu stratejik planın (Menşevik ya da Bolşevik planın) kabul edilmesıne, devrimci hareketin şu ya da bu ana yönünun kabul edilmesıne bağlı olduğu açıktır.

Denikin'e karşı savaş sırasında askerı strateji, darbenın esas yonunun belirlenmesiyle, Denikin'in tasfiyesıne varan tüm dığer harekatların niteliğinin onda-dokuzunu belirlediyse, burada da çarlığa karşı mücadele alanında siyasal stratejımiz, devrımcı hareketin esas yonünü Bolşevik plan duşuncesıyle belırlemış ve boylelikle de Rus-Japon savaşından 1917 Şubat Devrimı'ne kadar suren çarlığa karşı butun bir açık mucadele doneminde partimizin çalışmalarının nıteliğini belırlemiştir.

Sıyasal stratejinın görevi, her şeyden önce Marksızmin teori ve programından kalkarak ve butun ülkelerin işçilerinin mücadele deneylerini gozönüne alarak belirlı bir ulkedeki proletarya hareketinın belırli bir tarihsel donemındeki esas yönunu belirlemektir.

4_ TAKTIK

Taktık, stratejının bir parçasıdır, ona tabidır, ona hizmet eder. Taktik, savaşı bır butun olarak ele almaz; onun tek tek gelıp geçıcı parçalarıyla, mücadelelerle, savaşlarla ilgilenır. Stratejının amacı, savaşı kazanmak ya da diyelım ki, çarlığa karşı mucadeleyı sonuna kadar goturmekse,taktiğin amacı, tersıne, şu ya da bu savaşı, şu ya da bu mucadeleyi kazanmak, herhangi bir andaki mücadelenın somut koşullarına az çok uygun duşen şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla yurutmektır.

Taktığın en onemlı gorevi, belirli bır anın somut koşullarına en uygun duşen ve stratejik başarıyı en guvenlı bır biçimde hazırlayan mucadele araç ve yollarını, biçim ve yontemlerını belirlemektır. Bu nedenle taktık eylemler ve sonuçları, kendi başlarına doğrudan etkılerı bakımından değerlendırılmelıdir.

Taktık başarıların, stratejik görevlerin gerçekleştırılmesını kolaylaştırdığı anlar vardır. Örneğin 1919 sonlarında Denikin cephesinde,Orel ve Voroneş'in bırlıklerimiz tarafından kurtarılması sırasında Voroneş onlerındeki suvarilerımızin ve Orel onlerindeki piyade birlıklerimızın başarıları, Rustov'a saldırmak ıçın elverişli koşullar yarattığında böyle bir durum söz konusuydu. 1917 Ağustos'unda Rusya'da Petrograd ve Moskova Sovyetlerinin Bolşevikler tarafına geçerek sonuçta Partimizin Ekim saldırısını kolaylaştıran yenı bir siyasal durum yarattığında da durum buydu.

Doğrudan etkılerı bakımından parlak olan, ama stratejik olanaklar ıçin uygun olmayan taktık başarıların, "beklenmedik" durumlar yaratarak tum harekete zarar verdiği anlar da vardır. 1919 sonlarında, Moskova üzerine hızlı ve guçlu yuruyuşun getırdiği kolay başarılardan başı donmüş bir şekilde cephesini Volga'dan Dınyeper'e kadar genişleten ve boylelikle de ordularının sonunu hazırlayan Denikin'in durumu buydu. 1920 lerde Polonya ile savaş sırasında Polonya'dakı ulusal hareketin gücunu kuçumseyip guçlu bir ilerlemenın kolay başarılarından başımız donduğunde durum buydu. Burada biz, kendi gucumuzu aşan bir görevi, Polonya halkının ezici bir çoğunluğunu Sovyet birlıklerıne karşı birleştiren ve böylece Sovyet birliklerinin Minsk ve Şitom'daki başarılarını yok e

derek Sovyet iktidarının batıdaki prestijini sarsan bir görevi, Varşova üzerinden Avrupa'yı zorlamak görevini üzerimize almıştık.

Ayrıca, gelecekte stratejik yararları güvence altına almak için taktik başarılardan vazgeçilip, taktik zarar ve kayıplara bilinçli olarak katlanıldığı anlar da vardır. Bu, savaş sırasında çokça rastlanan bir durumdur; birliklerinin kadrolarını kurtarmak ve onları düşmanın üstün güçlerinin saldırısından korumak isteyen bir taraf, zaman kazanmak i - çin ve güçlerini yeni belirleyici mücadeleler için toplamak amacıyla planlı olarak geri çekilmeye başlar ve tüm kentleri ve bölgeleri mücadele etmeksizin terk eder. 1918 Rusya'sında Alman saldırısı sırasında durum buydu; Partimiz, barışa hasret kalmış köylülük ile ittifakı korumak soluk almak, yeni bir ordu yaratmak ve böylelikle de gelecek için stratejik yararlar sağlamak amacıyla, o anda doğrudan siyasal etkisi bakımından büyük bir zarar olan Brest Barışını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bir başka deyimle, taktik, anlık geçici çıkarlara tabi olamaz, doğrudan siyasal etkinlik düşünceleriyle yürütülemez, ayaklarını yerden kesip hayali şatoları hiç mi hiç inşa edemez; taktik, stratejinin görev ve olanaklarına uygun bir şekilde inşa edilmelidir.

Taktiğin görevi her şeyden önce, stratejinin talimatları yönünde, bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadele tecrübelerini gözönüne alarak herhangi bir anın somut mücadele koşullarına en fazla uygun düşen mücadele biçim ve yöntemlerini belirlemektir.

5_ MÜCADELE BİÇİMLERİ

Savaşı yönetme yöntemleri, savaş biçimleri her zaman aynı değildir. Gelişme koşullarına göre, özellikle de üretimin gelişmesine göre değişir. Cengiz Han zamanındaki savaş, 3.Napoleon dönemindekinden farklı yönetilmişti. 20.yüzyılda da savaş, 19.yüzyıldakilerden daha farklı olacaktır.

Bugünkü koşullarda savaş yönetme sanatı, savaşın bütün biçimlerine ve bu alanda bilimin bütün bilgilerine egemen olmaktan, bunlardan akıllı bir biçimde yararlanmaktan, bunları ustalıkla bir uyum içine sokmaktan, ya da bu biçimlerden birini ya da diğerini duruma göre zamanında uygulamaktan oluşur.

Siyasal alandaki mücadele biçimleri için de aynı şeyler söylenebi - lir. Siyasal alandaki mücadele biçimleri savaş yönetim biçimlerinden daha da çok çeşitlidir. Bu biçimler, ekonominin, toplumsal durumun, kültürün gelişme düzeyine göre, sınıfların durumuna, mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisine, devletin niteliğine ve ayrıca uluslararası ilişkilere vb. göre değişirler. Mutlakiyet koşulları altındaki kısmi grevler ve işçi gösterileri ile bağlı olan yasadışı mücadele biçimi "yasal olanaklar" altında açık mücadele biçimi ve işçilerin siyasal kitle grevleri, örneğin Duma içinde parlamenter mücadele biçimi ve zaman zaman silahlı ayaklanmalara kadar varan parlamentodışı kitle eylemleri, son olarak proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra ordu da dahil olmak üzere bütün devlet araç ve güçlerini güvence altına alma olanağını kazandıktan sonra, devlet gücüne dayanan mücadele biçimleri;Proletaryanın devrimci mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı mücadele biçimleri esas olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün mücadele biçimlerine egemen olmak, onları savaş alanında ustalıkla kaynaştırmak ve mücadeleyi, belirli bir durumda özellikle amaca uygun düşen biçimlere doğru ustalıkla yönlendirmektir.

6_ ÖRGÜTLENME BİÇİMLERİ

Orduların örgütlenme biçimleri, askeri birliklerin çeşitlerini ve silah türleri esas olarak savaşı yönetmenin biçim ve yöntemlerine uydurulur. Birinin değişmesiyle diğeri de değişir. Bir manevra savaşında

başarı çoğu kez yoğun suvarı saldırısı ile belirlenir. Bir mevzi savaşında ise, suvarı ya hiç rol oynamaz ya da ikincil bir rol oynar; ağır toplar ve uçaklar, gazlar ve tanklar her şeyi belirler.

Savaş sanatının görevi, tüm silah türlerine sahip olmak, onları mükemmel dereceye kadar geliştirmek ve çalışmalarını ustalıkla birbirleriyle birleştirmektir.

Aynı şey siyasal alandaki örgütlenme biçimleri için de söylenebilir. Tıpkı askeri alanda olduğu gibi, burada da örgütlenme biçimleri mücadele biçimlerine göre düzenlenir. Mutlakiyet döneminde profesyonel devrimcilerin gizli örgütleri; Duma döneminde eğitim, sendika, kooperatif ve parlamento örgütleri (Duma grubu vb.); kitle eylemleri ve ayaklanmaları döneminde fabrika komiteleri, köylü komiteleri, grev komiteleri, İşçi ve Asker Sovyetleri, devrimci savaş komiteleri ve bütün bu örgütlenme biçimlerini birleştiren geniş bir proletarya partisi; son olarak iktidarın işçi sınıfı elinde yoğunlaşması döneminde proletaryanın devlet örgütü biçimi; proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinde belirli koşullar altında dayanabileceği ve dayanmak zorunda da olduğu örgütlenme biçimleri esas olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün bu örgütlenme biçimlerine egemen olmak, onları mükemmel bir dereceye kadar geliştirmek ve her belirli durumda çalışmalarını ustalıkla birleştirmektir.

7 SLOGAN - DIREKTİF

Savaşın ya da tek bir çarpışmanın hedeflerini yansıtan ve birlikler arasında benimsenmiş olan çarpıcı bir şekilde formüle edilmiş kararlar orduyu eyleme teşvik etme ve moralini yükseltme vb. aracı olarak cephede bazen belirleyici bir öneme sahiptir. Birliklere verilen uygun emirler, atılan sloganlar ya da yapılan çağrılar, tüm bir savaş boyunca birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Onmilyonlarca, yüzmilyonlarca halk kitleleriyle ve onların çeşitli talep ve gereksinimlerinin söz konusu olduğu siyasal alanda ise, sloganlar çok daha büyük bir öneme sahiptir.

Slogan, mücadelenin yakın ya da uzak hedeflerinin kısa ve öz olarak önder grup tarafından, diyelim ki, proletarya ve onun partisi tarafından formüle edilmesidir. Mücadelenin çeşitli hedeflerine göre, ya bütün bir tarihi dönemin ya da ilgili tarihsel dönemin tek tek aşama ve evrelerini kapsayan çeşitli sloganlar vardır. İlk kez "Emeğin Kurtuluşu Grubu" tarafından 1880'lerde ortaya atılan "Kahrolsun Otokrasi" sloganı bir propaganda sloganı idi, çünkü bu slogan, en kararlı ve en dirençli mücadelecileri tek tek ve gruplar halinde partiye kazanmayı hedefliyordu. Otokrasinin istikrarsızlığının işçi sınıfının geniş tabakaları tarafından az çok anlaşıldığı Rus-Japon savaşı döneminde bu slogan bir ajitasyon sloganı oldu; çünkü bu slogan artık milyonlarca emekçiyi kazanmayı hedefliyordu. Çarlığın, kitlelerin gözünde artık kesinlikle iflas ettiği 1917 Şubat Devrimi öncesi dönemde "Kahrolsun Otokrasi" sloganı artık bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp bir eylem sloganına dönüştü; çünkü bu slogan milyonlarca kitleyi çarlığa karşısaldırıya geçirmeyi hedefliyordu. Şubat Devrimi günlerinde bu slogan artık Partinin bir direktifi haline gelmişti, yani Çarlık düzeninde belli kuruluşların ve belli noktaların ele geçirilmesi için doğrudan bir çağrıolmuştu; çünkü şimdi sorun Çarlığı yıkmak ve yok etmekti. Direktif, partinin belirli bir anda ve belirli bir yerde, bütün parti üyelerini eyleme geçmeleri için bağlayıcı doğrudan bir çağrıdır ve eğer çağrı kitlelerin taleplerini doğru ve yerinde formüle etmişse ve eğer durum gerçekten olgunlaşmışsa genel olarak geniş emekçi yığınları tarafından benimsenir.

Sloganları direktiflerle ya da ajitasyon sloganlarını eylem sloganlarıyla karıştırmak en azından aceleci ya da gecikmiş eylemler kadar tehlikelidir ve hatta bazen ağır felaketlere yol açabilir. 1917 Nisan'

ında "Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı bir ajitasyon sloganıydı. 1917 Nisan'ında "Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı altında Petrograd'da yapılan ve Kışlık Sarayın kuşatıldığı ünlü gösteri bu sloganı bir eylem sloganına dönüştürme girişimiydi, aceleci ve bu yüzden zararlı bir girişimdi. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkum ederken haklıydı; çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüşturulmesi için gerekli koşulların henüz mevcut olmadığını, aceleci bir eylemin proletaryanın güçlerinin dağılmasına yol açabileceğini biliyordu.

Diğer yandan, partinin, saflarını düşman tarafından düzenlenen bir tuzaktan korumak ya da direktifin uygulanmasını geçici olarak daha uygun bir ana ertelemek için önceden kararlaştırılmış ve olgunlaşmış bir sloganı (ya da direktifi) "24 saat içinde" kaldırmak ya da değiştirmek zorunda kaldığı durumlar da olabilir. Böyle bir durum 1917 Haziran'ında Petrograd'da geçti; özenle hazırlanmış ve 9 Haziran'da yapılması kararlaştırılmış olan işçi ve asker gösterisi, Partimizin M.K'sı tarafından değişen durum göz önüne alınarak "aniden" kaldırıldı. Partinin görevi, ustalıkla ve tam zamanında ajitasyon sloganını eylem sloganına ya da eylem sloganını belli somut direktiflere dönüşturmek ya da durum gerektirdiği an ister yaygınlaşmış, ister olgunlaşmış olsun zamanında şu ya da bu sloganı uygulamaktan vazgeçmek için gerekli esneklik ve kararlılığı göstermektir.

stratejik plan

1. TARİHSEL DÖNÜŞÜMLER. STRATEJİK PLANLAR

Partinin stratejisi bir kez belirlendi mi hiç değişmeyecek bir şey değildir. Partinin stratejisi tarihsel dönüşümlere, tarihsel değişikliklere uygun olarak değişir. Bu değişiklikler, tek tek her tarihsel dönüşüm için, bir dönüşümden diğerine kadar olan tüm dönem boyunca geçerli olan özel ve kendisine uygun stratejik planın hazırlanmasında ifadelerini bulurlar. Stratejik planda, devrimci güçlerin indireceği esas darbesinin yönü belirlenir ve milyonları kapsayan kitlelerin toplumsal cephedeki uygun mevzilenme şeması verilir. Doğal olarak, kendine özgü özellikleri olan belirli bir tarihsel dönem için geçerli olan bir stratejik plan, bambaşka özellikleri olan başka bir tarihsel dönem için geçerli olamaz. Her tarihsel dönüşümün kendisi için gerekli ve görevlerine uygun stratejik bir planı olmalıdır.

Aynı şey savaş için de söylenebilir. Kolçak'a karşı savaş için hazırlanmış olan stratejik plan, yeni bir stratejik planın gerekli olduğu Denikin'e karşı savaş için geçerli olamazdı. Ama bu plan da, örneğin, 1920 yılında Polonya'ya karşı savaş için geçerli değildi; çünkü hem esas darbenin doğrultusu hem de en önemli askeri güçlerin mevzilenme şeması zorunlu olarak bu her üç durumda da farklı olacaktı.

Rusya'nın yakın tarihi, Partimizin tarihinde üç değişik stratejik plana neden olan üç temel tarihsel dönüşüme tanık olmuştur. Partinin, genel olarak stratejik planlarının yeni tarihsel değişikliklere göre nasıl değiştiğini göstermek için bunları kısaca açıklamanın gerekli olduğunu sanıyoruz.

2. BİRİNCİ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE RUSYA'DA BURJUVA-DEMOKRATİK DEVRİMİNE DOĞRU

Bu dönüşüm yirminci yüzyılın başında, Rus-Japon savaşı döneminde, Çar'ın ordularının yenilgisinin ve Rus işçi sınıfının büyük siyasal grevlerinin tüm halk sınıflarını sarstığı ve onları siyasal mücadele alanına ittiği zaman başladı. Bu dönüşüm 1917 Şubat Devrimi günlerinde sona erdi.

Bu dönemde Partimizde iki stratejik plan birbirlerine karşı mücade-

le alanına ittiği zaman başladı. Bu dönüşüm 1917 Şubat Devrimi günle - rinde sona erdi.

Bu dönemde Partimizde iki stratejik plan birbirlerine karşı mücadele ediyordu: Menşeviklerin planı (Plehanov-Martov 1905) ve Bolşeviklerin planı (Lenin yoldaş 1905)

Menşeviklerin stratejisinin planı Çarlığa esas darbeyi liberal burjuvazi ile proletaryanın ittifakı yoluyla indirmekti. Devrimin, o zamanlar bir burjuva devrimi olarak görülmesinden hareket ederek bu plan hareketin egemenliğini (önderliğini) liberal burjuvaziye bırakıyordu ve en önemli devrimci güçlerden biri olan köylülük dikkate alınmazken, ya da hemen hemen alınmazken,proletaryaya "aşırı sol muhalefet" rolünü burjuvazinin bir "teşvikçisi" rolünü veriyordu. Rusya gibi bir ülkede köylüyü bir kenara atan bu planın ümitsiz bir hayal olduğunu anlamak zor değildir; ama o, devrimin kaderini liberal burjuvazinin eline bıraktığı için (Burjuvazinin egemenliği) gericiydi; çünkü liberal burjuvazinin devrimin tam zaferinden çıkarı yoktu ve Çarlıkla bir uzlaşmaya vararak, hareketi sonuçlandırmaya her zaman hazırdı.

Bolşevik strateji (Lenin yoldaşın "İki Taktik"ine bakınız) Çarlığa devrimin esas darbesini, proletaryanın köylülük ile ittifakı yoluyla indirmeyi planlarken, liberal burjuvazi de tarafsızlaştırılacaktı. Liberal burjuvazinin burjuva-demokratik devrimin tam zaferinden çıkarı olmadığından ve işçi ve köylülerin aleyhine Çar ile bir uzlaşmayı devrimin zaferine tercih ettiğinden hareket eden bu plan, devrimci hare - kette egemenliği, Rusya'daki biricik tutarlı devrimci sınıf olan proletaryaya verdi. Bu plan, yalnızca devrimin itici güçlerini doğru olarak hesap ettiği için değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğü (prole - taryanın egemenliği) düşüncesini tohum halinde içinde taşıdığı için, Rusya'daki devrimin daha sonraki, daha yüksek aşamasını dahice önceden gördüğü ve ona geçişi kolaylaştırdığı için de önemlidir.

Devrimin Şubat 1917'ye kadar devam eden gelişmesi, bu stratejik planın tümüyle doğru olduğunu göstermiştir.

3_ İKİNCİ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE RUSYA'DA PROLETARYA DİKTATORLUĞUNE DOĞRU

İkinci dönüşüm, 1917 Şubat Devrimi'yle birlikte, Çarlığın yıkılışından sonra, emperyalist savaş kapitalizmin öldürücü hastalıklarını tüm dünyada açığa çıkardığı; liberal burjuvazi, ülkenin gerçek yönetimini eline almaya yeteneksiz olduğundan biçimsel iktidar (Geçici Hükümet) iddialarıyla kendini sınırlamaya zorunlu olduğu; gerçek iktidarı elde etmiş olan İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinin ve bundan gerektiği gibi yararlanmak için ne deneyi ne de arzusu olduğu; cephede askerler, cephe gerisinde de işçiler ve köylüler savaşın ve ekonomik yıkımın ağırlığı altında inlerken; iç çelişkilerle parçalanmış ve ne savaşa ne de barışa muktedir olan "İkili İktidar" ve "İlişki Komisyonu" rejimin "çıkmaz sokaktan bir çıkış yolu" bulamamakla kalmayıp, durumu daha da karıştırdığı bir zamanda başladı.

Bu dönemde Sovyetlerin içinde iki stratejik plan birbirlerine karşı mücadele ediyordu: Menşevik ve Sosyalist-Devrimcilerin planı ve Bolşeviklerin planı.

Önceleri Sovyetler ile Geçici Hükümet arasında ve devrim ile karşıdevrim arasında yalpalayan Menşeviklerin ve Sosyalist -Devrimcilerin stratejisi Demokratik Konferans'ın (Eylül 1917) açıldığı günlerde ke - sin biçimini kazandı. Demokratik Konferans, Sovyetleri yavaş yavaş ama kesin olarak iktidardan uzaklaştırmak ve ülkede tüm iktidarı, gelecekteki bir burjuva parlamentonun örneği olan bir "Ön-Parlamento"nun elinde yoğunlaştırmak için hazırlanmıştı. Savaş ve barış sorunu, işçi sorunu ve ulusal sorun, belirsiz bir zamana bırakılmış olan Kurucu Meclis'

in toplanmasına kadar ertelenmişti. "Tüm iktidar Kurucu Meclis'e": Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler stratejik planlarını böyle formüle ediyorlardı. Bu, bir burjuva diktatorluğunun hazırlanması planıydı; iki dirhem bir çekirdek ve "tümüyle demokratik", yine de bir burjuva diktatorluğu.

Bolşevik strateji (Lenin yoldaşın 1917 Nisan'ında yayınlanmış olan "Tezler"ine bakınız), esas darbeyi proletaryanın ve yoksul köylülüğün birleşik güçleriyle burjuvazinin iktidarının yıkılması doğrultusunda, proletarya diktatörlüğünün Sovyet Cumhuriyeti biçiminde örgütlenmesi doğrultusunda planlandı. Emperyalizmden kopmak ve savaştan çıkmak; eski Rus imparatorluğunda boyunduruk altındaki milliyetlerin kurtuluşu; toprak ağası ve kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi; sosyalist bir ekonominin örgütlenmesi için koşulların hazırlanması: Bolşeviklerin o dönemdeki stratejik planının unsurları bunlardı. "Tüm iktidar Sovyetlere": O dönemde Bolşevikler stratejik planlarını böyle formüle ediyorlardı. Bu stratejik plan yalnızca Rusya'daki yeni proleter devrimin itici güçlerini doğru olarak hesaba kattığı için değil, batıdaki devrimci hareketin başlamasını kolaylaştırdığı ve hızlandırdığı için de önemliydi.

Olayların, Ekim Devrimine kadarki bundan sonraki gelişmesi bu stratejik planın tümüyle doğru olduğunu göstermiştir.

4. ÜÇÜNCÜ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE AVRUPA'DA PROLETER DEVRİMİNE DOĞRU

Üçüncü dönüşüm Ekim Devrimi ile birlikte, batının iki emperyalist grubunun arasındaki ölüm kalım savaşı zirveye ulaştığı, batıda devrimci bir bunalımın açıkça olgunlaştığı; Rusya'nın iflas etmiş ve çelişkilere dolanmış burjuva iktidarı proleter devrimin darbeleri altında yıkıldığı; muzaffer proleter devrimi, emperyalizmden koparak ve savaştan çıkarak, batının emperyalist koalisyonu görünümündeki yeminli düşmanlarını sıkıştırdığı; yeni hükümetin, Sovyet hükümetinin, barış kararnamesi, toprak ağalarının topraklarına el konulması, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi ve ezilen milliyetlerin kurtuluşu temelinde tüm dünyadaki milyonlarca emekçinin güvenini sağladığı zaman başladı. Bu, uluslararası çapta bir dönüşümdü; çünkü kapitalizmin uluslararası cephesi **ilk kez yarıldı, kapitalizmin yıkılışı ilk kez pratikte gündeme geldi.** Tam da bu nedenle, Ekim Devrimi, ulusal, Rusya'ya ait bir güçten uluslararası bir güç durumuna ve Rus işçileri, uluslararası proletaryanın geri bir müfrezesinden, fedakarca mücadelesi ile, batının işçilerini ve doğunun ezilen ülkelerini uyandıran bir öncüsü durumuna geldi. Bu dönüşüm kendi gelişimi içinde henüz tamamlanmamıştır; çünkü o, henüz uluslararası çapta gelişmemiş, ama içeriği ve genel doğrultusu yeterince açık olarak ortaya çıkmıştır.

O zamanlar Rusya'nın siyasal alanında iki stratejik plan birbirlerine karşı mücadele ediyordu: Menşeviklerin ve Sosyalist-Devrimcilerin aktif kesimini kendi örgütlerine çeken karşı-devrimcilerin planı ve Bolşeviklerin planı.

Karşı-devrimciler, aktif Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler planlarını tüm hoşnut olmayan unsurları bir kampta birleştirme temelinde yaptılar. Cephe gerisindeki ve cephedeki eski ordu subayları, sınır bölgelerindeki burjuva-ulusal hükümetler, devrimin mülksüzleştirdiği kapitalist ve toprak ağaları, müdahaleye hazırlanan Antant'ın ajanları vb. Bunlar, ayaklanmalar ya da dış müdahale ile Sovyet hükümetini devirmeye ve Rusya'da kapitalist rejimi yeniden kurmaya yöneldiler.

Bolşevikler ise, planlarını, tersine, Rusya'da proletarya diktatörlüğünün içten pekiştirilmesi ve dünya emperyalizmine karşı Rusya'daki proletaryanın çabalarının, Avrupa'daki proletarya ve Doğu'daki ezilen

halkların çabaları ile birleştirilmesiyle dünyadaki tüm ülkelere proleter devrimlerin etki alanlarının yayılması temelinde hazırladılar. Bu stratejik planın tam ve öz bir formülasyonunu Lenin yoldaş "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky" adlı yazısında yaptı: "bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede (herkesin kendi ülkesinde–J.St.) mümkün olanın en fazlasını yapmak". Bu stratejik planın değeri, onun, yalnızca dünya devriminin itici güçlerini doğru olarak hesaplamasında değil, Sovyet Rusya'yı tüm dünyadaki devrimci hareketin odak noktası ve batıdaki işçilerin ve doğudaki sömürgelerin kurtuluş bayrağı yapan, daha sonra gündeme gelen süreci önceden görmesinde ve kolaylaştırmasında da yatar.

Tüm dünyadaki devrimin bundan sonraki gelişmesi ve Rusya'da Sovyet iktidarının beş yılı, bu stratejik planın tümüyle doğru olduğunu gösterdi. Sovyet iktidarı ve uluslararası proleter örgüt, dünya proletaryasının siyasetinin en önemli silahını oluştururken, birkaç kez Sovyet iktidarını devirmeyi denemiş olan karşı-devrimciler, Sosyal-Devrimciler ve Menşeviklerin şimdi göçmen olmaları gibi gerçekler, bu gerçekler Bolşeviklerin stratejik planlarının lehine açıkça tanıklık ediyor.

(Pravda, No:56, 14 Mart 1923, J.V.Stalin "Strateji ve Taktik", s. 40-58 Yıldız Yayınevi)

DURUMUMUZ DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA DA KÖTÜ

Dıyorsun kı,
Sen çok uzun süre umut besledın,
artık umudun kalmadı !

Neyı umut ettın kı ?
Mucadelenın kolay olacağını mı ?

Umudun bu ıdı ıse yanıldın. Durum öyle degıl.
Durumumuz dusunduğünden daha da kotü.

Durum şoyledır:

Eğer ınsanustü olanı başaramazsak,
Kaybolduk demektır.

Eğer, hıç kımsenın bızden ısteyemeyeceğı
şeylerı
yapamazsak,
batarız
Duşmanlarımız yorulmamızı beklıyor.
Mücadelenın en acımasız olduğu an,
şavaşçıların en yorgun olduğu andır.

Yorgun şavaşçılar ıse
çatışmada yenık düşerler.

B.Brecht